BIBLIOTECA POLIROM

Kurt Vonnegut

Micul dejun al campionilor

POLIROM

BIBLIOTECA POLIROM

PROZĂ XX

„***Micul dejun al campionilor*** este o carte fantastică: scoate la iveală ca pe bandă toate nemulţumirile legate de America şi le face să pară proaspete, amuzante, şocante, pline de ură sau adorabile.“

The New York Times

„Vonnegut este George Orwell, doctorul Caligari şi Flash Gordon, amestecaţi laolaltă într-un singur scriitor – un savant dement, caraghios, dar de o înaltă ţinută etică.“

Time

„O carte nestăpânită, sălbatică şi măreaţă… un Vonnegut unic.“

Publishers Weekly

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-1146-1

www.polirom.ro

Foto copertă © Davinci/Dreamstime.com

KURT VONNEGUT

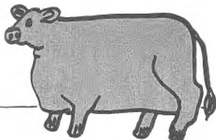

cu desenele autorului

Traducere din limba engleză
de Carmen Pațac

POLIROM
2008

SAU

LA REVEDERE,
TRISTĂ ZI
DE LUNI!

Kurt Vonnegut s-a născut la 11 noiembrie 1922 în Indianapolis, într-o familie de origine germană. Studiază la Cornell University, Carnegie Institute și University of Chicago. În 1942 se înrolează în armata Statelor Unite. Doi ani mai târziu, în urma bătăliei de la Bulge, este luat prizonier de război la Dresda, unde ajunge să fie martor al teribilului bombardament asupra orașului din februarie 1945. Este decorat cu Purple Heart, una dintre cele mai înalte distincții militare americane. În 1946 lucrează ca reporter la agenția de știri din Chicago. În 1952 îi apare primul roman, *Pianul mecanic*, care va fi urmat de *Sirenele de pe Titan* (1959), *Mama Noapte* (1961; Polirom, 2004), *Leagănul pisicii* (1963; Polirom, 2004), *Fii binecuvântat, domnule Rosewater sau Nu strica orzul pe gâște* (1965; Polirom, 2003), *Abatorul cinci sau cruciada copiilor. Un dans obligatoriu cu moartea* (1969; Polirom, 2003), *Făcălețul sau Adio, singurătate* (1976), *Deținutul* (1979), *Dick Ochi-de-mort* (1982; Polirom, 2007), *Galápagos* (1985; Polirom, 2003), *Barbă Albastră* (1987; Polirom 2006), *Hocus Pocus* (1990; Polirom, 2005), *Cutremurul timpului* (1997). A mai publicat volumele de povestiri *Canarul din cușca pisicii* (1961), *Bine ați venit la Monkey House* (1968) și *Tabachera din Bagombo* (1999), piese de teatru, eseuri și „colaje autobiografice".

Bătrânul scriitor do SF-uri necunoscute, Kilgore Trout, unul dintre personajele favorite ale lui Vonnegut și „eminența cenușie" a romanului *Micul dejun al campionilor sau La revedere, tristă zi de luni* (1973), descoperă îngrozit că un vânzător de mașini din Vestul Mijlociu, Dwayne Hoover, ia ficțiunile sale drept realitate. Cuprins de demență, acesta din urmă începe să creadă că toți oamenii din jurul său sunt roboți inventați cu unicul scop de a-i susține lui existența, de a-l mira sau șoca, de a scoate de la el mereu alte înșiruiri de cuvinte sau reacții. În viziunea lui Hoover, el este singura ființă de pe planetă care dispune de liber-arbitru, iar restul lumii pare o glumă proastă. Firește, nu asta intenționase Kilgore Trout cu poveștile lui trăsnite, dar pentru Vonnegut acesta este pretextul pentru a explora propriile subiecte de interes – de la război, sex, rasism și iubire la succes, politică și poluare (pe scurt, lucrurile care chiar contează) – într-o satiră vicleană și periculos de amuzantă, care încearcă să ne aducă aminte că suntem în stare să vedem și adevărul.

În amintirea lui Phoebe Hurty, care m-a consolat la Indianapolis, în timpul Marii Crize.

Și dacă ar fi să mă treacă prin cuptor de foc,
Voi ieși din cuptor curat ca aurul.

Cartea lui IOV

PREFAȚĂ

Expresia „Micul dejun al campionilor“ este o marcă înregistrată a General Mills, Inc., pentru niște cereale care se mănâncă la micul dejun. Prin folosirea ei aidoma drept titlu al acestei cărți nu am intenționat să scot în evidență nici un fel de asociere cu General Mills sau sponsorizare din partea companiei, nici să le discreditez produsele lor minunate.

• • •

Persoana căreia îi este dedicată această carte, Phoebe Hurty, nu mai este printre cei vii, cum se spune. Când am întâlnit-o eu, la sfârșitul Marii Crize, era văduvă și locuia la Indianapolis. Eu aveam vreo șaisprezece ani. Ea avea cam patruzeci.

Era bogată, dar întreaga ei viață de când ajunsese om în toată firea muncise întruna, așa că-i dădea înainte. Ținea o rubrică de sfaturi pentru îndrăgostiți, plină de bun-simț și haioasă foc, în ziarul *Times* din Indianapolis, un ziar bun care acum e mort.

Mort.

Scria reclame pentru William H. Block Company, un magazin universal care încă prosperă într-o clădire proiectată de tatăl meu. Iată ce

reclamă a scris pentru vânzarea cu preţ redus a unor pălării de paie la sfârşitul verii: „La asemenea preţuri o să îngrăşaţi şi calul, şi trandafirii din grădină".

• • •

Phoebe Hurty m-a angajat ca să-i scriu materiale pentru reclame la haine de adolescenţi. Trebuia să port hainele pe care le lăudam. Făcea parte din atribuţiile mele de serviciu. Şi m-am împrietenit cu cei doi băieţi ai ei, care erau de vârsta mea. Tot timpul eram la ei acasă.

Ne vorbea porcos mie, băieţilor ei şi prietenelor noastre, când le-aduceam pe-acolo. Era amuzantă. Îşi dădea drumul la gură. Ne învăţa să fim nepoliticoşi când discutam, nu numai despre probleme sexuale, ci şi despre istoria Americii şi eroi vestiţi, despre repartizarea avuţiei, despre şcoală, despre orice.

Acum îmi câştig existenţa fiind nepoliticos. Nu prea strălucesc. Încerc întruna să imit felul acela de a fi nepoliticos, care la Phoebe Hurty avea atâta eleganţă. Sunt de părere, totuşi, că eleganţa îi era mai la îndemână ei decât îmi este mie acum, având în vedere starea de spirit pe care o impunea Marea Criză. Phoebe Hurty credea ceea ce credeau aşa de mulţi americani pe vremea aia: că naţiunea o să fie fericită, dreaptă şi raţională când o să devină prosperă.

Nu mai aud deloc cuvântul ăla: *Prosperitate.* Era sinonim cu *Paradisul*. Şi Phoebe Hurty putea să creadă că lipsa de politeţe pe care o recomanda o să dea contur unui paradis american.

Acuma, felul de nepoliteţe recomandat de ea e la modă. Dar nimeni nu mai crede într-un nou paradis american. Fără discuţie, îmi lipseşte Phoebe Hurty.

• • •

În ceea ce priveşte bănuiala exprimată de mine în cartea de faţă, anume că fiinţele omeneşti sunt roboţi, sunt maşini – trebuie reţinut faptul că diverse persoane, în special bărbaţii, care suferă de sifilis în ultimele faze, de ataxie locomotoare, puteau fi văzute deseori în centrul oraşului Indianapolis şi în mulţimea care se aduna la circ pe vremea când eram eu copil.

Acei oameni erau infestaţi cu nişte bacterii mici, carnivore, în formă de tirbuşon, vizibile numai la microscop. Vertebrele victimelor erau sudate unele de altele după ce bacteriile în formă de tirbuşon terminau cu carnea dintre ele. Sifiliticii păreau extrem de plini de demnitate: mergeau cu trupul drept, cu ochii aţintiţi în faţă.

L-am văzut pe unul stând pe bordura unui trotuar la colţul dintre strada Meridian şi strada Washington, sub un ceas ca o ramură grea de copac, care fusese proiectat de tata. Intersecţia respectivă se numea prin partea locului „Răspântia Americii".

Sifiliticul se gândea serios acolo, la Răspântia Americii, cum să-şi facă picioarele să-l ducă pe cealaltă parte a străzii Washington. Tremura uşor de parcă avea înăuntru un motoraş ce mergea în gol. Aici era problema lui: tirbuşoanele mâncau de viu creierul, care era locul unde îşi aveau originea comenzile

pentru picioare. Firele care trebuiau să transmită comenzile nu mai erau izolate sau tirbușoanele trecuseră deja prin ele și le mâncaseră. Întrerupătoarele de pe tot parcursul rămăseseră închise sau deschise și sudate bine.

Bărbatul ăsta părea un om bătrân, bătrân de tot, deși poate c-avea numai treizeci de ani. S-a gândit și s-a tot gândit. Și pe urmă a dat de două ori din picioare ca o coristă.

Fără discuție, mi se părea că arăta ca un roboțel pe vremea când eram copil.

• • •

Înclin să-mi reprezint ființele omenești și ca pe niște eprubete imense, de cauciuc, în care bolborosesc niște reacții chimice. Când eram copil, am văzut o mulțime de oameni cu gușă. Același lucru îl poate spune și Dwayne Hoover, dealerul de mașini Pontiac, care este eroul acestei cărți. Nefericiții ăia aveau glanda tiroidă așa de umflată, c-ai fi zis că le crește-un dovlecel din gât.

Tot ce trebuiau să facă pentru a avea o viață normală, așa s-a dovedit, era să consume mai puțin de o milionime de uncie de iod în fiecare zi.

Propria mea mamă își făcuse creierul praf cu chimicale, care ar fi trebuit s-o facă să doarmă.

Când mă deprimă ceva, iau o pastiluță și mă-nveselesc din nou.

Și așa mai departe.

Așa că e o mare tentație pentru mine, când creez un personaj pentru un roman, să spun că este ceea ce este din cauza unor fire rupte sau din cauza unor cantități microscopice de

chimicale, pe care le-a înghiţit sau nu în ziua cu pricina.

• • •

Ce cred eu, unul, despre cartea asta? Mă simt al dracului de prost, dar eu totdeauna mă simt al dracului de prost când e vorba de cărţile mele. Prietenul meu, Knox Burger, a spus odată despre un anumit roman nesuferit că „se citea de parcă ar fi fost scris de Philboyd Studge[1]". Asta cred că-s eu când scriu ceea ce pare că sunt programat să scriu.

• • •

Cartea asta e cadoul pe care mi l-am făcut singur când am împlinit cincizeci de ani. Mă simt de parcă aş trece peste creasta unei case, după ce am urcat deja pe o parte a acoperişului.

Sunt programat la cincizeci de ani să acţionez copilăreşte: să insult drapelul Statelor Unite, să mâzgălesc cu o cariocă nişte desene cu steagul nazist şi o găoază şi multe alte lucruri. Pentru a vă face o idee despre maturitatea ilustraţiilor mele pentru cartea asta, iată cum am desenat o găoază:

1. Philboyd Studge este unul dintre *eu*-rile fictive ale lui Vonnegut; numele este inspirat dintr-o povestire a lui Saki (H.H. Munro – 1870-1916) (n. t.).

• • •

Cred că încerc să-mi scot din cap toate lucrurile inutile de acolo: gâoaze, drapele, chiloţi. Da, în cartea asta e un desen cu nişte chiloţi. Îmi arunc şi personajele din celelalte cărţi ale mele. N-am de gând să mai fac nici un spectacol de păpuşi.

Cred că încerc să-mi golesc capul – să fie la fel de gol cum a fost când am venit pe lumea asta paradită acum cincizeci de ani. Bănuiesc că asta ar trebui să facă cei mai mulţi americani albi şi americani de culoare care îi imită pe americanii albi. Lucrurile pe care mi le-au băgat în cap alţii oricum nu se prea pupă între ele, sunt adesea nefolositoare şi urâte, nu se potrivesc unele cu altele, nu se potrivesc cu viaţa aşa cum este ea cu adevărat în afara capului meu.

N-am nici un fel de cultură, nici un fel de armonie omenească în cap. Nu mai pot trăi fără cultură.

• • •

Aşa că această carte e un trotuar presărat cu lucruri inutile, cu gunoaie, pe care le arunc peste umăr în vreme ce călătoresc înapoi în timp, spre unsprezece noiembrie o mie nouă sute douăzeci şi doi.

În călătoria mea înapoi o să ajung la un moment când unsprezece noiembrie, întâmplător ziua mea de naştere, era o zi sfântă, numită Ziua Armistiţiului. Când eram copil şi când Dwayne Hoover era copil, toţi oamenii din toate ţările care luptaseră în Primul Război

Mondial păstrau tăcere în timpul celui de-al unsprezecelea minut din a unsprezecea oră a Zilei Armistițiului, care era a unsprezecea zi a celei de-a unsprezecea luni.

În timpul acelui minut din o mie nouă sute optsprezece, milioane și milioane de ființe omenești au încetat să se mai măcelărească. Am vorbit cu bătrâni care fuseseră pe câmpul de bătălie în acel minut. Într-un fel sau altul, mi-au spus că tăcerea aceea bruscă era glasul lui Dumnezeu. Așa că mai sunt încă printre noi oameni care își aduc aminte când Dumnezeu a vorbit clar omenirii.

• • •

Ziua Armistițiului s-a transformat în Ziua Veteranilor. Ziua Armistițiului era sfântă, Ziua Veteranilor nu e.

Așa c-o s-arunc peste umăr Ziua Veteranilor. Ziua Armistițiului o s-o păstrez. Nu vreau s-arunc lucruri sfinte.

Ce altceva mai e sfânt? A, *Romeo și Julieta*, de exemplu.

Și toată muzica.

PHILBOYD STUDGE

1

Asta e povestea despre întâlnirea dintre doi albi destul de bătrâni, singuratici și costelivi, pe o planetă care se apropia cu pași repezi de propriul ei sfârșit. Unul din ei era autor de literatură științifico-fantastică și se numea Kilgore Trout. Era un nimeni la vremea aia și credea că viața lui se sfârșise. Se înșela. Ca urmare a întâlnirii, a devenit una dintre cele mai iubite și respectate ființe omenești din istorie.

Cel cu care s-a întâlnit era dealer de mașini, dealer pentru firma Pontiac, și se numea Dwayne Hoover. Dwayne Hoover era pe punctul de a-și pierde mințile.

• • •

Ascultați aici:

Trout și Hoover erau cetățeni ai Statelor Unite ale Americii, o țară care se numea, pe scurt, *America*. Iar asta era imnul lor național, fix o porcărie, ca multe altele pe care trebuiau să le ia în serios:

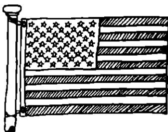
O, spune de vezi în a zorilor primă lumină
Mândria cu care salutăm în al amurgului ultim clipit,

Dungile late şi sclipitoarele stele ce în lupta haină,
Plini de ardoare le-am privit, sus pe metereze, cu nobilul lor fald fâlfâit?

Fulgerul roşu al rachetelor şi explozii de bombe-n infern
Noaptea ne spun că steagul nostru rămâne etern.
O, spune de steagul înstelat fâlfâie încă
Peste ţara celor liberi, peste casa celor tari ca o stâncă?

Erau un cvadrilion de ţări în univers, dar ţara din care făceau parte Dwayne Hoover şi Kilgore Trout era singura cu un imn naţional într-o păsărească presărată cu semne de întrebare.

Iată cum arăta drapelul lor:

Exista o lege a ţării lor, o lege în privinţa drapelului naţional, care nu exista în nici o altă ţară de pe planetă şi care spunea: *Drapelul nu va fi coborât în faţa nici unei persoane sau lucru.*

Coborârea drapelului era o formă de salut prietenesc şi plin de respect, care însemna practic să laşi drapelul în jos pe un băţ, mai

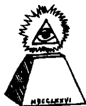
aproape de pământ, şi apoi să-l ridici din nou.

• • •

Deviza ţării lui Dwayne Hoover şi Kilgore Trout era *E pluribus unum*, ceea ce, într-o limbă pe care n-o mai vorbea nimeni, însemna „Din cei mulţi, doar unul!".

Drapelul care nu putea fi coborât era o frumuseţe, iar imnul şi deviza aceasta seacă poate că n-ar fi fost cine ştie ce dacă ţineai seama şi de următorul lucru: mulţi dintre cetăţeni erau trataţi cu atâta indiferenţă sau erau traşi pe sfoară şi insultaţi în aşa hal, încât îşi închipuiau că poate au nimerit în ţara în care nu trebuie sau chiar pe planeta pe care nu trebuie, că s-a făcut vreo greşeală strigătoare la cer. Poate că i-ar fi mângâiat întru câtva dacă în imnul şi deviza lor s-ar fi vorbit despre cinste, frăţie, speranţă sau fericire, dacă ar fi fost ceva care să le ureze „Bun venit" în societate şi pe domeniile ei imobiliare.

În schimb, dacă s-ar fi apucat să-şi studieze bancnotele de hârtie ca să găsească vreun indiciu mulţumitor despre ţara lor, ar fi descoperit, printre multe alte gunoaie de-a dreptul groteşti, o poză cu un trunchi de piramidă care are un ochi strălucitor în vârf, ca ăsta:

Nici chiar preşedintele Statelor Unite nu ştia ce era cu asta. Era ca şi cum ţara le-ar fi spus cetăţenilor ei: „În prostie stă puterea".

• • •

O mare parte din prostie era rezultatul nevinovat al caracterului şugubăţ pe care-l aveau părinţii fondatori ai ţării lui Dwayne Hoover şi Kilgore Trout. Fondatorii erau aristocraţi şi voiau să scoată ochii tuturor cu educaţia lor inutilă, care consta în studiul scamatoriei din vremuri de mult apuse. Erau şi poeţi de mâna a şaptea.

Dar o mare parte din prostie era dăunătoare, căci ascundea nişte crime cutremurătoare. De exemplu, profesorii copiilor din Statele Unite ale Americii scriau întruna data asta pe tablă şi le cereau copiilor s-o ţină minte cu mândrie şi entuziasm:

1492

Profesorii le spuneau copiilor că atunci a fost descoperit continentul lor de fiinţe omeneşti. De fapt, milioane de fiinţe omeneşti duceau deja o viaţă împlinită şi plină de imaginaţie pe continent în 1492. Ăsta a fost doar anul când piraţii mărilor s-au apucat să-i jefuiască şi să-i ucidă.

Iată altă prostie dăunătoare care le era predată copiilor: că, în cele din urmă, piraţii mărilor

au format un guvern care a devenit un far al libertății pentru ființele omenești de pretutindeni. Erau poze și statui ale acestui far pe care copiii puteau să le vadă. Arăta ca un soi de cornet cu înghețată care luase foc. Cam așa:

De fapt, pirații mărilor, care au avut cel mai mult de a face cu formarea noului guvern, erau proprietari de sclavi. Le foloseau pe ființele omenești ca pe niște mașini și, chiar după ce sclavia a fost abolită, căci era atât de stânjenitoare, ei și urmașii lor au continuat să le considere pe ființele omenești drept mașini.

• • •

Pirații mărilor erau albi. Cei care se aflau deja pe continent când au sosit pirații erau arămii. Când sclavia a fost introdusă pe continent, sclavii erau negri.

Culoarea era totul.

• • •

Iată cum puteau pirații să ia orice voiau de la oricine altcineva: aveau cele mai bune bărci din lume, erau mai josnici decât oricine altcineva și aveau praf de pușcă, un amestec de azotat de potasiu, mangal și pucioasă. Atingeau cu foc praful ăsta care părea inofensiv și praful se transforma cu violență în gaz. Gazul ăsta împingea afară proiectile din tuburi de metal, cu viteze îngrozitoare. Proiectilele pătrundeau prin carne și os foarte ușor. Așa că pirații puteau să avarieze cablajul, foalele sau instalația de apă a unei încăpățânate ființe omenești chiar și de la o depărtare foarte, foarte mare.

Totuși, principala armă a piraților mării era puterea lor de a te lăsa cu gura căscată. Nimeni altcineva nu și-a putut închipui, decât mult prea târziu, cât de lipsiți de inimă și hrăpăreți erau.

• • •

Când Dwayne Hoover și Kilgore Trout s-au întâlnit, țara lor era de departe cea mai bogată și cea mai puternică țară de pe planetă. Avea cea mai multă mâncare, minerale și mașini și disciplina alte țări amenințându-le c-o să tragă în ele cu rachete mari sau c-o să lase diverse lucruri să cadă peste ele din avioane.

Majoritatea celorlalte țări nu aveau nici un rahat. Multe nici nu mai puteau fi locuite. Aveau prea mulți oameni și prea puțin spațiu. Vânduseră tot ce era bun de ceva, nu mai aveau nimic de mâncare și totuși oamenii îi dădeau înainte cu regulatul.

Regulându-se, aşa se făceau copiii.

• • •

Mulţi oameni de pe planeta paradită erau *comunişti*. Aveau o teorie că tot ce rămăsese din planetă ar trebui împărţit mai mult sau mai puţin egal între toţi oamenii, care, în primul rând, nici nu ceruseră să vină pe o planetă paradită. Între timp, bebeluşii soseau întruna. Dădeau din picioare şi-ţi spărgeau urechile, urlând după lapte.

În unele locuri oamenii chiar se chinuiau să mănânce noroi sau alte forme de prundiş, în vreme ce copiii se năşteau doar la câţiva paşi mai încolo.

Şi aşa mai departe.

• • •

Ţara lui Dwayne Hoover şi Kilgore Trout, unde se găseau încă de toate, era împotriva comunismului. Nu considera că pământenii care aveau multe ar trebui să le împartă cu alţii dacă nu voiau cu adevărat. Şi mulţi dintre ei nu voiau.

Aşa că nici n-a trebuit.

• • •

Toată lumea din America se presupunea că trebuie să pună mâna pe ce putea şi să nu mai dea drumul. Iar unii americani se pricepeau tare bine să pună mâna şi să nu dea drumul. Erau fabulos de bogaţi. Alţii nu mai apucau să pună mâna nici pe un rahat.

Dwayne Hoover era fabulos de bogat când l-a întâlnit pe Kilgore Trout. Cineva i-a șoptit unui prieten exact vorbele astea, într-o dimineață când Dwayne trecea pe acolo: „Fabulos de bogat".

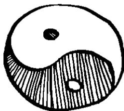
Și iată cât din planetă era proprietatea lui Kilgore Trout pe vremea aia: un rahat.

Iar Kilgore Trout și Dwayne Hoover s-au întâlnit în Midland City, care era orașul de baștină al lui Dwayne, în timpul unui festival de artă în toamna lui 1972.

După cum s-a spus deja, Dwayne era dealer pentru firma Pontiac, un dealer care-și pierdea mințile.

Nebunia incipientă a lui Dwayne era în mare parte o chestiune ce ținea de chimicale, bineînțeles. Trupul lui Dwayne Hoover producea anumite chimicale, care îi perturbau echilibrul mental. Dar Dwayne, ca toți nebunii ageamii, avea nevoie și de niște idei nocive așa încât nebunia lui să poată prinde contur și să-și găsească o direcție în care să se îndrepte.

Chimicalele nocive și ideile nocive erau Yin-ul și Yang-ul nebuniei. Yin și Yang erau simboluri chinezești ale armoniei. Arătau așa:

Ideile nocive i-au parvenit lui Dwayne prin intermediul lui Kilgore Trout. Trout se credea nu

numai inofensiv, ci şi invizibil. Lumea îi dăduse aşa de puţină atenţie, încât se credea mort.

Spera că e mort.

Dar din întâlnirea cu Dwayne a învăţat că era suficient de viu încât să-i dea unui semen de-al său idei care să-l transforme într-un monstru.

Iată care era esenţa ideilor nocive pe care Trout i le dădea lui Dwayne: toţi oamenii de pe Pământ erau roboţi, cu o excepţie: Dwayne Hoover.

Dintre toate făpturile din univers doar Dwayne gândea, simţea şi-şi făcea griji şi planuri şi aşa mai departe. Nimeni altcineva nu ştia ce e durerea. Toţi ceilalţi erau nişte maşinării complet automate, al căror scop era să-l stimuleze pe Dwayne. Dwayne era un nou fel de făptură pe care o punea la încercare Creatorul Universului.

Doar Dwayne Hoover dispunea de liberul-arbitru.

• • •

Trout nu se aştepta să fie crezut. Pusese ideile nocive într-un roman ştiinţifico-fantastic şi acolo le găsise Dwayne. Cartea nu i se adresa numai lui Dwayne. Trout nu auzise de Dwayne când a scris-o. Se adresa oricărei persoane care o deschidea din întâmplare. De fapt, pur şi simplu spunea oricui: „Ei, ştii ceva? Eşti singura făptură, cu liber-arbitru. Cum te simţi acum că ştii asta?". Şi aşa mai departe.

Era un *tour de force*[1]. Era un *jeu d'esprit*[2].

Dar era otravă pentru mintea lui Dwayne.

1. Tur de forţă (în fr., în orig.) (n.t.).
2. Joc al spiritului (în fr., în orig.) (n.t.).

• • •

Trout a fost de-a dreptul zguduit când și-a dat seama că până și el putea aduce răul în lume – sub forma ideilor nocive. Și, după ce l-au cărăbănit pe Dwayne la o casă de nebuni, într-o scurteicuță de pânză groasă, Trout a devenit un susținător fanatic al importanței pe care o aveau ideile în stabilirea cauzelor și a remediilor pentru boli.

Dar nimeni nu-l asculta. Era un bătrân murdar într-un ținut sălbatic, care striga printre copaci și arbuști: „Ideile sau lipsa lor pot duce la boală!".

• • •

Kilgore Trout a devenit pionier în domeniul sănătății mentale. Și-a prezentat teoriile deghizate ca literatură științifico-fantastică. A murit în 1981, aproape la 20 de ani după ce l-a îmbolnăvit într-un asemenea hal pe Dwayne Hoover.

Era atunci recunoscut ca un mare artist și om de știință. Academia Americană de Arte și Științe a poruncit ridicarea unui monument peste cenușa lui. Sculptat în piatră era un citat din ultimul său roman, cel de-al două ‚sute nouălea, care era neterminat când a murit el. Monumentul arăta așa:

KILGORE TROUT
1907–1981
„SUNTEM SĂNĂTOŞI
DOAR ÎN MĂSURA ÎN CARE
IDEILE NOASTRE SUNT PLINE
DE OMENIE."

2

Dwayne era văduv. Stătea singur noaptea într-o casă de vis în Fairchild Heights, care era cea mai râvnită zonă rezidențială din oraș. Construcția fiecărei case de acolo costa cel puțin o sută de mii de dolari. Fiecare casă ocupa cel puțin patru acri de pământ.

Singurul tovarăș al lui Dwayne în timpul nopții era un labrador pe care îl chema Sparky. Sparky nu putea să dea din coadă, din cauza unui accident de mașină întâmplat cu mulți ani în urmă, așa că nu avea cum să le spună celorlalți câini cât de prietenos era. Trebuia să se bată tot timpul. Avea urechile zdrențuite. Era zgrunțuros de atâtea cicatrici.

• • •

Dwayne avea o servitoare negresă pe care o chema Lottie Davis. Ea îi făcea curățenie prin casă în fiecare zi. Pe urmă îi pregătea masa și i-o servea. Pe urmă se ducea acasă. Provenea dintr-o familie de sclavi.

Lottie Davis și Dwayne nu vorbeau mult, deși se plăceau tare. Dwayne se rezuma să poarte mare parte din conversații cu câinele. Se lăsa în jos pe podea și se dădea de-a dura

cu Sparky, spunându-i lucruri precum: „Tu și cu mine, Spark“ și „Ce mai face prietenul meu?“ și așa mai departe.

Și rutina asta a continuat fără nici o schimbare chiar și după ce Dwayne a început să-și piardă mințile, așa că Lottie n-a avut cum să observe nimic neobișnuit.

• • •

Kilgore Trout era proprietarul unui peruș pe care îl chema Bill. La fel ca Dwayne Hoover, Trout era singur cuc în timpul nopții, dacă nu punem papagalul la socoteală. Și Trout vorbea cu papagalul.

Dar în vreme ce Dwayne bălmăjea cu labradorul despre iubire, Trout își bătea joc și bombănea despre sfârșitul lumii.

— Oricând se poate întâmpla, zicea el. Și-a cam venit și timpul.

Trout avea o teorie că aerul va deveni în curând irespirabil.

Trout credea că, dacă aerul o să fie otrăvitor, Bill o să-și dea obștescul sfârșit cu câteva minute înaintea lui. Îl tot tachina pe Bill cu chestia asta:

— Cum mai stă treaba cu respirația?

Sau:

— Se pare că iar îți dă târcoale emfizemul ăla de demult.

Sau:

— N-am discutat niciodată despre ce fel de înmormântare îți dorești, Bill. Nu mi-ai spus niciodată de ce religie ești.

Și așa mai departe.

Îi spunea lui Bill că omenirea merită să aibă o moarte groaznică fiindcă s-a purtat cu atâta cruzime şi a făcut atâta risipă pe o planetă atât de suavă.

— Cu toţii suntem Heliogabalus, Bill, îi spunea el.

Aceasta era numele unui împărat roman care îi ceruse unui sculptor să facă un taur în mărime naturală, gol pe dinăuntru şi înzestrat cu o uşă. Uşa putea fi încuiată pe dinafară. Gura taurului era deschisă. Pe lângă uşă, aia era singura ieşire spre exterior.

Heliogabalus dădea ordin să fie băgată o fiinţă omenească pe uşă şi uşa se încuia. Orice sunet pe care îl scotea fiinţa omenească acolo înăuntru ieşea prin gura taurului. Apoi Heliogabalus dădea o petrecere drăguţă, cu oaspeţi, cu multă mâncare, vin, femei frumoase şi băieţi drăgălaşi. Şi punea un servitor să aprindă focul. Şi focul era sub nişte lemne uscate, care erau sub taur.

• • •

Trout făcea şi un alt lucru, pe care unii oameni l-ar fi putut considera excentric: le zicea oglinzilor „scurgeri". Îl amuza să spună că oglinzile erau nişte găuri între două universuri.

Dacă vedea un copil lângă o oglindă, nu era exclus să-l ameninţe cu degetul şi să-i spună foarte solemn:

— Să nu te duci prea aproape de scurgerea aia. Sper că nu vrei s-o sfârşeşti în celălalt univers, nu-i aşa?

Uneori cineva se întâmpla să zică în prezenţa lui:

— Scuzați-mă, am o scurgere de care trebuie să mă ocup un minut.

Asta era un fel de a spune că vorbitorul avea de gând să-și deșerte reziduurile lichide din corp printr-o supapă situată în partea de jos a abdomenului.

Și Trout îi răspundea ștrengărește:

— De unde vin eu, treaba asta înseamnă că ai de gând să șterpelești o oglindă.

Și așa mai departe.

Când a murit Trout, bineînțeles că toată lumea le zicea oglinzilor „scurgeri". Asta arată cât de respectabile deveniseră chiar și glumele lui.

• • •

În 1972 Trout locuia într-un apartament la subsol în orașul Cohoes din statul New York. Își câștiga existența ca instalator de ferestre și paravane speciale din aluminiu. Nu avea nimic de a face cu partea de vânzări a afacerii, fiindcă era complet lipsit de farmec. Farmecul era un tertip, pentru a-i face pe străini să le placă o persoană și să aibă încredere în ea imediat, indiferent ce era în capul celui care avea farmec.

• • •

Dwayne Hoover avea farmec cu nemiluita.

• • •

Eu pot să am farmec cu nemiluita când vreau.

• • •

Mulți oameni au farmec cu nemiluita.

• • •

Patronul și colegii lui Trout habar n-aveau că el era scriitor. De altfel, nici o editură mai acătării nu auzise de el, deși scrisese o sută șaptesprezece romane și două sute de povestiri până la data la care l-a întâlnit pe Dwayne.

Nu scria cu indigo. Își trimitea manuscrisele fără să pună un plic timbrat, cu adresa lui pe el, ca să-i fie înapoiate în siguranță. Lua numele și adresele editurilor din revistele care se ocupau cu chestiunea scrisului, pe care le citea cu nesaț în sălile de periodice ale bibliotecilor publice. În felul ăsta a intrat în legătură cu o firmă ce se numea World Classics Library, care publica pornografie obscenă la Los Angeles, în statul California. Îi foloseau povestirile, în care de obicei nici măcar nu era vorba despre femei, pentru a da volum cărților și revistelor cu poze fără perdea.

Nu i-au spus niciodată unde sau când s-ar putea aștepta să le găsească de vânzare. Și iată ce-i plăteau: un rahat.

• • •

Nici măcar nu i-au trimis exemplare gratuite din cărțile și revistele în care a apărut, așa că a trebuit să scotocească după ele prin magazinele cu obiecte pornografice. Și titlurile pe care le dădea povestirilor lui erau adesea

schimbate. De exemplu, „Șeful de paie pangalactic" a devenit „Nebun după gură"[1].

Totuși, ceea ce-l înnebunea pe Trout cel mai tare erau ilustrațiile alese de edituri, care n-aveau nimic de-a face cu povestirile. A scris, de exemplu, un roman despre un pământean pe care-l chema Delmore Skag, un holtei dintr-un cartier în care toată lumea avea familii imense. Și Skag era om de știință și găsise un mod de-a se reproduce prin supa de pui. Rădea celulele vii de pe palma mâinii drepte, le amesteca cu supă și lăsa supa în bătaia razelor cosmice. Celulele se transformau în copii, care erau bucățică tăiată din Delmore Skag.

Nu peste multă vreme, Delmore făcea câțiva copii pe zi și-și invita vecinii să-i împărtășească mândria și fericirea. Făcea botezuri în masă pentru o sută de copii odată. Își câștigase faimă ca tată de familie.

Și așa mai departe.

• • •

Skag spera să-și oblige țara să facă legi împotriva familiilor excesiv de mari, dar corpurile legiuitoare și curțile de justiție au refuzat să trateze frontal problema. În loc de așa ceva au adoptat legi severe care interziceau persoanelor necăsătorite să dețină supă de pui.

Și așa mai departe.

Ilustrațiile pentru cartea asta erau niște fotografii întunecate cu mai multe femei albe

1. *Mouth Crazy*, în original – joc de cuvinte, bazat pe asemănarea cu construcția *football crazy* („nebun după fotbal") (n.t.).

luându-i-o la cioc unui bărbat negru care, pentru un motiv sau altul, purta un sombrero mexican.

Când Trout l-a întâlnit pe Dwayne Hoover, cea mai difuzată carte a lui era *Ciuma pe roți*. Editura n-a schimbat titlul, dar a șters mare parte din el și tot numele lui Trout, acoperindu-le cu o manșetă țipătoare care făcea următoare promisiune:

CASTORIȚE
CU BUCLUC
ÎNĂUNTRU!

O „castoriță cu bucluc" era o fotografie a unei femei fără chiloți și cu picioarele foarte desfăcute, în așa fel încât se putea vedea intrarea în vagin. Expresia a fost folosită pentru prima dată de fotoreporteri care, adesea, ajungeau să se uite sub fustele femeilor în caz de accidente și evenimente sportive, de sub scările de incendiu și așa mai departe. Aveau nevoie de un cod, de un cuvânt, ca să zbiere la alți fotoreporteri și la polițiștii care le erau prieteni sau la pompieri și așa mai departe, să le spună ce puteau să vadă în caz că voiau să vadă. Cuvântul a fost „Castor!".

Un castor era de fapt un rozător mare. Era nebun după apă, prin urmare construia diguri. Arăta așa:

Soiul de castor care îi excita pe fotoreporteri așa de tare arăta așa:

Pe aici ieșeau copiii.

• • •

Când Dwayne era mic, când Kilgore Trout era mic, când eu eram mic și chiar după ce trecuserăm cu toții de prima tinerețe și îmbătrâniserăm, poliția și curțile de justiție aveau datoria să împiedice ca reprezentările unor asemenea

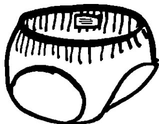
deschizături obişnuite să fie examinate şi discutate de persoane care nu practicau medicina. S-a luat cumva hotărârea ca toate castoriţele cu bucluc, care erau de zece ori mai cunoscute decât castorii adevăraţi, să fie, conform legii, secretul cel mai bine păzit.

Aşa că a apărut o furie după castoriţele cu bucluc. Şi a mai apărut o furie după un metal moale şi slab, un element care fusese declarat undeva drept cel mai de dorit dintre toate elementele: aurul.

• • •

Şi furia după castoriţele cu bucluc s-a extins şi la chiloţi când Dwayne, Trout şi cu mine eram mici. Fetele îşi ascundeau chiloţii cu orice chip şi băieţii încercau să le vadă chiloţii cu orice chip.

Chiloţii femeieşti arătau aşa:

Unul dintre primele lucruri pe care le-a învăţat Dwayne la şcoală când era mic de tot a fost, de fapt, o poezie pe care trebuia s-o spună printre ţipete în caz că, din întâmplare, vedea chiloţii unei fete pe terenul de joacă. Iată cum suna:

Văd Anglia,
Văd Franța,
Văd chiloții
Unei fetițe.

Când a acceptat Premiul Nobel pentru Medicină în 1979, Kilgore Trout a declarat: „Unii spun că nu există progres. Faptul că ființele omenești sunt acum singurele animale care au rămas pe Pământ mi se pare, trebuie să mărturisesc, un fel de victorie care induce în eroare. Aceia dintre dumneavoastră care sunteți familiarizați cu genul de lucrări pe care le-am publicat în tinerețe vor înțelege de ce am fost tare amărât, în special când a murit ultimul castor. Totuși, când eram eu mic, existau doi monștri care împărțeau planeta cu noi și astăzi mă bucur că nu mai sunt pe acest pământ. Erau hotărâți să ne ucidă sau, cel puțin, să ne facă viața lipsită de sens. Au fost aproape de victorie. Erau niște dușmani plini de cruzime, spre deosebire de micii mei prieteni, castorii. Leii? Nu. Tigrii? Nu. Leii și tigrii trăgeau la aghioase mai tot timpul. Monștrii pe care o să-i numesc nu trăgeau niciodată la aghioase. Ei ne ocupau creierul. Locuiau în capetele noastre. Cei doi erau dorința fierbinte și arbitrară de aur și, ferească Dumnezeu, aceea de a arunca o privire la chiloții unei fetițe. Le mulțumesc acelor dorințe fierbinți pentru că au fost așa de ridicole, căci ne-au învățat că se putea ca o ființă omenească să creadă orice și să se comporte pătimaș potrivit acelei credințe, indiferent care ar fi fost ea. Așa că acum putem construi o societate altruistă tratând altruismul cu frenezia cu care am tratat cândva aurul și chiloții".

A făcut o pauză şi pe urmă, cu prefăcută durere în glas, a recitat începutul unei poezii pe care învăţase s-o spună printre ţipete în Bermude când era mic. Poezia era cu atât mai mişcătoare cu cât pomenea două naţiuni care nu mai existau ca atare.

– Văd Anglia, zicea el, văd Franţa...

• • •

De fapt, chiloţii femeilor se devalorizaseră drastic în momentul când s-a produs întâlnirea istorică dintre Dwayne Hoover şi Trout. Preţul aurului era încă în creştere.

Fotografiile chiloţilor pentru femei nu făceau nici cât hârtia pe care erau tipărite şi nici filmele color de foarte bună calitate, cu diverse castoriţe cu bucluc, n-aveau de ales decât să iasă la cerşit pe piaţă.

Fusese o vreme când un exemplar din cea mai răspândită carte a lui Trout până în momentul de faţă, *Ciuma pe roţi*, adusese venituri de doisprezece dolari datorită ilustraţiilor. Acum era oferită pentru un dolar, iar cei care plăteau chiar şi atât n-o făceau de dragul ilustraţiilor. Plăteau pentru cuvinte.

• • •

Cu totul întâmplător, cuvintele din carte se refereau la viaţa pe o planetă ce se stingea, numită Lingua-Trei, ai cărei locuitori aduceau cu automobilele americăneşti. Aveau roţi. Erau propulsaţi de motoare cu ardere internă. Mâncau combustibil mineral. Totuşi nu erau produşi de fabrică. Se reproduceau. Făceau ouă în care erau pui de automobile şi puişorii creşteau

în bălţi de petrol scurs de la carterele ajunse la vârsta maturităţii.

Lingua-Trei era vizitată de astronauţi care aflaseră că făpturile de acolo dispăreau din următorul motiv: distruseseră resursele planetei, inclusiv atmosfera.

Astronauţii nu puteau să ofere cine ştie ce din punct de vedere material. Făpturile-automobil sperau să împrumute nişte oxigen şi să poată face în aşa fel încât vizitatorii să ducă cel puţin unul dintre ouăle lor pe altă planetă unde ar putea fi clocit, unde ar putea începe din nou o civilizaţie a automobilelor. Dar cel mai mic ou de-al lor cântărea vreo douăzeci şi două de kilograme, iar astronauţii înşişi erau înalţi de numai doi centimetri jumate şi navele lor nu erau mai mari decât o cutie de pantofi de-a pământenilor. Erau din Zeltoldimar.

Purtătorul de cuvânt al zeltoldimarienilor era Kago. Kago zicea că tot ce putea el face era să le spună altora din univers ce minunate fuseseră făpturile-automobil. Iată ce le spunea el tuturor încrezuţilor ălora ruginiţi care rămăseseră fără benzină:

— O să dispăreţi, dar nimeni n-o să vă uite.

Ilustraţia povestirii în acest punct arăta două chinezoaice, aparent gemene identice, care stăteau pe o canapea cu picioarele desfăcute larg.

* * *

Aşadar Kago şi micul şi viteazul lui echipaj de zeltoldimarieni, care era format numai din homosexuali, au cutreierat universul păstrând vie amintirea făpturilor-automobil. În cele din urmă au ajuns pe planeta Pământ. Cu toată

nevinovăția, Kago le-a spus pământenilor de automobile. Kago nu știa că ființele omenești puteau fi doborâte de o singură idee la fel de ușor ca de holeră sau ciumă bubonică. Pe Pământ nu exista imunitate față de ideile șuchite.

• • •

Și iată de ce, după părerea lui Trout, ființele omenești nu puteau respinge idei doar pentru că erau tâmpite : „Ideile pe Pământ erau simboluri ale prieteniei sau dușmăniei. Conținutul lor nu conta. Prietenii erau de acord cu prietenii pentru a exprima prietenia. Dușmanii nu erau de acord cu dușmanii pentru a exprima dușmănia.

Ideile pe care le susțineau pământenii n-au avut nici o importanță sute de mii de ani, deoarece oricum nu puteau face mare lucru. Ideile puteau la fel de bine să fie simboluri pentru orice.

Chiar exista o zicală despre inutilitatea ideilor: «Dacă dorințele ar fi cai, cerșetorii ar merge călare».

Și pe urmă pământenii au descoperit uneltele. Dintr-odată, a fi de acord cu prietenii putea să fie o formă de sinucidere sau chiar mai rău. Dar oamenii au continuat să fie de acord nu de dragul bunului-simț ori al decenței sau al autoconservării, ci de dragul prieteniei.

Pământenii au continuat să fie prietenoși când, în loc să fie prietenoși, ar fi trebuit să se mai gândească. Și chiar când au construit computerele care să gândească în locul lor, le-au proiectat nu atât de dragul înțelepciunii, cât pentru prietenie. Așa că soarta le era pecetluită. Cerșetorii care ucideau oameni puteau să meargă călare".

3

La un secol după ce micuțul Kago a ajuns pe Pământ, dacă e să credem ce se spunea în romanul lui Trout, fiecare formă de viață de pe acel glob albastru-verde, care fusese cândva pașnic și umed și dăduse de mâncare la toată lumea, era pe moarte sau murise deja. Peste tot erau carcasele gândacilor imenși pe care oamenii îi făcuseră și îi veneraseră. Era plin de automobile. Ele omorâseră totul.

Însuși micuțul Kago a murit cu mult înaintea planetei. Încerca să țină predici într-un bar din Detroit despre răul pe care-l fac automobilele. Dar era așa de mititel că nimeni nu-i dădea nici o atenție. S-a întins să se odihnească o clipă și un mecanic de automobile beat l-a luat drept chibrit de bucătărie. L-a omorât pe Kago încercând să-l aprindă de mai multe ori pe dedesubtul barului.

• • •

Înainte de 1972, Trout nu primise decât o scrisoare de la un singur fan. Era de la un milionar excentric, care angajase o agenție de detectivi particulari ca să afle cine și unde era el. Trout era atât de invizibil, încât căutarea a costat optsprezece mii de dolari.

Scrisoarea de la fan i-a parvenit în subsolul lui din Cohoes. Era scrisă de mână și Trout a tras concluzia că autorul s-ar putea să aibă vreo paisprezece ani sau cam așa ceva. Scrisoarea spunea că *Ciuma pe roți* era cel mai grozav roman în limba engleză și că Trout ar trebui să fie președintele Statelor Unite ale Americii.

Trout i-a citit scrisoarea cu glas tare perușului.

— Lucrurile încep să devină roz, Bill, îi spunea el. Am știut întotdeauna c-așa o să fie. O să primim o tonă dintr-astea.

Și abia pe urmă a citit scrisoarea de-adevăratelea. În scrisoare nu era nimic care să spună că autorul, pe care-l chema Eliot Rosewater, era adult și că era fabulos de înstărit.

• • •

Din întâmplare, Kilgore Trout nu putea să fie președinte al Statelor Unite fără un amendament la Constituție. Nu se născuse în țară. Locul lui natal era Arhipelagul Bermudelor. Tatăl lui, Leo Trout, deși a rămas cetățean american, lucrase acolo mulți ani pentru Societatea Regală de Ornitologie, păzind singurul loc din lume unde își făceau cuib vulturii-pescari din Bermude. Vulturii ăștia mari au dispărut cu totul până la urmă, în ciuda tuturor eforturilor pe care le putea face oricine.

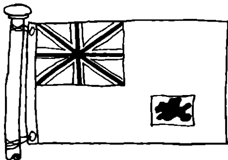
• • •

Când era mic, Trout îi văzuse pe acești vulturi murind, unul câte unul. Tatăl lui îi dăduse sarcina să măsoare anvergura de la aripile

leşurilor. Vulturii ăştia au fost cele mai mari creaturi care au zburat vreodată pe planetă prin propria lor putere. Şi ultimul leş a avut cea mai mare anvergură, adică şase metri şi şase centimetri.

După ce-au murit toţi vulturii, s-a descoperit ce-i ucisese. Era o ciupercă şi ciuperca asta le-a atacat ochii şi creierul. Oamenii aduseseră ciuperca în colonia de vulturi sub nevinovata formă de *impetigo*.

Iată cum arăta steagul insulei de baştină a lui Kilgore Trout:

• • •

Aşa că Kilgore Trout a avut o copilărie deprimantă, în ciuda razelor de soare şi a aerului proaspăt. Pesimismul care l-a copleşit mai târziu în viaţă şi care i-a distrus cele trei căsătorii şi i-a alungat de acasă singurul fiu, Leo, la vârsta de paisprezece ani, foarte probabil şi-a avut rădăcinile înfipte în gunoiul dulce-amărui care a rămas de pe urma vulturilor putreziţi.

• • •

Scrisoarea de la fan a sosit mult prea târziu. N-a adus veşti bune. Kilgore Trout a perceput-o ca pe un atentat la intimitate. Scrisoarea de la Rosewater promitea c-o să-l facă faimos pe Trout. Iată ce a avut de spus Trout la chestia asta, singurul martor fiind peruşul lui:

— Nu te băga dracului în sacul meu personal.

Un sac personal era o pungă mare de plastic pentru un soldat american proaspăt ucis. Era o invenţie nouă.

• • •

Nu ştiu cine a inventat sacul personal. Ştiu însă cine l-a inventat pe Kilgore Trout. Eu.

L-am făcut cu dinţii scoşi în afară. I-am pus nişte păr, dar i l-am albit. Nu l-am lăsat să şi-l pieptene sau să se ducă la frizer. L-am făcut să şi-l lase lung şi încâlcit.

I-am dat aceleaşi picioare pe care Creatorul Universului i le-a dat tatălui meu când tata era bătrân de-i plângeai de milă. Erau nişte cozi de mătură albe şi gălbejite. N-aveau nici un pic de păr pe ele. Erau fantastic împodobite cu o mulţime de vene varicoase.

Şi, la două luni după ce Trout a primit prima lui scrisoare de la un fan, l-am făcut să găsească în cutia de scrisori o invitaţie pentru a lua cuvântul la un festival de artă din Vestul Mijlociu american.

• • •

Scrisoarea venise de la preşedintele festivalului, Fred T. Barry. Era plin de respect,

aproape de venerație, pentru Kilgore Trout. Îl implora să fie unul dintre cei câțiva distinși oaspeți din afara orașului care participau la festival. Acesta avea să dureze cinci zile și sărbătorea deschiderea Centrului Memorial pentru Arte „Mildred Barry" din Midland City.

Scrisoarea nu spunea nimic, dar Mildred Barry era regretata mamă a președintelui, cel mai bogat om din Midland City. Fred T. Barry suportase cheltuielile noului Centru pentru Arte, care era o sferă translucidă pe catalige. Nu avea ferestre. Când era luminată înăuntru noaptea, semăna cu luna plină din timpul culesului ridicându-se pe cer.

Din întâmplare, Fred T. Barry avea exact aceeași vârstă cu Trout. Erau născuți în aceeași zi. Dar bineînțeles că nu semănau deloc. Fred T. Barry nici măcar nu mai arăta ca un alb, deși era de rasă pură englezească. Pe măsură ce înaintase tot mai mult în vârstă și fiind din ce în ce mai fericit, îi căzuse tot părul din cap, ajunsese să arate ca un chinez bătrân cuprins de extaz.

Semăna așa de mult a chinez încât începuse să se și îmbrace ca un chinez. Chinezii adevărați îl luau adesea drept chinez adevărat.

• • •

Fred T. Barry mărturisea în scrisoarea lui că nu-i citise operele lui Kilgore Trout, dar că ar face asta cu multă bucurie înainte să înceapă festivalul. „Ați fost foarte lăudat de Eliot Rosewater, care m-a asigurat că, probabil, sunteți cel mai mare romancier american în

viață. Laudă mai mare ca asta nu există", spunea el.

Prins cu o agrafă de scrisoare era un cec de o mie de dolari. Fred T. Barry îi explicase că era pentru cheltuieli de călătorie și onorariu.

Erau o grămadă de bani. Dintr-odată, Trout devenise fabulos de înstărit.

• • •

Iată cum s-a făcut c-a fost invitat Trout: Fred T. Barry voia să aibă o pictură în ulei de o valoare fabuloasă ca punct de atracție al Festivalului de Artă de la Midland City. Așa bogat cum era, nu-și putea permite s-o cumpere, deci încercase să găsească una de împrumut.

Prima persoană la care s-a dus a fost Eliot Rosewater, proprietarul unui El Greco în valoare de trei milioane de dolari sau mai mult. Rosewater i-a spus că festivalul ar putea obține tabloul cu o condiție: să facă în așa fel încât cel mai mare romancier de limbă engleză în viață, care era Kilgore Trout, să ia cuvântul.

Trout a râs la început de invitația lingușitoare, dar pe urmă parcă începuse să i se facă frică. Din nou un străin atenta la intimitatea sacului său personal. Tras la față, îi puse întrebarea asta perușului, dându-și ochii peste cap:

— De ce oare tot interesul ăsta neașteptat față de persoana lui Kilgore Trout?

Citi scrisoarea din nou și spuse:

— Nu numai că-l vor pe Kilgore Trout, dar îl vor în smoching, Bill. Undeva s-a făcut o greșeală.

Apoi, ridicând din umeri, zise:

— Poate că m-au invitat fiindcă știu că am smoching.

Într-adevăr, avea un smoching. Îl ținea într-un cufăr mare, pe care-l târâse dintr-un loc într-altul mai bine de patruzeci de ani. Erau acolo jucării din copilărie, oasele unui vultur-pescar din Bermude și multe alte curiozități, inclusiv smochingul pe care-l purtase la o serată dansantă organizată de elevii din ultimul an de liceu, înainte de absolvire – liceul „Thomas Jefferson" din Dayton, statul Ohio, în 1924. Trout s-a născut în Bermude și a mers la școala elementară acolo. Dar pe urmă familia lui s-a mutat la Dayton.

Liceul pe care l-a frecventat el purta numele unui proprietar de sclavi, care era și unul dintre cei mai mari teoreticieni din lume ai libertății umane.

• • •

Trout și-a scos smochingul din cufăr și l-a pus pe el. Semăna foarte mult cu un smoching pe care-l văzusem la tata când era bătrân, bătrân de tot. Avea o patină verzuie de mucegai. Firicelele de pe el erau ca niște petice de blană fină de iepure.

— Ăsta-i pentru seară, zise Trout. Dar spune-mi, Bill, ce se poartă la Midland City în octombrie până la apusul soarelui?

Își ridică cracii pantalonilor cât să i se vadă fluierele picioarelor, grotesc de ornamentale.

— Bermude și șosețele pentru fetițe? Ce zici, Bill? La urma urmelor, eu chiar sunt din Bermude.

Curăță cu o cârpă umedă smochingul și ciupercile se duseră ușor.

— Nu suport să fac chestia asta, Bill, zise el vorbind despre ciupercile pe care le omora. Ciupercile au tot atâta drept la viață ca și mine. Știu ele foarte bine ce vor, Bill. Să-mi cadă mâna dacă mai fac vreodată.

După asta se gândi la ce-o vrea oare Bill însuși. Era ușor de ghicit.

— Bill, spuse el, îmi place așa de mult de tine și sunt așa o mare sculă-n univers c-o să-ți îndeplinesc trei dorințe la care ții cel mai mult.

Deschise ușa coliviei, ceva ce Bill n-ar fi putut face cât îi hăul.

Bill zbură pe pervazul unei ferestre. Se sprijini cu aripioara de geam. Era doar un strat de geam între Bill și lumea nemaipomenită de afară. Deși era băgat în afaceri cu ferestre speciale, Trout n-avea asemenea ferestre la domiciliul său.

— O să ți se-mplinească și cea de-a doua dorință, zise Trout și din nou făcu ceva ce Bill n-ar fi putut face în veci.

Deschise fereastra. Dar deschisul ferestrei păru să fie o chestie așa de alarmantă pentru peruș, încât bietul de el zbură înapoi la colivie și sări înăuntru.

Trout închise ușa coliviei și-o ferecă.

— Ți-ai folosit cele trei dorințe în cel mai inteligent mod de care am auzit vreodată, îi spuse el păsării. Te-ai asigurat că încă îți mai rămâne ceva ce merită să-ți dorești – să ieși din colivie.

• • •

Trout făcuse legătura dintre singura lui scrisoare de la un fan și invitație, dar nu-i venea să

[illegible] ca Eliot Rosewater era un om în toată firea. Iată cum arăta scrisul lui Rosewater:

Ar trebui
să fiți
președintele
Statelor Unite!

— Bill, zise Trout cu șovăială, un adolescent pe nume Rosewater mi-a dat de lucru. Părinții lui trebuie că-s prieteni cu președintele Festivalului de Artă și habar n-au de cărțile mele. Așa că dacă el le-a spus că-s bun, l-au crezut.

Trout clătină din cap.

— Nu mă duc, Bill. Nu vreau să ies din colivia mea. Sunt prea deștept pentru o chestie ca asta. Și chiar dac-aș vrea să ies, nu m-aș duce la Midland City ca să râdă lumea de mine... și de singurul meu fan.

• • •

O vreme n-a mai pomenit nimic despre asta. Dar din când în când citea iar invitația, încât ajunsese s-o știe pe de rost. Și, la un moment dat, unul din mesajele mai subtile de pe hârtie parcă i-ar fi deschis ochii. Era în antet, unde se vedeau două măști, care aveau scopul de a reprezenta comedia și tragedia:

Una dintre măşti arăta aşa:

Cealaltă arăta aşa:

— N-au nevoie decât de tipi care zâmbesc la festivalul ăla, îi spuse Trout peruşului. Restul ghinioniştilor nefericiţi n-au de ce să se gândească să participe.

Dar mintea lui nu voia să nu se mai gândească la asta. Lui Trout îi veni o idee care i se păru foarte picantă:

— Dar poate că un ghinionist nefericit e exact ce trebuie ei să vadă.

După asta îl apucă entuziasmul.

— Bill, Bill, zise el, ascultă la mine. Plec din colivie, da' mă-ntorc. Mă duc să le-arăt ce n-a văzut nimeni la un festival de artă pân-acum: un reprezentant al miilor ălora de artişti care, cu toţii, şi-au dedicat toată viaţa căutării adevărului şi frumuseţii... şi au găsit un rahat!

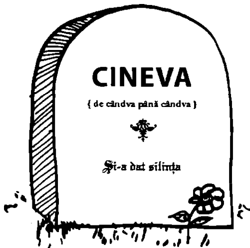
• • •

Până la urmă Trout a acceptat invitaţia. Cu două zile înainte de începerea festivalului l-a lăsat pe Bill în grija proprietăresei de la etaj şi-a pornit-o cu autostopul spre New York, cu cinci sute de dolari prinşi cu un ac pe dinăuntrul chiloţilor. Restul de bani îi pusese la o bancă.

S-a dus mai întâi la New York fiindcă spera c-o să-şi găsească unele cărţi la magazinele care vindeau obiecte pornografice acolo. Nu avea nici un exemplar acasă. Nu dădea doi bani pe ele, dar acum voia să citească cu glas tare la Midland City, să facă demonstraţia unei tragedii întru totul ridicole.

Plănuia să le spună oamenilor de acolo ce spera el să aibă scris pe piatra de mormânt.

Şi anume:

4

Între timp Dwayne Hoover înnebunea tot mai tare. Într-o noapte a văzut unsprezece luni pe cer deasupra Centrului Memorial pentru Arte „Mildred Barry". În dimineața următoare a văzut o rață uriașă care dirija circulația la intersecția dintre Arsenal Avenue și Old County Road. N-a spus nimănui ce văzuse. A păstrat totul în taină.

Și chimicalele nocive din capul lui se săturaseră de taine. Nu se mai mulțumeau să-l facă să simtă și să vadă lucruri ciudate. Voiau ca el să și facă lucruri ciudate și, mai ales, să facă mult zgomot.

Voiau ca Dwayne Hoover să fie mândru de boala pe care-o avea.

• • •

Mai târziu unii au spus că erau furioși pe ei înșiși pentru că n-au observat semnalele de pericol din comportamentul lui Dwayne, pentru că n-au luat în seamă strigătele lui evidente după ajutor. După ce pe Dwayne l-a apucat furia ucigașă, ziarul local a inserat un articol de fond plin de compătimire, implorându-i pe oameni să urmărească semnalele de pericol din comportamentul semenilor lor. Iată titlul:

Dar Dwayne n-a fost aşa de ciudat înainte de a-l întâlni pe Kilgore Trout. Comportamentul lui în public era mai degrabă în limitele actelor, ideilor şi discuţiilor acceptabile în Midland City. Persoana cea mai apropiată lui, Francine Pefko, femeia albă care îi era secretară şi amantă, povestea că Dwayne păruse să fie din ce în ce mai fericit în tot cursul lunii dinaintea apariţiei lui în public ca nebun furios.

— Mi-am tot zis, i-a spus ea de pe patul de spital unui ziarist: „În sfârşit îşi revine după sinuciderea neveste-sii".

• • •

Francine lucra la sediul central unde se desfăşura afacerea lui Dwayne, care se numea *Dwayne Hoover's Exit Eleven Pontiac Village*, chiar în dreptul autostrăzii, uşă-n uşă cu noul hotel Holiday Inn.

Iată ce a făcut-o pe Francine să creadă că el era pe zi ce trece tot mai fericit: Dwayne a început să cânte cântece care fuseseră la modă în tinereţea lui, cum ar fi: „Bătrânul lampagiu", „Tippy-Tippy-Tin", „Ţine-te bine", „Luna albastră" şi aşa mai departe. Dwayne nu mai cântase niciodată până atunci. Acuma cânta tare când stătea la birou, când conducea vreun client într-un tur demonstrativ, când urmărea câte un mecanic care făcea service-ul vreunei maşini. Într-o zi, când trecea prin holul noului hotel Holiday Inn, cânta în gura mare, zâmbind şi făcând semne oamenilor ca şi cum ar fi fost tocmit să le cânte pentru a le face plăcere. Dar

nimeni nu s-a gândit că treaba asta era neapărat un semn de deranjament mental, în special fiindcă Dwayne era proprietarul unei părți din hotel.

Un picolo negru și un ospătar negru discutau despre cântatul lui.

— Ascultă-l cum cântă, spuse picoloul.

— Dac-aș avea ce are el, aș cânta și eu, răspunse ospătarul.

• • •

Singura persoană care a spus clar și răspicat că Dwayne își pierdea mințile era directorul de vânzări al lui Dwayne de la agenția Pontiac, un alb pe nume Harry LeSabre. Cu o săptămână întreagă înainte ca Dwayne s-o ia razna, Harry i-a spus lui Francine Pefko:

— E ceva cu Dwayne. Era așa de încântător. Nu mi se mai pare așa de încântător.

Harry îl cunoștea pe Dwayne mai bine decât îl cunoștea oricine altcineva. Lucra cu Dwayne de douăzeci de ani. A venit să lucreze cu el când agenția era chiar la periferie, în acea parte a orașului plină de cioroi. Un cioroi era o ființă umană care avea pielea neagră.

— Îl cunosc întocmai cum un militar combatant își cunoaște camaradul de arme, zise Harry. Ne riscam viața în fiecare zi când era agenția pe strada Jefferson. Ne atacau hoții în medie de paisprezece ori pe an. Și vă spun că Dwayne cel de astăzi e un Dwayne pe care nu l-am văzut niciodată până acum.

• • •

Chestia cu atacurile era foarte adevărată. Numai în felul ăsta a ajuns Dwayne să cumpere o agenţie Pontiac aşa de ieftin. Albii erau singurii cu bani destui ca să cumpere automobile noi, în afară de câţiva nelegiuiţi negri, care voiau mereu Cadillacuri. Şi albii erau îngroziţi de câte ori trebuiau să se ducă undeva pe strada Jefferson.

• • •

Iată de unde a luat Dwayne banii ca să cumpere agenţia: i-a împrumutat de la Banca Naţională a Districtului Midland. Drept garanţie, a pus acţiunile pe care le deţinea la o companie, care se numea atunci *The Midland City Ordnance Company*. Mai târziu a devenit *Barrytron, Limited*. Când Dwayne a cumpărat prima dată acţiuni, în plină criză economică, compania se numea *The Robo-Magic Corporation of America*.

Numele companiei s-a tot schimbat de-a lungul anilor fiindcă s-a schimbat aşa de mult şi natura afacerii. Dar conducerea a ţinut cu dinţii de deviza iniţială a companiei... de dragul vremurilor de odinioară. Deviza era asta:

LA REVEDERE, TRISTĂ ZI DE LUNI.

• • •

Ascultaţi aici:

Harry LeSabre i-a spus lui Francine:

— Când un bărbat a fost la luptă cu alt bărbat ajunge până acolo încât îşi dă seama de

cea mai mică schimbare în personalitatea tovarăşului său, iar Dwayne s-a schimbat. Întreabă-l pe Vernon Garr.

Vernon Garr era un mecanic alb, singurul angajat care lucrase cu Dwayne înainte ca Dwayne să-şi mute agenţia pe autostrada care leagă statele între ele. Dar se întâmpla ca Vernon să aibă probleme acasă. Nevastă-sa, Mary, era schizofrenică, aşa că Vernon nu observase dacă Dwayne s-a schimbat sau nu. Nevasta lui Vernon credea că Vernon încerca să-i transforme creierul în plutoniu.

• • •

Harry LeSabre avea dreptul să vorbească despre luptă. Luptase de-adevăratelea în război. Totuşi era angajat civil al corpului de aviaţie din Armata Statelor Unite în al Doilea Război Mondial. Odată a trebuit să scrie cu vopsea un mesaj pe o bombă de două sute cincizeci de kilograme, care avea să fie aruncată asupra Hamburgului, în Germania. Asta era mesajul:

• • •

— Harry, zise Francine, toată lumea are dreptul la câteva zile proaste. Dwayne are mai

puţine decât oricare dintre cunoştinţele mele, aşa că atunci când i se întâmplă să aibă una cum e cea de azi, unii oameni ajung să se simtă jigniţi sau să fie surprinşi. N-ar trebui. E şi el om ca toţi ceilalţi.

— Dar de ce să mă ia tocmai pe mine, de ce-a pus ochii pe mine? voia Harry să ştie.

Avea dreptate. Dwayne pusese ochii pe el şi-l copleşise în ziua aia cu insulte şi cu ocări care te lăsau cu gura căscată. Toţi ceilalţi încă îl considerau pe Dwayne încântător şi nimic mai mult.

Mai târziu, bineînţeles, Dwayne s-a luat de tot felul de oameni, chiar şi de trei tipi din Erie, statul Pennsylvania, care nu mai fuseseră niciodată în Midland City. Dar acum Harry era o victimă izolată.

• • •

— De ce tocmai pe mine? întrebă Harry.

Era o întrebare obişnuită în Midland City. Oamenii puneau mereu întrebarea asta când erau încărcaţi în ambulanţe după accidente de diverse feluri sau arestaţi pentru tulburarea liniştii publice ori li se spărgeau casele sau primeau un pumn în nas şi aşa mai departe:

— De ce tocmai pe mine?

— Probabil pentru că simţea că eşti destul de bărbat şi de prieten ca să-l suporţi într-una dintre puţinele lui zile rele, spuse Francine.

— Cum te-ai simţi dacă s-ar lega cineva de hainele tale? zise Harry.

Exact asta îi făcuse Dwayne: se legase de hainele lui.

— Mi-aş aduce aminte c-a fost cel mai bun patron din oraş, spuse Francine.

Şi chiar aşa era. Dwayne dădea salarii mari. Împărţea din profituri şi oferea prime de Crăciun la sfârşitul fiecărui an. A fost primul dealer de maşini din partea locului care a oferit angajaţilor Crucea Albastră şi Scutul Albastru[1], adică asigurarea de sănătate. Avea un sistem de asigurări pentru pensie care era superior oricărui sistem de asigurări pentru pensie din oraş, cu excepţia celui de la Barrytron. Uşa de la biroul lui era mereu deschisă oricărui angajat care avea de discutat despre problemele sale, indiferent dacă erau legate de afacerea cu automobile sau nu.

De exemplu, în ziua în care s-a legat de îmbrăcămintea lui Harry, a mai făcut ceva: a petrecut două ore cu Vernon Garr, discutând despre halucinaţiile pe care le avea nevasta lui Vernon.

— Vede lucruri care nu există, zise Vernon.

— Are nevoie de odihnă, Vern, spuse Dwayne.

— Poate că şi eu îmi pierd minţile, spuse Vernon. Iisuse Hristoase, mă duc acasă şi vorbesc ore în şir cu nenorocitul ăla de câine al meu.

— Înseamnă că suntem doi, zise Dwayne.

• • •

Iată scena care s-a petrecut între Harry şi Dwayne şi care l-a întors pe Harry pe dos aşa de mult:

Harry a intrat în birou la Dwayne după ce a plecat Vernon. Nu se aştepta să aibă probleme

---

1. *Blue Cross-Blue Shield* – companie de asigurări de sănătate din SUA (n.t.).

fiindcă nu avusese niciodată probleme serioase cu Dwayne.

— Ce face azi vechiul meu camarad de arme? îi spuse el lui Dwayne.

— Acceptabil, răspunse Dwayne. Te supără ceva în mod deosebit?

— Nu, zise Harry.

— Nevasta lui Vern crede că Vern încearcă să-i transforme creierii în plutoniu, spuse Dwayne.

— Ce-i plutoniul? spuse Harry și așa mai departe.

Bătură câmpii și Harry își găsi o chestie care să-i stea pe creier doar ca să întrețină conversația. Spuse că uneori e trist fiindcă n-are copii.

— Da-ntr-un fel sunt și bucuros, mai zise el. Vreau să spun, de ce-aș da eu o mână de ajutor la creșterea vertiginoasă a populației?

Dwayne nu zise nimic.

— Poate c-ar fi trebuit să-nfiem unu', spuse Harry, dar acuma-i prea târziu. Baba mea și cu mine... ne simțim foarte bine să fim de capu' nostru. Ce nevoie-avem de-un plod?

Abia după ce Harry pomeni de înfiere, îi sări țandăra lui Dwayne. El însuși fusese înfiat de o pereche care se mutase la Midland City din Virginia de Vest, ca să facă bani cu nemiluita muncind într-o fabrică în timpul Primului Război Mondial. Mama adevărată a lui Dwayne era profesoară, fată bătrână, care scria poezii sentimentale și pretindea că descinde din Richard Inimă de Leu, regele. Tatăl lui adevărat era un zețar, care umbla de colo colo și care-a sedus-o pe maică-sa, culegându-i poeziile ca să le tipărească. Nu le-a băgat în vreun ziar sau

altundeva. Ea era mulțumită că fuseseră culese.

Era o mașină de făcut copii cam defectă. Se dereglase singură, automat, în timpul nașterii lui Dwayne. Tipograful a dispărut. El era o mașină care dispărea.

• • •

Se poate ca subiectul înfierii să fi produs o reacție chimică nefericită în capul lui Dwayne. În orice caz, Dwayne s-a răstit dintr-odată la Harry:

— Harry, de ce nu-ți faci tu un șomoiog de resturi de bumbac de la Vern Garr, să-l înmoi în Blue Sunoco și să-ți dai foc la afurisitul ăla de dulap de haine? Mă faci să mă simt de parc-aș fi la Watson Brothers.

Watson Brothers era numele unui salon de pompe funebre pentru albii care erau cel puțin acceptabil de înstăriți. Blue Sunoco era o marcă de benzină.

Harry se sperie foarte tare și pe urmă se instală durerea. Dwayne nu spusese niciodată nimic despre hainele lui, în toți anii de când se cunoșteau. După părerea lui Harry, hainele lui erau conservatoare și în regulă. Avea cămăși albe și cravate negre sau bleumarin. Purta costume gri sau de un albastru închis. Pantofii și șosetele îi erau negre.

— Ascultă, Harry, spuse Dwayne cu o expresie plină de răutate pe chip. Vine „Săptămâna Havaiană“ și-ți vorbesc foarte serios: arde-ți hainele și ia-ți altele noi sau caută-ți de lucru la Watson Brothers. Și pune-i să te și-mbălsămeze cât ești acolo.

• • •

Lui Harry i-a căzut falca. N-avea ce face. „Săptămâna Havaiană" de care pomenise Dwayne era un plan de promovare al departamentului de vânzări, care presupunea că trebuiau făcute eforturi pentru ca agenția să arate, pe cât posibil, ca Insulele Hawaii. Cei care cumpărau mașini noi sau vechi ori își făceau reparații de peste cinci sute de dolari în cursul acelei săptămâni erau automat înscriși la o loterie. Trei norocoși aveau să câștige fiecare câte o excursie gratuită pentru două persoane la San Francisco și Las Vegas și pe urmă în Hawaii.

— Nu mă deranjează deloc faptul că ai numele unui Buick, Harry, când se presupune că ar trebui să vinzi Pontiacuri... continuă Dwayne.

Se referea la faptul că departamentul Buick de la General Motors scosese un model numit „Le Sabre".

— Nu e vina ta.

Acum Dwayne bătea ușor cu palma în birou. Era oarecum mai amenințător decât dacă ar fi lovit tare cu pumnul.

— Dar sunt al dracului de multe lucruri pe care le poți schimba, Harry. Vine sfârșitul de săptămână, care-o să țină ceva. Vreau să văd niște schimbări serioase la tine când mă-ntorc marți dimineață la serviciu.

Sfârșitul de săptămână era deosebit de lung fiindcă lunea următoare era sărbătoare națională, Ziua Veteranilor. În onoarea celor care-și slujiseră țara în uniformă militară.

— Harry, când am început să vindem Pontiacuri, spuse Dwayne, mașina era mijlocul de transport cel mai convenabil pentru profesoare, bunici și mătuși rămase fete bătrâne.

Așa era.

— Poate că nu ți-ai dat seama, Harry, dar Pontiacul a devenit acum o aventură tinerească, plină de strălucire, pentru cei care vor emoții tari de la viață! Și tu te-mbraci și te porți de parcă aici ar fi un salon de pompe funebre! Uită-te-n oglindă, Harry, și pune-ți întrebarea: „Cine ar asocia un individ ca ăsta cu un Pontiac?".

Harry LeSabre era prea sufocat de emoție ca să-i atragă atenția lui Dwayne că, indiferent cum arăta el, era în general recunoscut drept unul dintre cei mai eficienți directori de vânzări Pontiac, nu numai în statul lor, ci și în întreg Vestul Mijlociu. Pontiacul era automobilul care se vindea cel mai bine la Midland City în ciuda faptului că nu era o mașină ieftină. Era o mașină cu preț potrivit.

• • •

Dwayne Hoover îi spuse bietului Harry LeSabre că sărbătoarea havaiană, de care îi mai despărțea doar sfârșitul ăsta de săptămână prelungit, era ocazia nemaipomenită care i se oferea lui Harry ca să se relaxeze, să se distreze și să-i îndemne și pe alții să se distreze un pic.

— Harry, spuse Dwayne, am niște vești pentru tine: știința modernă ne-a dat o grămadă de culori noi și minunate, cu nume ciudate și încântătoare precum „roșu", „portocaliu", „verde" și „roz". Harry! Gata, am scăpat de negru, gri

şi alb! Nu-i aşa c-am veşti bune, Harry? Şi puterea legislativă a statului a anunţat că nu mai e o crimă să zâmbeşti în timpul orelor de program, Harry, şi am obţinut chiar de la guvernator promisiunea că nimeni n-o să mai fie trimis în Aripa Celor Care Se Fac Vinovaţi de Agresiuni Sexuale a Casei de Corecţie pentru Adulţi fiindcă a spus o glumă!

• • •

Poate că Harry LeSabre ar fi trecut prin asta fără să se sinchisească prea mult, dacă n-ar fi fost el însuşi, fără să-l ştie lumea, un travestit. Îi plăcea să se-mbrace la sfârşit de săptămână în haine femeieşti, şi nu haine în culori stinse. Harry şi nevastă-sa trăgeau storurile de la ferestre şi Harry se preschimba într-o pasăre a paradisului.

În afară de nevasta lui Harry, nimeni nu-i mai ştia secretul.

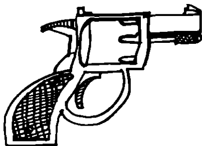
Când Dwayne l-a luat peste picior în privinţa hainelor pe care le purta la lucru şi pe urmă a pomenit de Aripa Celor Care Se Fac Vinovaţi de Agresiuni Sexuale a Casei de Corecţie pentru Adulţi de la Shepherdstown, Harry a crezut, pe bună dreptate, că secretul lui a fost dat în vileag. Şi nici măcar nu era doar un secret care să te facă, probabil, să zâmbeşti. Harry putea fi arestat pentru ce făcea la sfârşit de săptămână. Putea fi amendat cu până la trei mii de dolari şi condamnat la cinci ani de muncă silnică în Aripa Celor Care Se Fac Vinovaţi de Agresiuni Sexuale a Casei de Corecţie pentru Adulţi de la Shepherdstown.

• • •

Așa că, după asta, bietul Harry petrecu o nenorocită de Zi a Veteranilor la sfârșit de săptămână. Dar Dwayne a avut parte de una și mai nenorocită.

Iată cum a arătat ultima noapte de la sfârșitul săptămânii ăleia pentru Dwayne: chimicalele alea nocive ale lui l-au făcut să se dea jos din pat. L-au făcut să se-mbrace de parcă era vorba de vreo urgență pe care trebuia s-o rezolve. Asta se întâmpla la orele mici. Ziua Veteranilor se terminase la douăsprezece fix.

Chimicalele nocive ale lui Dwayne l-au făcut să scoată de sub pernă un revolver încărcat, de calibru treizeci și opt, și să și-l bage-n gură. Era o sculă al cărei unic scop era să facă găuri în ființele omenești. Iată cum arăta:

În partea de planetă unde trăia Dwayne, oricine voia să aibă un revolver putea face rost de unul de la magazinul de specialitate. Polițiștii aveau cu toții așa ceva. La fel și criminalii. La fel și cei care erau prinși la mijloc între aceste două categorii.

Criminalii își îndreptau pistoalele spre oameni și le spuneau:

— Dă-mi toți banii pe care-i ai.

Și oamenii așa făceau de obicei.

Și polițiștii își îndreptau pistoalele spre criminali și le spuneau:

— Stai pe loc.

Sau orice altceva li se părea potrivit în situația respectivă. Și criminalii de obicei stăteau pe loc. Uneori nu stăteau. Uneori câte o nevastă se înfuria așa de tare pe bărbatu-său încât îl ciuruia cu pistolul. Uneori câte un bărbat se înfuria așa de tare pe nevastă-sa încât o ciuruia cu pistolul. Și așa mai departe.

În aceeași săptămână, pe Dwayne Hoover l-a apucat amocul. Un băiat de paisprezece ani din Midland City și-a ciuruit mama și tatăl cu pistolul pentru că n-a vrut să le arate notele proaste pe care le adusese acasă. Avocatul băiatului avea de gând să pledeze pentru lipsă temporară de discernământ, ceea ce însemna că, atunci când a tras, băiatul nu era în stare să facă diferența dintre bine și rău.

• • •

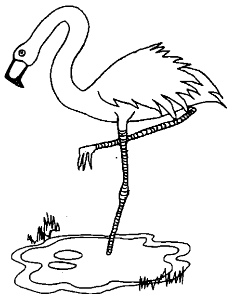
Uneori oamenii ciuruiau cu pistolul oameni celebri ca să poată fi și ei cât de cât celebri. Uneori oamenii se urcau în avioane, despre care se presupunea c-o să ajungă într-un loc, și se ofereau să-i ciuruiască pe pilot și pe copilot cu pistolul dacă nu duceau avionul într-alt loc.

• • •

Dwayne ținu țeava pistolului în gură un timp. Avea gust de ulei. Pistolul era încărcat și

avea cocoșul tras. La numai câțiva centimetri de creierii lui erau pachețelele de metal, aranjate frumos, cu mangal, potasiu, azotat și pucioasă. Trebuia doar să apese pe un trăgaci și praful s-ar fi transformat în gaz. Gazul ar fi împins o bucată de plumb pe tub în jos și prin creierii lui Dwayne.

Dar, în loc de asta, Dwayne s-a hotărât să tragă într-una din băile lui cu faianță. A slobozit câteva bucăți de plumb în toaletă, în chiuvetă și într-o cadă de baie care era înconjurată de un paravan de sticlă. Era un desen cu un flamingo sablat pe sticla ce împrejmuia cada. Arăta așa:

Dwayne trase în flamingo.

Mârâi când își aminti de asta pe urmă. Și iată ce mârâi:

— Tâmpita aia de pasăre, lua-o-ar dracu'.

• • •

Nimeni n-a auzit împușcăturile. Toate casele din împrejurimi erau prea bine izolate pentru ca sunetul să intre sau să iasă din ele. Un sunet care avea de gând să iasă din casa de vis a lui Dwayne, de exemplu, trebuia să treacă prin trei centimetri și jumătate de tencuială, o barieră vaporoasă de polistiren, o folie de aluminiu, un strat de aer de șapte centimetri și jumătate, o altă folie de aluminiu, un strat de alți șapte centimetri de vată de sticlă, o altă folie de aluminiu, trei centimetri de scândură izolantă făcută din rumeguș presat, carton gudronat, trei centimetri de căptușeală de lemn, din nou carton gudronat și pe urmă un înveliș exterior din aluminiu, care era gol pe dinăuntru. Spațiul gol din înveliș era umplut cu un material izolant miraculos făcut special pentru rachetele care plecau spre Lună.

• • •

Dwayne aprinse reflectoarele din jurul casei și se apucă să joace baschet pe platforma acoperită cu macadam gudronat de lângă garajul lui în care intrau cinci mașini.

Câinele lui Dwayne, Sparky, s-a ascuns în subsol când Dwayne a tras cu pistolul în baie. Dar acum ieșise de-acolo. Îl urmărea pe Dwayne cum joacă baschet.

— Tu și cu mine, Sparky, spuse Dwayne.
Și așa mai departe. Bineînțeles că-și iubea câinele.
Nimeni nu l-a văzut jucând baschet. Câțiva copaci și arbuști și un gard înalt de cedri îl fereau de privirile vecinilor.

• • •

Lăsă mingea de baschet și se urcă într-o mașină neagră marca Plymouth, model Fury, pe care o luase făcând un schimb cu o zi înainte. Marca Plymouth era un produs Chrysler, iar Dwayne însuși vindea produse de la General Motors. Se hotărâse să conducă Plymouth-ul o zi sau două pentru a ține pasul cu concurența.
Când ieșea de pe drumul care ducea la casa lui, i se păru important să le explice vecinilor ce căuta într-un Plymouth, model Fury, așa că zbieră scoțând capul pe fereastră:
— Vreau să țin pasul cu concurența.
Și claxonă.

• • •

Dwayne trecu ca o furtună pe Old County Road și pe autostrada ce lega statele între ele, pe care nu era decât el singur. O luă spre Exit Ten cu viteză mare, intră vertiginos într-o balustradă și se răsuci așa câtva timp. Ieși pe Union Avenue mergând în marșarier, sări peste un refugiu pentru pietoni și se opri într-un loc viran. Locul ăla viran era al lui Dwayne.
Nimeni n-a văzut și n-a auzit nimic. Nimeni nu locuia în zona aia. Un polițist ar fi trebuit, de fapt era de datoria lui, să treacă pe acolo

cam o dată pe oră, dar o trăsese pe dreapta pe o alee din spatele unui depozit de la Western Electric, la vreo trei kilometri depărtare. „O trăsese pe dreapta“ însemna, în jargonul polițiștilor, că dormea în post.

• • •

Dwayne rămase un timp pe locul lui viran. Încercă să prindă ceva la radio. Nici unul din posturile din Midland City nu emitea în timpul nopții, dar Dwayne prinse un post cu muzică *country* din Virginia de Vest, care îi oferea zece feluri diferite de arbuști, cu flori, și cinci pomi fructiferi pentru șase dolari, cu plata la livrare.

— Mi se pare convenabil, zise Dwayne.

Vorbea serios. Aproape toate mesajele trimise sau primite în țara lui, chiar și cele prin telepatie, trebuiau să fie legate de cumpărarea sau vânzarea vreunui afurisit de lucru. Erau ca niște cântece de leagăn pentru Dwayne.

5

În vreme ce Dwayne Hoover asculta postul de radio din Virginia de Vest, Kilgore Trout încerca să adoarmă într-un cinematograf din New York. Era mult mai ieftin decât o noapte la un hotel. Trout nu mai făcuse niciodată treaba asta, dar știa că dormitul în cinematografe era genul de lucru pe care îl făceau bătrânii ăia așa de murdari că ți-era și scârbă de ei. Voia să ajungă la Midland City și să fie cel mai murdar dintre toți bătrânii. Trebuia să participe acolo la un simpozion intitulat „Viitorul romanului american în epoca lui McLuhan". Voia să se adreseze simpozionului în felul următor:

— Nu știu cine e McLuhan, dar știu ce înseamnă să-ți petreci noaptea cu o grămadă de alți bătrâni murdari într-un cinematograf din New York. Am putea discuta despre chestia asta?

Mai voia să spună:

— McLuhan, cine-o mai fi și ăsta, are ceva de zis despre relația dintre castorițele cu bucluc și vânzările de cărți?

• • •

Trout venise de la Cohoes în după-amiaza aia, mai spre seară. De când venise, vizitase

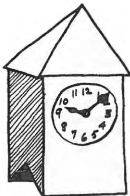
câteva magazine cu articole pornografice şi un magazin de cămăşi. Îşi cumpărase două din propriile lui cărţi, *Ciuma pe roţi* şi *Acuma se poate spune*, o revistă în care era o povestire de-a lui şi o cămaşă pe care s-o poarte cu smochingul. Revista se numea *Black Garterbelt*[1]. Cămaşa pentru smoching avea o grămadă de volănaşe pe piept. Urmând sfatul vânzătorului de cămăşi, Trout îşi mai cumpărase o cutie cu un set ce consta dintr-o eşarfă de mătase pe care s-o poarte în jurul taliei pe sub smoching, o floare de pus la butonieră şi un papion. Toate erau de culoarea mandarinelor.

Şi toate lucrurile astea de preţ erau acuma la Trout în poală împreună cu un pachet învelit în hârtie cafenie ce fâşâia, în care erau smochingul lui, şase perechi noi de chiloţi strâmţi cu picior, şase perechi noi de şosete, aparatul lui de bărbierit şi o periuţă de dinţi. Trout nu mai avusese o periuţă de dinţi de ani de zile.

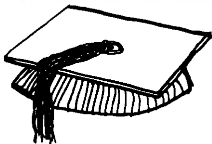
• • •

Supracopertele de la *Ciuma pe roţi* şi *Acuma se poate spune* promiteau înăuntru o sumedenie de castoriţe cu bucluc. În poza de pe coperta de la *Acuma se poate spune*, care era cartea ce avea să-l transforme pe Dwayne Hoover într-un nebun cu mania omuciderii, se putea observa un profesor de colegiu pe care îl dezbrăcau nişte fete goale, membre ale unui club universitar feminin. Printr-o fereastră a clubului se vedea un turn de bibliotecă. Afară era ziuă şi în turn era un ceas. Ceasul arăta aşa:

1. Portjartierul negru (n.t.).

Profesorul rămăsese numai într-o pereche de chiloți cu dungi albe și roz, în șosete, jartiere și toca lui, adică o pălărie care arată așa:

Nicăieri în carte nu se pomenea nimic despre vreun profesor, despre vreun club universitar feminin ori despre o universitate. Cartea se prezenta sub forma unei scrisori lungi de la Creatorul Universului către singura făptură din univers care dispunea de liber-arbitru.

• • •

Cât despre povestirea din revista *Black Garterbelt*: Trout habar n-avea că fusese acceptată pentru publicare. Se pare că fusese acceptată cu ani în urmă, căci data de pe revistă era aprilie 1962. Trout a găsit-o din întâmplare într-un coş de gunoi plin cu reviste vechi şi plictisitoare, lângă intrarea în magazin. Erau reviste cu chiloţi.

Când a cumpărat revista, casierul l-a bănuit pe Trout că e beat ori slab de minte. N-avea cu ce să se aleagă, îşi spuse casierul, erau poze cu femei în chiloţi. Bine-bine, aveau ele picioarele desfăcute, dar aveau chiloţi pe ele aşa că, fără discuţie, nu concurau cu castoriţele cu bucluc care se vindeau în fundul magazinului.

— Sper să vă placă, îi spuse casierul lui Trout.

Voia să spună că spera că Trout o să găsească niscai poze la care să se poată masturba, căci ăsta era chichirezul la toate cărţile şi revistele.

— E pentru un festival de artă, zise Trout.

• • •

Cât despre povestirea în sine, se numea „Tâmpitul care dansează". Ca multe din povestirile lui Trout, vorbea despre imposibilitatea tragică de a comunica.

Iată subiectul: O făptură de pe o farfurie zburătoare, care se numea Zog, ajunsese pe Pământ ca să le explice oamenilor cum puteau fi împiedicate războaiele şi cum putea fi vindecat cancerul. Aducea informaţiile de pe Margo, o

planetă unde localnicii conversau prin pârțuri și step.

Zog a aterizat noaptea în Connecticut. Nici n-a apucat bine să pună piciorul pe Pământ că a și văzut o casă în flăcări. S-a năpustit în casă, trăgând pârțuri și bătând step, avertizându-i pe cei de acolo asupra grozavului pericol în care se aflau. Stăpânul casei i-a făcut de petrecanie, dându-i în cap cu o crosă de golf.

• • •

La cinematograful unde stătea Trout cu toate pachetele în poală nu rulau decât filme porcoase. Muzica era liniștitoare. Pe ecran nălucile unui tânăr și a unei tinere își sugeau inofensiv unul altuia deschizăturile moi.

Și cât a stat acolo, Trout a conceput un nou roman. Era despre un astronaut pământean care a ajuns pe o planetă unde toate animalele și plantele, în afară de umanoizi, fuseseră omorâte de poluare. Umanoizii mâncau alimente făcute din petrol și cărbune.

La un moment dat, organizează un banchet în cinstea astronautului, pe care-l chema Don. Mâncarea e îngrozitoare. Și cel mai important subiect de discuție e cenzura. Orașele erau pline de cinematografe unde nu rula altceva decât filme porcoase. Umanoizii își doreau să le poată scoate cumva din circulație, dar fără să atenteze la libertatea de exprimare.

L-au întrebat pe Don dacă filmele porcoase erau o problemă și pe Pământ și Don a zis:

— Da.

L-au întrebat dacă filmele erau într-adevăr porcoase şi Don a răspuns:

— Cât de porcoase pot să fie filmele.

Asta a fost o provocare pentru umanoizi, care erau siguri că filmele lor porcoase erau mai porcoase decât orice lucru de pe Pământ. Aşa că s-au urcat cu toţii claie peste grămadă în vehicule cu perne pneumatice şi au pornit-o spre un cinematograf porcos din centru.

Era pauză când au ajuns acolo, aşa că Don a avut ceva timp să se gândească la tot ce-ar putea fi mai porcos decât ce văzuse el deja pe Pământ. Se excitase chiar înainte să se stingă luminile. Femeile din jurul lui erau toate guralive şi fâşneţe.

Pe urmă s-a lăsat întunericul în cinematograf şi s-a ridicat cortina. La început n-a apărut nici o imagine. Din megafoane se auzeau sorbituri şi gemete. După aia s-a ivit şi imaginea. Era un film de bună calitate despre un umanoid mascul care mânca ceva ce arăta a pară. Aparatul de filmat s-a apropiat de buzele, limba şi dinţii lui, care străluceau de salivă. Tipul nu se grăbea deloc să mănânce para. Când ultima bucăţică a dispărut în gura lui plină de bale, aparatul de filmat s-a oprit pe mărul lui Adam. Mărul lui Adam sălta într-un mod obscen. Individul a râgâit mulţumit şi pe urmă, pe ecran, a apărut cuvântul ăsta, dar în limba planetei:

SFÂRŞIT

• • •

Bineînţeles că totul era fals. Nu mai exista nici o pară. Şi, oricum, mâncatul unei pere n-a

fost evenimentul principal al serii. A fost un subiect mai scurt, care să le dea spectatorilor răgazul să se liniştească.

Abia după asta a început într-adevăr filmul. Era vorba despre un bărbat şi o femeie, cei doi copii ai lor, câinele şi pisica familiei. Au mâncat întruna o oră şi jumătate : supă, carne, biscuiţi, unt, legume, piure de cartofi cu sos, fructe, bomboane, prăjituri, plăcintă. Aparatul de filmat arareori se îndepărta mai mult de un sfert de metru de buzele lor strălucitoare şi de merele lui Adam care săltau. Şi după aia tatăl a pus pisica şi câinele pe masă ca să poată lua şi ei parte la orgie.

După un timp actorii n-au mai putut mânca. Erau aşa de umflaţi, că le ieşiseră ochii din cap ca la broaşte. Abia se mai mişcau. Ziceau că nu credeau c-o să mai poată să mănânce din nou vreo săptămână şi mai bine. S-au apucat încet să strângă masa. Apoi s-au dus în bucătărie legănându-se ca nişte raţe şi au aruncat vreo cincisprezece kilograme de resturi la gunoi.

Publicul era în delir.

• • •

Când Don şi prietenii lui au plecat de la cinema, i-au acostat nişte curve umanoide, care le-au oferit ouă şi portocale, lapte, unt, arahide şi aşa mai departe. De fapt curvele n-aveau de unde să le ofere asemenea delicatese, bineînţeles.

Umanoizii i-au spus lui Don că, dacă s-ar duce acasă cu o curvă, aceasta n-ar putea să-i gătească decât o masă cu produse din petrol şi cărbune, la nişte preţuri exorbitante.

Şi pe urmă, în vreme ce el mânca, rolul ei era să-i vorbească porcos despre cât de proaspătă era mâncarea şi cât de bogată în substanţe naturale, deşi era, evident, o mâncare falsă.

6

Dwayne Hoover a stat în mașina veche marca Plymouth, model Fury, pe terenul lui viran timp de o oră, ascultând postul de radio din Virginia de Vest. I s-a vorbit despre asigurarea de sănătate pentru câțiva bănuți pe zi, despre cum să scoată performanțe mai ridicate cu mașina lui. I s-a spus ce să facă în privința constipației. I s-a oferit o Biblie care avea tipărit în ea cu litere mari și roșii tot ce spuseseră de fapt Dumnezeu și Hristos cu glas tare. I s-a oferit o plantă care ar atrage și ar mânca insectele purtătoare de boli din casa lui.

Toate astea intrau la păstrare în mintea lui Dwayne pentru cazul c-ar avea nevoie de ele mai târziu. Erau acolo tot felul de chestii.

• • •

În vreme ce Dwayne stătea acolo singur, cea mai bătrână locuitoare din Midland City își dădea obștescul sfârșit în spitalul districtului, la un capăt al bulevardului Fairchild, care era la treisprezece kilometri depărtare. O chema Mary Young. Avea o sută opt ani. Era negresă. Părinții lui Mary Young fuseseră sclavi în Kentucky.

Exista o mică legătură între Mary Young şi Dwayne Hoover. Femeia spălase rufele familiei lui Dwayne câteva luni, demult, când Dwayne era copil. Îi spunea poveşti din Biblie şi poveşti despre sclavie micuţului Dwayne. I-a povestit despre un alb care fusese spânzurat în public în Cincinnati, lucru pe care-l văzuse ea cu ochii ei când era mică.

• • •

Un rezident negru de la spitalul districtului o urmărea acum pe Mary Young cum murea de pneumonie.

Rezidentul n-o cunoştea. Era în Midland City doar de o săptămână. Nu era nici măcar un concetăţean american, deşi îşi luase licenţa în medicină la Harvard. Era *indaro*. Era nigerian. Îl chema Cyprian Ukwende. Nu se simţea apropiat de Mary sau de alţi negri americani. Se simţea apropiat doar de cei din neamul *indaro*.

Când a murit, Mary era singură pe Pământ, la fel cum erau Dwayne Hoover sau Kilgore Trout. Nu avusese copii. Nu avea nici prieteni, nici rude care s-o vegheze pe patul de moarte. Aşa că ultimele cuvinte în viaţă i le-a spus lui Cyprian Ukwende. Nu mai avea destulă putere ca să-şi facă să sune corzile vocale. Îşi mişca doar buzele fără să scoată nici un sunet.

Iată tot ce a avut ea de spus despre moarte:

— Vai de mine, vai de mine!

• • •

Ca toţi pământenii în pragul morţii, Mary Young încercă să transmită vagi amintiri despre

ea celor care o cunoscuseră. Dădu drumul unui mic nor de fluturi telepatici și unul dintre ei îl atinse ușor pe Dwayne Hoover pe obraz, la o distanță de treisprezece kilometri.

Dwayne auzi un glas ostenit de undeva din spate, deși nu era nimeni acolo. Iată ce-i spunea lui Dwayne:

— Vai de mine, vai de mine!

• • •

Chimicalele nocive ale lui Dwayne îl făcuseră acum să-și bage mașina în viteză. Ieși de pe terenul lui viran și o porni liniștit în jos pe Union Avenue, care mergea paralel cu autostrada ce lega statele între ele.

Trecu pe lângă sediul principal al firmei lui, care era *Dwayne Hoover's Exit Eleven Pontiac Village*, și se întoarse în parcarea noului hotel Holiday Inn de alături. Dwayne era proprietarul unei treimi din hotel, pe care o deținea în parteneriat cu cel mai bun medic specialist în ortodonție din Midland City, doctorul Alfred Maritimo, și cu Bill Miller, care, printre altele, era președintele consiliului de eliberare a infractorilor pe cuvânt de onoare din cadrul Casei de Corecție pentru Adulți de la Shepherdstown.

Dwayne urcă scările din spatele hotelului până la acoperiș fără să întâlnească pe cineva. Era lună plină. Două luni pline. Noul Centru Memorial pentru Arte „Mildred Barry“ era o sferă translucidă pe catalige. Și acum era luminată pe dinăuntru. Semăna cu o lună.

• • •

Dwayne se uita la orașul adormit. Se născuse acolo. Își petrecuse primii trei ani din viață într-un orfelinat la numai doi kilometri de unde stătea acum. Fusese înfiat și educat acolo.

Deținea nu numai agenția Pontiac, ci și o parte din noul hotel Holiday Inn. Deținea și trei restaurante Burger Chef[1] și două spălătorii de mașini acționate prin introducerea unei monede și părți din cinematograful Sugar Creek, unde puteai vedea filmul stând în mașină, postul de radio WMCY, terenul de golf Three Maples și o mie șapte sute de acțiuni la Barrytron Limited, o companie locală de produse electronice. Deținea zeci de terenuri virane. Făcea parte din consiliul de administrație al Băncii Naționale din Districtul Midland.

Dar acum Midland City i se părea lui Dwayne nefamiliar și înspăimântător.

— Unde sunt? spuse el.

Uită chiar și faptul că soția lui, Celia, s-a sinucis, de exemplu, mâncând Drāno, un amestec de hidroxid de sodiu și lamele de aluminiu, care avea ca scop desfundarea canalelor. Celia se transformase într-un mic vulcan deoarece se compunea din aceleași feluri de substanțe care înfundau de obicei canalele.

Dwayne uită chiar și faptul că singurul lui copil, un băiat, ajunsese un homosexual notoriu. Îl chema George, dar toată lumea îi spunea Bunny. Cânta la pian în barul noului hotel Holiday Inn.

— Unde sunt? spuse Dwayne.

---

1. Lanț de restaurante fast-food, care a funcționat între 1954 și 1996 (n.t.).

7

Kilgore Trout făcu pipi la toaleta bărbaților de la cinematograful din New York. Pe perete, lângă sulul de hârtie igienică, era un afiș. Făcea reclamă pentru un salon de masaj numit *The Sultan's Harem*. Saloanele de masaj erau ceva nou și captivant la New York. Bărbații puteau să meargă acolo și să fotografieze femei goale sau puteau să vopsească trupurile goale ale femeilor cu vopsele solubile în apă. Bărbații puteau fi masați peste tot de o femeie până când penisurile lor spârcuiau sperma în prosoape moi de bumbac.

— E o viață împlinită și veselă, spuse Kilgore Trout.

Pe faianța de lângă sulul cu prosoape de hârtie era scris un mesaj cu creionul. Iată ce spunea:

Care este
scopul
vieții ?

Trout se scotoci prin buzunare după un pix sau creion. Avea un răspuns la întrebare. Dar n-avea cu ce să scrie, nici măcar un băţ de chibrit ars. Aşa că lăsă întrebarea fără răspuns, dar iată ce-ar fi scris dac-ar fi găsit ceva cu care să scrie:

Să fii
ochii
urechile,
şi conştiinţa
Creatorului Universului,
idiotule.

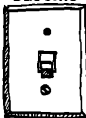
Întorcându-se la locul lui în cinematograf, Trout se jucă de-a ochii şi urechile şi conştiinţa Creatorului Universului. Îi trimitea mesaje telepatice Creatorului oriunde era. Îi relata faptul că toaleta bărbaţilor fusese curată de puteai să dai cu limba. „Covorul de sub picioarele mele, trimise el un semnal din hol, e moale şi nou. Cred că trebuie să fie vreo fibră miraculoasă. E albastru. Ştii ce vreau să spun prin *albastru*?" Şi aşa mai departe.

Când ajunse în sala propriu-zisă, luminile erau aprinse. Nu mai era nimeni în afară de administrator, care rupea şi biletele la intrare, îi dădea afară în pumni pe cei care făceau zarvă şi avea grijă de stabiliment. Acuma mătura gunoiul dintre scaune. Era un alb între două vârste.

— Gata cu distracţia-n seara asta, moşule, îi spuse el lui Trout. E timpul să te duci acasă.

Trout nu protestă. Dar nici nu plecă imediat. Se uită atent la o cutie verde de oţel emailat din fundul sălii. În ea erau proiectorul, sistemul de

sunet și filmele. Un fir ducea de la cutie la o priză în perete. În partea din față a cutiei era o gaură. Așa ieșeau imaginile. Pe o parte a cutiei era un simplu întrerupător. Arăta așa:

• • •

Pe Trout îl intriga să știe că n-avea decât să dea un bobârnac la întrerupător și toată lumea s-ar fi pus din nou să se reguleze și să și-o sugă unul altuia.

— Noapte bună, moșule, zise administratorul cu subînțeles.

Pe Trout nu prea-l trăgea inima să-și ia rămas-bun de la mașinăria aia. Iată ce-i spuse administratorului despre ea:

— Satisface o cerință așa de mare, mașinăria asta, și-i așa de ușor de mânuit.

• • •

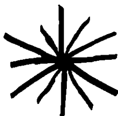
Când se îndepărtă, Trout îi trimise Creatorului Universului mesajul ăsta telepatic: „Acuma mă-ndrept spre Strada 42. Cât de multe știi deja despre Strada 42?".

8

Trout o porni hai-hui pe trotuar pe Strada 42. Era un loc periculos. Tot orașul era periculos – din cauza chimicalelor și a repartizării inegale a averii și așa mai departe. Mulți oameni erau ca Dwayne: în propriile lor trupuri produceau chimicale, care erau nocive pentru cap. Dar erau mii și mii de alți oameni în oraș, care cumpărau chimicale nocive și le mâncau ori le trăgeau pe nas... sau și le injectau în vene cu dispozitive ce arătau așa:

Uneori își băgau chimicale nocive în găoază. Găoazele lor arătau așa:

• • •

Oamenii riscau îngrozitor de mult cu chimicalele și-și puneau în pericol trupurile fiindcă voiau să-și îmbunătățească viața, din punct de vedere calitativ. Trăiau în locuri urâte unde erau de făcut numai lucruri urâte. N-aveau mai nimic, așa că nu puteau să-și îmbunătățească mediul înconjurător. Așa că, în loc de asta, făceau pe dracu' ghem ca să fie frumoși pe dinăuntru.

Până acum rezultatele fuseseră catastrofale: sinucideri, furturi, crime, demență și așa mai departe. Dar tot timpul pe piață apăreau chimicale noi. La vreo șase metri mai încolo de Trout, pe Strada 42, un băiat alb de paisprezece ani zăcea inconștient pe pragul unui magazin cu obiecte pornografice. Înghițise un sfert de litru dintr-un nou fel de dizolvant pentru vopsea, care se pusese în vânzare doar cu o zi în urmă. Mai înghițise două pastile pentru prevenirea avortului contagios la vite, care se numea Boala lui Bang.

• • •

Trout rămase ca o stană de piatră acolo, pe Strada 42. Îi dădusem o viață pe care nu merita s-o trăiești, dar îi dădusem și o voință de fier de a trăi. Treaba asta era o combinație obișnuită pe planeta Pământ.

Administratorul cinematografului ieși și încuie ușa după el.

Apoi două tinere prostituate, negrese, s-au ivit ca din senin. I-au întrebat pe Trout și pe administrator dacă voiau să se distreze un pic. Erau vesele și nu se temeau de nimic... și asta

din cauza tubului de alifie norvegiană contra hemoroizilor pe care-o mâncaseră c-o jumătate de oră înainte. Producătorii nu intenționaseră niciodată s-o ofere spre consum drept aliment. Se presupunea că oamenii o s-o spârcâie prin găoaze.

Erau fete de la țară. Crescuseră în zona rurală din sudul țării, unde strămoșii lor fuseseră folosiți drept mașini agricole. Totuși fermierii albi de-acolo, din sud, nu mai foloseau mașini făcute din carne fiindcă mașinile făcute din metal erau mai ieftine și mai de încredere și aveau nevoie de case mai simple.

Așa că mașinile negre trebuiau să plece de acolo sau să moară de foame. Au venit la oraș fiindcă peste tot, în alte locuri, erau anunțuri ca astea pe garduri și pomi:

Kilgore Trout a scris odată o povestire care se numea „De tine e vorba". Acțiunea se petrecea în Insulele Hawaii, locul unde se presupunea că o să meargă norocoșii câștigători ai

concursului lui Dwayne Hoover de la Midland City. Fiecare bucățică de pământ de pe aceste insule era proprietatea cuiva, și în total existau numai vreo patruzeci de proprietăți, iar în povestire Trout îi făcea pe oamenii ăia să ia hotărârea de a-și exercita dreptul de proprietate pe deplin. Puseseră peste tot anunțuri cu „Proprietate privată. Trecerea oprită".

Treaba asta le crea probleme îngrozitoare celorlalți un milion de oameni care trăiau pe insule. Legea gravitației cerea ca ei să se prindă de ceva pe suprafața Pământului. Ori așa, ori puteau să-și dea drumul în apă și să apară hopa-mitică în larg.

Și atunci a venit guvernul federal cu un program care trebuia aplicat în caz de calamitate. A dat câte un balon mare, plin cu heliu, fiecărui bărbat, femeie sau copil care nu dețineau proprietăți.

• • •

De fiecare balon atârna un ham legat cu un cablu. Cu ajutorul baloanelor locuitorii Insulelor Hawaii puteau să trăiască mai departe pe aceste insule fără să se prindă mereu de lucruri care erau proprietatea altora.

• • •

Prostituatele lucrau acuma pentru un proxenet. Era splendid și plin de cruzime. Era ca un zeu pentru ele. Le deposeda de liberul-arbitru, ceea ce era foarte bine. Oricum, n-aveau nevoie de așa ceva. Era ca și cum s-ar fi lăsat în mâinile lui Iisus, de exemplu, așa că puteau

trăi lipsite de egoism și pline de încredere. Numai că, în loc să se lase în mâinile lui Iisus, se lăsaseră în mâinile unui proxenet.

Li se terminase copilăria. Acum erau pe moarte. În ce le privea, Pământul era o planetă plină de fanfaronadă.

Când Trout și administratorul cinematografului, doi fanfaroni, au zis că nu voiau distracție de ochii lumii, copiii muribunzi au luat-o creanga la plimbare, cu picioarele prinzându-li-se de planetă, desprinzându-se și pe urmă prinzându-se din nou. Au dispărut după colț. Trout, ochii și urechile Creatorului Universului, a strănutat.

• • •

— Noroc, spuse administratorul.

Era o reacție absolut automată pe care o aveau mulți americani când auzeau pe cineva strănutând.

— Mulțumesc, zise Trout.

Și în felul ăsta s-a format o prietenie vremelnică.

Trout spuse că spera s-ajungă cu bine la un hotel ieftin. Administratorul spuse că spera s-ajungă la stația de metrou din Times Square. Așa că au pornit-o împreună pe jos, încurajați de ecoul pașilor lor rezonând din fațadele clădirilor.

Administratorul i-a povestit puțin lui Trout cum vedea el planeta. Era un loc în care avea o nevastă și doi copii, zise el. Habar n-aveau că era administratorul unui cinematograf unde rulau filme porno. Credeau că vine așa de târziu fiindcă lucra ca inginer consultant. Însă planeta nu prea mai avea nevoie de ingineri de vârsta lui. Pe vremuri era înnebunită după ei.

— Grele vremuri, zise Trout.

Administratorul spuse că era vârât într-o afacere cu fabricarea unui material izolant miraculos, care fusese folosit la navele spațiale trimise pe Lună. Era, de fapt, același material care-i dăduse miraculoase calități izolatoare peretelui exterior al casei de vis pe care o avea Dwayne Hoover în Midland City.

Administratorul îi aduse aminte lui Trout ce spusese primul om care a pus piciorul pe Lună: „Un pas mic pentru om, un salt uriaș pentru omenire".

— Emoționante cuvinte, zise Trout.

Se uită peste umăr și-și dădu seama că erau urmăriți de un Oldsmobile alb, model Tornado, cu capotă neagră de vinil. Vehiculul ăsta de patru sute de cai-putere, cu tracțiune pe roțile din față, se târâia cu vreo șase kilometri pe oră, la trei metri în spatele lor și aproape de bordura trotuarului.

Asta a fost ultimul lucru pe care și l-a amintit Trout: că a văzut mașina marca Oldsmobile acolo în spate.

• • •

Următorul lucru de care a fost conștient era că se afla în patru labe pe un teren de handbal sub Podul Queensboro, pe Strada 52, pe undeva pe lângă East River. Pantalonii și chiloții îi ajunseseră în jurul gleznelor. Banii îi dispăruseră. Pachetele lui erau împrăștiate primprejur: smochingul, cămașa cea nouă, cărțile. I se prelingea sânge dintr-o ureche.

Poliția l-a prins ridicându-și pantalonii. I-au băgat un reflector în ochi exact când se rezema

de un panou de lemn în fundul terenului de handbal şi bâjbâia prosteşte cu degetele pe la curea şi pe la nasturii de la prohab. Poliţia a presupus că-l prinseseră comiţând cine ştie ce infracţiune contra ordinii publice, că-l prinseseră făcându-şi de lucru cu cantitatea limitată de excremente şi alcool de care avea nevoie un bătrân.

Nu era chiar fără nici un ban. Avea o bancnotă de zece dolari în buzunarul pentru ceas de la pantaloni.

• • •

La spital s-a constatat că Trout nu era rănit grav. L-au dus la o secţie de poliţie, unde l-au interogat. Nu le-a putut spune decât că fusese răpit de răul în persoană, într-un automobil alb, marca Oldsmobile. Poliţia voia să ştie câte persoane erau în maşină, ce vârstă aveau, de ce sex erau, ce culoare de piele aveau, cum vorbeau.

— După ştiinţa mea, se poate să nici nu fi fost pământeni, spuse Trout. După ştiinţa mea, maşina aia poate c-a fost cucerită de un gaz dotat cu inteligenţă de pe planeta Pluto.

• • •

Trout spuse povestea asta cu cea mai mare inocenţă, dar comentariul lui se dovedi a fi prima scânteie a unei epidemii de intoxicare mentală. Iată cum s-a răspândit boala: un reporter a scris a doua zi o relatare pentru *New York Post* şi a început-o cu citatul din Trout.

Relatarea a apărut sub titlul ăsta:

BANDIȚII DE PE PLUTO RĂPESC O PERECHE

Numele lui Trout a fost redat, din întâmplare, drept Kilmer Trotter, cu domiciliu necunoscut. Se spunea că are 82 de ani.

Alte ziare au copiat relatarea, unele au rescris-o. Toate se țineau de bancul cu Pluto și vorbeau în cunoștință de cauză despre Banda de pe Pluto. Și reporterii cereau poliției informații noi despre Banda de pe Pluto, așa că poliția căuta de zor informații despre Banda de pe Pluto.

• • •

Așa că newyorkezii, care aveau oricum o mulțime de spaime fără nume, au învățat cu ușurință să se teamă și de ceva, aparent, specific: *Banda de pe Pluto*. Și-au cumpărat broaște noi pentru uși și gratii pentru ferestre ca să se apere de Banda de pe Pluto. Nu se mai duceau seara la cinema de teama Bandei de pe Pluto.

Ziarele străine răspândeau groaza și inserau articole despre faptul că persoanele care aveau de gând să viziteze New Yorkul ar trebui să se limiteze la câteva străzi din Manhattan și în felul ăsta să-și ofere șansa de a evita Banda de pe Pluto.

• • •

Într-unul din numeroasele ghetouri pentru negri din New York, un grup de băieți portoricani s-au adunat în subsolul unei clădiri

părăsite. Erau mici, dar erau mulţi şi fluşturatici. Doreau să bage spaima-n oameni pentru a se apăra pe ei înşişi, prietenii şi familiile lor, un lucru pe care poliţia nu l-ar face. Mai voiau să-i gonească pe traficanţii de droguri din zona lor şi să-şi facă destulă publicitate, un lucru foarte important, ca să atragă atenţia guvernului în aşa fel încât guvernul să catadicsească să ia gunoiul şi aşa mai departe.

Unul dintre ei, José Mendoza, se pricepea destul de bine la pictură. Aşa că a pictat emblema noii lor bande pe spatele jachetelor purtate de membrii grupului. Iată cum arăta:

9

În vreme ce Kilgore Trout, din nesocotinţă, intoxica minţile tuturor locuitorilor din New York, Dwayne Hoover, ţicnitul de dealer de la Pontiac, cobora de pe acoperişul propriului său hotel Holiday Inn din Vestul Mijlociu.

Dwayne intrase în holul cu covoare pe jos al hotelului nu cu mult înainte de răsăritul soarelui, ca să ceară o cameră. În faţa lui era un tip, la fel de ciudat ca şi ora din zi, şi unde mai pui că era şi negru pe deasupra. Era Cyprian Ukwende, din neamul *indaro*, doctorul din Nigeria, care voia să stea la hotelul Holiday Inn până când putea să-şi găsească un apartament potrivit.

Dwayne aştepta, umil, la rând. Uitase că e coproprietarul hotelului. Când era vorba de stat la un hotel unde stăteau negri, Dwayne devenea mai filozofic. Simţea un soi de fericire dulce-amăruie când îşi spunea: „Se schimbă vremurile. Se schimbă vremurile".

• • •

Omul din tura de noapte era nou. Nu-l cunoştea pe Dwayne. Îl puse pe Dwayne să completeze până la capăt un formular de înregistrare

ca client al hotelului. În ce-l privea, Dwayne își ceru scuze pentru că nu știa ce număr de înmatriculare avea la mașină. Se simțea vinovat din cauza asta, deși știa că nu făcuse nimic pentru care să se simtă vinovat.

Îl cuprinse bucuria când funcționarul de la recepție îi dădu cheia de la o cameră. Trecuse examenul. Și era înnebunit după camera aia. Era atât de nouă, răcoroasă și curată. Era atât de neutră! Era sora a mii și mii de camere din hotelurile Holiday Inn de peste tot din lume.

Poate că Dwayne Hoover nu era el prea lămurit cam ce-i cu viața lui sau ce-o să se-aleagă de ea. Dar cel puțin un lucru îl făcuse cum trebuie: se predase de bunăvoie într-un container fără cusur, care era destinat ființelor omenești.

Și containerul ăsta aștepta pe oricine. Îl aștepta pe Dwayne.

De jur împrejurul toaletei era o bandă de hârtie ca asta, pe care trebuia s-o rupă înainte de a folosi toaleta:

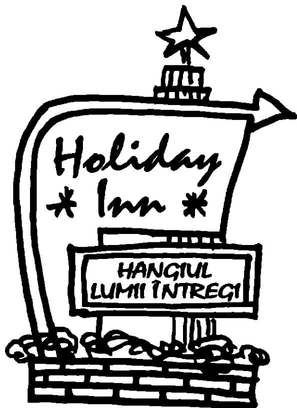
Lațul ăsta de hârtie îi garanta lui Dwayne că nu trebuia să se teamă de faptul că niște animale mititele în formă de tirbușon i s-ar putea furișa pe găoază în sus, ca să-i mănânce

instalaţia electrică. Asta era o grijă mai puţin pentru Dwayne.

Era şi un carton care atârna de clanţă, înăuntru, pe care Dwayne îl atârnă tot de clanţă, dar pe afară. Arăta aşa:

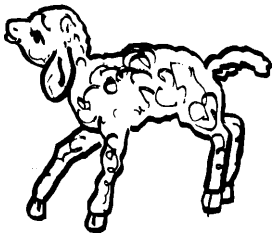

Dwayne dădu la o parte pentru o clipă draperiile care se lăfăiau din tavan până în podea. Văzu afişul care îi informa pe călătorii osteniţi de pe autostrada ce lega statele între ele despre prezenţa hotelului. Iată cum arăta:

Trase la loc draperiile. Reglă sistemul de încălzire și de ventilare. Și adormi ca un miel.

Un miel era un animal tânăr, care a intrat în legendă pentru că doarme bine pe planeta Pământ. Arăta așa:

10

Kilgore Trout a fost pus în libertate de secția de poliție din orașul New York, ca un caz lipsit de importanță, la două ore înainte de cântatul cocoșilor în ziua de după Ziua Veteranilor. Traversă insula Manhattan de la răsărit la apus, însoțit fiind de batiste de hârtie Kleenex, de ziare și de funingine. Apoi se alese cu o plimbare într-un camion, care transporta treizeci și cinci de mii de kilograme de măsline spaniolești. Îl luase de la intrarea în tunelul Lincoln, care purta numele acesta în onoarea celui care avusese curajul și imaginația să facă posibilă sclavia umană în pofida legii Statelor Unite ale Americii. Era o inovație de dată recentă.

Sclavilor li se dădea pur și simplu drumul fără nici un fel de avere. Erau ușor de recunoscut. Erau negri. Se trezeau dintr-odată liberi s-o pornească în explorare.

• • •

Șoferul, care era alb, îi spuse lui Trout că o să trebuiască să stea întins pe podeaua din cabină până când o s-ajungă în câmp deschis, deoarece legea interzicea să iei autostopiști.

• • •

Era încă întuneric când îi spuse lu Trout că poate să se ridice în capul oaselor. Traversau mlaștinile și luncile infestate din New Jersey. Camionul era un tir Astro-95 Diesel fabricat de General Motors, cu o remorcă atașată, lungă de vreo doisprezece metri. Era atât de imens încât îi dădea lui Trout impresia că are capul cât o boabă de mazăre.

Șoferul zicea că fusese vânător și pescar, cândva, de mult. I se rupea inima când încerca să-și închipuie cum arătau mlaștinile și luncile doar cu o sută de ani în urmă.

— Și când te gândești la rahatul pe care-l fac cele mai multe din fabricile astea... detergenți și produse de curățat, mâncare pentru pisici, pișoarca aia de băutură.

• • •

Avea el ceva în minte. Planeta era distrusă de procesele de producție și ce se producea nu era bun de nimic, în general vorbind.

Pe urmă Trout spuse și el ce avea în minte.

— Ei, făcu el, pe vremuri eram un ecologist convins. Plângeam și mă jeluiam din cauza oamenilor care împușcau vulturi pleșuvi cu puști automate din elicoptere și alte chestii d-astea, da' m-am dat bătut. În Cleveland e un râu așa de poluat că ia foc cam o dată pe an. Chestia asta mă îmbolnăvea, dar acuma râd când aud de-așa ceva. Când, întâmplător, vreo cisternă își varsă încărcătura în ocean și omoară milioane de păsări și miliarde de pești, zic „Trăiască Standard Oil“ sau cine și-o fi vărsând încărcătura.

Trout își ridică brațele, jubilând de bucurie.
— „Mobil gaz“ de bagi, foc ai în nădragi, adăugă el.

Șoferului nu-i conveni deloc chestia asta.

— Glumiți, zise el.

— Mi-am dat seama, făcu Trout, că Dumnezeu n-a fost deloc ecologist, prin urmare e un sacrilegiu și o mare pierdere de timp pentru oricine să fie așa ceva. Ați văzut vreodată unul dintre vulcanii Lui sau vreo tornadă ori valurile făcute de maree? V-a vorbit vreodată cineva despre epocile glaciare pe care le pune la cale o dată la cinci sute de mii de ani? Da' de boala care omoară ulmii ce ziceți? Există o minunată măsură ecologică pe care puteți s-o luați. De Dumnezeu e vorba, nu de om. Exact cam pe când ne-am curăța și noi râurile, probabil că El ar face toată galaxia să se ridice ca un guler de celuloid. Asta a fost steaua de la Bethlehem, știți doar.

— Da' ce-a fost steaua de la Bethlehem? întrebă șoferul.

— O galaxie întreagă care se ridică precum un guler de celuloid, zise Trout.

• • •

Șoferul rămase cu gura căscată.

— După cât mă duce pe mine capu', spuse el, nu cred că Biblia zice mare lucru despre ecologie.

— Dacă nu vrei să pui la socoteală povestea despre potop, zise Trout.

• • •

Merseră un timp în tăcere și pe urmă șoferul mai spuse ceva ce avea în minte. Spuse că știa că nenorocitul ăla de camion al lui transforma atmosfera în gaz toxic și că planeta se preschimba în asfalt pentru ca nenorocitul lui de camion să poată merge oriunde.

— Deci mă sinucid, spuse el.

— Nu-ți face griji din cauza asta, zise Trout.

— Cu frate-miu lucrurile stau chiar și mai prost, continuă șoferul. Lucrează într-o fabrică unde se fac chimicale ca să omoare plante și pomi în Vietnam.

Vietnamul era o țară unde America încerca să-i facă pe oameni să nu mai fie comuniști, aruncându-le în cap diverse lucruri din avioane. Chimicalele de care pomenise el aveau ca scop să omoare frunzișul în așa fel încât să le fie mai greu comuniștilor să se ascundă de avioane.

— Nu-ți face griji din cauza asta, zise Trout.

— Până la urmă el e cel care se sinucide, spuse șoferul. Se pare că singura treabă pe care un american o găsește de făcut în zilele noastre este să se sinucidă într-un fel sau altul.

— Bună idee, zise Trout.

• • •

— Nu-mi dau seama dacă vorbești serios sau nu, spuse șoferul.

— Nici eu n-o să știu până nu aflu dacă viața e ceva serios sau nu, zise Trout. E periculoasă, știu bine asta, și poate să-ți facă mult rău. Dar asta nu-nseamnă neapărat că e și ceva serios.

• • •

După ce Trout a devenit celebru, bineînţeles că unul dintre misterele cele mai mari a fost dacă obişnuia să glumească sau nu. Îi spusese unuia, care nu înceta să-l tot întrebe, că el întotdeauna ţinea pumnii strânşi când glumea.

— Şi vă rog să observaţi, mai zise el, că în momentul în care v-am dat informaţia asta nepreţuită aveam pumnii strânşi.

Şi aşa mai departe.

Era o pacoste pe capul omului din multe puncte de vedere. Şoferul camionului se sătură de el într-o oră sau două. Trout se folosi de tăcere pentru a scorni o poveste antiecologistă, pe care o numi „Gilgongo!".

„Gilgongo!" vorbea despre o planetă care era de nesuportat fiindcă se năşteau prea multe fiinţe.

Povestea începea cu o petrecere mare în cinstea unui tip care ştersese de pe faţa Pământului o specie întreagă de ursuleţi panda, pe care-ţi venea să-i mănânci, nu alta, de drăguţi ce erau. Îşi dedicase toată viaţa acestui scop. Se făcuseră farfurii speciale pentru petrecere şi musafirii au fost nevoiţi să şi le ia acasă ca amintire. Pe fiecare farfurie era o poză cu un ursuleţ şi data petrecerii. Sub poză era cuvântul:

GILGONGO!

În limba planetei ăleia, asta însemna „dispărut!".

• • •

Oamenii erau bucuroşi pentru că urşii erau „gilgongo", fiindcă existau deja prea multe specii pe planetă şi altele noi apăreau aproape în fiecare oră. Nu te puteai pregăti pentru diversitatea uimitoare de făpturi şi plante pe care aveai să le întâlneşti.

Oamenii făceau tot ce le stătea în putere ca să mai reducă numărul de specii în aşa fel încât viaţa să poată fi mai previzibilă. Dar natura îi punea la pământ, era prea prolifică. Până la urmă toată viaţa de pe planetă a fost sufocată de o pătură vie, groasă de treizeci de metri. Pătura era făcută din porumbei călători, vulturi şi vulturi-pescari din Bermude şi cocostârci-ţipători.

• • •

— Cel puţin sunt măsline, spuse şoferul.

— Ce? întrebă Trout.

— Am putea duce o grămadă de lucruri mai rele decât măslinele.

— Aşa e, spuse Trout.

Uitase că principalul lucru pe care-l făceau era să care treizeci şi cinci de mii de kilograme de măsline la Tulsa, în statul Oklahoma.

• • •

Şoferul începu să vorbească despre politică.

Trout nu era în stare să deosebească un politician de altul. Pentru el, toţi erau nişte cimpanzei de un entuziasm amorf. Odată scrisese o povestire despre un cimpanzeu plin de optimism, care a devenit preşedintele Statelor Unite. Îi dăduse titlul „Trăiască şeful".

Cimpanzeul purta o jachețică albastră cu nasturi de alamă și cu pecetea președintelui Statelor Unite cusută pe buzunarul de la piept. Arăta așa:

Oriunde se ducea, fanfarele cântau „Trăiască șeful". Cimpanzeul era nebun de fericire. Sărea întruna în sus și-n jos.

• • •

S-au oprit la un mic restaurant. Iată ce spunea anunțul din fața restaurantului:

MÂNCAȚI

Așa că au mâncat. Trout dibuise un idiot care mânca și el. Idiotul era un adult alb, de sex bărbătesc, în grija unei surori albe, de sex femeiesc. Idiotul nu putea vorbi mult și-i era foarte greu să se hrănească singur. Sora îi pusese o bavețică în jurul gâtului.

Dar avea, fără discuție, o poftă de mâncare nemaipomenită. Trout se uită la el cum își îndesa pe gât gaufre cu unt și cârnați de porc, se uită la el cum își turna pe gât suc de portocale și lapte. Trout se minuna ce ditamai animalul era idiotul. Fericirea idiotului era și ea fascinantă, căci idiotul se îndopa cu calorii care aveau să-l țină încă o zi.

Trout își spuse : „Se îndoapă ca să-l mai țină o zi".

• • •

— Scuzați-mă, îi zise lui Trout șoferul camionului, trebuie să fac pipi.

— Du-te acolo, în spate. De unde vin eu, spuse Trout, înseamnă c-o să șparlești o oglindă. Noi le zicem oglinzilor „scurgeri".

— N-am mai auzit una ca asta până-acuma, făcu şoferul.

Repetă cuvântul „scurgeri".

— Şi dumneavoastră ziceţi că asta-i o scurgere? spuse omul arătând cu degetul spre o oglindă de pe un automat pentru ţigări.

— Nu ţi se pare c-arată ca o scurgere? îl întrebă Trout.

— Nu, zise şoferul. De unde spuneaţi că sunteţi?

— M-am născut în Insulele Bermude, spuse Trout.

Peste vreo săptămână şoferul îi povestea neveste-sii că în Bermude oglinzilor li se zicea „scurgeri" – să le spună şi ea prietenelor ei.

• • •

Când Trout s-a dus înapoi la camion după şofer, s-a uitat bine, de la distanţă, pentru prima oară, la mijlocul lor de transport. Putea să-l vadă acum de la un cap la altul. Pe o parte era un mesaj scris cu litere de un portocaliu ţipător, mari de opt metri jumătate. Iată ce scria:

Trout se-ntrebă ce-ar înţelege dintr-un mesaj ca ăsta un copil care abia învăţa să citească. Copilul ar presupune că mesajul era

grozav de important întrucât cineva se căznise să-l scrie cu litere așa de mari.

Și apoi, prefăcându-se că-i un copil de pe marginea drumului, citi mesajul de pe o parte a unui alt camion. Iată ce scria:

11

Dwayne Hoover dormi până la zece la noul hotel Holiday Inn. Se simțea foarte înviorat. Luă micul dejun numărul cinci, în cunoscutul restaurant al hotelului, care era încăperea tradițională unde intrau călătorii când diligența făcea popas, pe vremuri, la han. Draperiile erau trase noaptea. Acum erau date la o parte. Lăsau să intre lumina soarelui.

La masa de alături, singur și el, era Cyprian Ukwende, nigerianul din neamul *indaro*. Citea mica publicitate din *Bugle-Observer*, care apărea la Midland City. Avea nevoie de o locuință ieftină. Spitalul districtului Midland îi achita notele de plată la hotel în vreme ce el căuta un loc unde să stea. Tipii de la spital își cam pierduseră răbdarea.

Avea nevoie și de o femeie sau de o liotă de femei, care să-l reguleze de sute de ori pe săptămână, fiindcă era așa de plin de dorință și de spermă tot timpul. Și tare-ar mai fi vrut să fie cu rudele lui din neamul *indaro*. Acasă avea șase sute de rubedenii și le știa pe toate după nume.

Pe chipul lui Ukwende nu se citea nimic când comandă micul dejun numărul trei cu pâine neagră, prăjită, făcută din făină integrală.

În spatele măștii era un tânăr care punea capăt nostalgiei și iubirii nebunești.

• • •

La doi metri mai încolo, Dwayne Hoover se uita pe fereastră la autostrada care lega statele între ele, plină de soare și năpădită de circulație. Știa unde se află. Între parcarea de la hotel și autostrada ce lega statele între ele era un șanț cu apă, pe care-l cunoștea foarte bine, un jgheab de beton pe care-l construiseră inginerii ca să strângă apa din Sugar Creek. Alături era o barieră rezilientă de oțel, pe care o știa toată lumea și care împiedica mașinile și camioanele să cadă de-a berbeleacul în Sugar Creek. Alături erau trei benzi de circulație, pe care le știa toată lumea și care mergeau spre apus, și apoi zona mediană despărțitoare acoperită cu iarbă, pe care o știa toată lumea. După asta veneau cele trei benzi de circulație, pe care le știa toată lumea și care mergeau spre răsărit, și apoi o altă barieră de oțel, pe care o știa toată lumea. După asta venea Aeroportul Memorial „Will Fairchild", pe care-l știa toată lumea, și pe urmă terenurile agricole mai din depărtare, pe care le știa toată lumea.

• • •

Fără discuție că totul era absolut plat acolo: orașul, districtul, ținutul, statul. Când Dwayne era mic, crezuse că aproape toată lumea trăia în locuri lipsite de pomi și forme de relief. Își imagina că oceanele, munții și pădurile erau închise în special în parcuri naționale și de

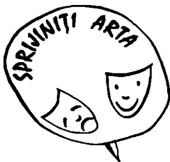
stat. Când era în clasa a treia, micul Dwayne a mâzgălit un eseu acolo, care pleda pentru înființarea unui parc național la cotul pe care-l făcea Sugar Creek, singura oglindă de apă de o oarecare importanță pe o rază de doisprezece kilometri de la Midland City.

Acum Dwayne își spunea în șoaptă numele acelei oglinzi de apă, pe care o știa toată lumea: „Sugar Creek".

• • •

Sugar Creek era adânc de numai cinci centimetri și lat de cincizeci de metri la cotul unde credea micul Dwayne c-o să fie parcul. În locul lui acum puseseră acolo Centrul Memorial pentru Arte „Mildred Barry". Era frumos.

Dwayne se jucă o clipă cu reverul și dădu de o insignă prinsă acolo. O desfăcu, neavând habar ce scria pe ea. Făcea reclamă pentru Festivalul de Artă, care avea să înceapă în seara aia. Peste tot prin oraș lumea purta insigne ca a lui Dwayne. Iată ce scria pe insigne:

• • •

Sugar Creek dădea pe afară din când în când. Dwayne își aducea aminte de asta. Într-o zonă așa de lipsită de relief, inundația era tot ce putea face o apă mai drăguț. Sugar Creek se umfla și forma o oglindă nesfârșită în care copiii s-ar putea juca în siguranță.

Oglinda le arăta cetățenilor forma văii în care stăteau și le demonstra că erau oameni de pe dealuri, locuitori ai unor pante care se ridicau cu câte doi centimetri jumătate, la fiecare kilometru și jumătate ce le despărțea de Sugar Creek.

Dwayne spuse din nou în tăcere numele apei: „Sugar Creek".

• • •

Dwayne își termină micul dejun și avu curajul să presupună că nu mai era bolnav mental, că se vindecase printr-o simplă schimbare de domiciliu, printr-o noapte de somn ca lumea.

Chimicalele lui nocive îl lăsară să treacă prin hol și apoi prin bar, care nu era încă deschis, fără să simtă ceva ciudat. Dar când ieși din bar pe ușa laterală și puse piciorul pe preria de asfalt care înconjura atât hotelul, cât și agenția Pontiac, căci amândouă erau ale lui, descoperi că un oarecare preschimbase asfaltul într-un soi de plasă elastică, din cea care se folosea la circ.

Se lăsa în jos sub greutatea lui Dwayne. Îl făcu pe Dwayne să se scufunde bine sub nivelul străzii, apoi, încet, îl aduse numai parțial sus din nou. Era într-o scobitură puțin adâncă și

elastică. Dwayne mai făcu un pas în direcţia agenţiei lui de automobile. Se lăsă în jos din nou, se ridică din nou şi se trezi într-o scobitură nou-nouţă.

Se holbă primprejur doar-doar o vedea pe cineva care să fie martor la ce se-ntâmpla. Era o singură persoană. Cyprian Ukwende stătea pe marginea scobiturii şi nu se scufunda. Iată tot ce a avut de spus Ukwende, deşi situaţia lui Dwayne era ieşită din comun:

— Frumoasă zi.

• • •

Dwayne înaintă din scobitură-n scobitură.

Acuma călca în străchini prin parcul de maşini la mâna a doua.

Se opri într-o scobitură şi se uită la un alt tânăr negru. Acesta lustruia cu o cârpă un Buick decapotabil din 1970, model Skylark, de culoarea castanei. Omul nu era îmbrăcat pentru genul ăla de muncă. Avea pe el un costum albastru, ieftin, cămaşă albă şi cravată neagră. De asemenea, nu lustruia pur şi simplu maşina, o freca de ieşeau scântei.

Tânărul o mai frecă un timp. Apoi îi zâmbi lui Dwayne mai-mai să-l orbească, apoi frecă din nou maşina.

Iată care era explicaţia: tânărul negru tocmai fusese eliberat în anumite condiţii de la Casa de Corecţie pentru Adulţi de la Shepherdstown. Avea nevoie de lucru chiar acum sau, altfel, ar fi murit de foame. Aşa că-i arăta lui Dwayne cu cât sârg muncea el.

Fusese în orfelinate, adăposturi pentru tineri şi puşcării de un soi sau altul din zona

Midland City de când avea nouă ani. Acum avea douăzeci şi şase.

• • •

Era în sfârşit liber!

• • •

Dwayne crezu că tânărul era o iluzie optică.

• • •

Tânărul se apucă din nou să frece automobilul. Ducea o viaţă pe care nici nu merita s-o trăieşti. Voinţa lui de a supravieţui era foarte slabă. Îşi spunea că planeta era îngrozitoare, că n-ar fi trebuit să fi fost niciodată trimis acolo. Se făcuse o greşeală. N-avea prieteni sau rude. Tot timpul îl puneau în cuşti.

Ştia el un nume pentru o lume mai bună şi adesea o vedea în visele lui. Numele era secret. Toţi şi-ar fi bătut joc de el dac-ar fi spus numele cu glas tare. Era un nume atât de copilăresc.

Tânărul puşcăriaş negru vedea numele de câte ori voia, scris cu lumini pe dinăuntrul ţestei lui. Iată cum arăta:

ȚARA POVEȘTILOR

• • •

Avea o fotografie de-a lui Dwayne în portofel. Pe pereții celulei în care stătuse la Shepherdstown ținea fotografii de-ale lui Dwayne. Era ușor de făcut rost de ele fiindcă fața zâmbitoare a lui Dwayne, cu deviza lui dedesubt, făcea parte din fiecare anunț pe care-l punea în *Bugle-Observer*. Poza se schimba din șase-n șase luni. Deviza era aceeași de douăzeci și cinci de ani.

Iată cum suna deviza:

ÎNTREBAȚI PE ORICINE –
PUTEȚI AVEA ÎNCREDERE
ÎN DWAYNE.

Tânărul fost pușcăriaș îi zâmbi totuși din nou lui Dwayne. Dinții îi erau într-o stare nemaipomenită. Programul dentar de la Shepherdstown era excelent. La fel și mâncarea.

— Bună dimineața, domnule, îi spuse tânărul lui Dwayne.

Era înspăimântător de inocent. Avea așa de multe de-nvățat. De exemplu, nu știa nimic despre femei. Francine Pefko era prima femeie cu care vorbise în unsprezece ani.

— Bună dimineața, spuse Dwayne.

Spuse vorbele astea cu blândețe așa încât glasul lui să nu bată foarte departe în caz că vorbea cu vreo halucinație.

— Domnule, v-am citit anunțurile din ziare cu mare interes și mi-a făcut plăcere să vă aud și reclamele la radio, zise pușcăriașul eliberat.

În ultimul lui an de pușcărie fusese obsedat de o idee : că o să lucreze pentru Dwayne într-o bună zi și-o să trăiască fericit după aia. O să fie ca-n țara poveștilor.

Dwayne nu-i răspunse nimic la chestia asta, așa că tânărul continuă :

— După cum vedeți, domnule, lucrez cu mare sârg. Tot ce-aud despre dumneavoastră sunt numai lucruri bune. Cred că bunul Dumnezeu a orânduit ca eu să lucrez pentru dumneavoastră.

— Zău? făcu Dwayne.

— Numele noastre sunt așa de apropiate, zise tânărul, bunul Dumnezeu ne spune amândurora ce să facem.

Dwayne Hoover nu-l întrebă cum îl cheamă, dar tânărul îi spuse oricum, radiind de bucurie :

— Mă cheamă Wayne Hoobler, domnule.

Peste tot primprejur, pe la Midland City, Hoobler era un nume obișnuit de cioroi.

• • •

Dwayne Hoover îi frânse inima lui Wayne Hoobler când clătină vag din cap şi pe urmă o luă din loc.

• • •

Dwayne intră în sala de prezentare. Pământul nu se mai mişca sub el, dar acum omul nostru văzu altceva pentru care nu se putea găsi nici o explicaţie. Un palmier creştea din podeaua sălii de prezentare. Chimicalele nocive ale lui Dwayne îl făcuseră să uite cu totul de Săptămâna Havaiană. De fapt Dwayne proiectase el însuşi palmierul. Era un stâlp de telefon tăiat, înfăşurat în pânză de sac. Deasupra avea nuci de cocos adevărate prinse în cuie. Foi de plastic verde fuseseră tăiate ca să semene a frunze.

Pomul îl tulburase pe Dwayne în aşa hal încât omul nostru aproape leşină. După asta se uită în jur şi văzu fructe de ananas şi ukulele împrăştiate peste tot.

Şi după asta văzu lucrul cel mai incredibil dintre toate: directorul lui de vânzări, Harry LeSabre, veni spre el uitându-se chiorâş, îmbrăcat într-un maiou de balerin verde ca salata, cu sandale de paie în picioare, o fustă de iarbă şi un tricou roz care arăta aşa:

• • •

Harry și nevastă-sa își petrecuseră tot sfârșitul săptămânii certându-se dacă Dwayne bănuia sau nu că Harry e travestit. Ajunseseră la concluzia că Dwayne n-avea nici un motiv să bănuiască așa ceva. Harry nu vorbise niciodată cu Dwayne despre hainele femeiești. Nu luase niciodată parte la un concurs de frumusețe pentru travestiți și nici nu făcuse ceea ce fac mulți travestiți din Midland City, adică să intre într-un club al travestiților în statul Cincinnati. Nu se ducea niciodată la barul travestiților din oraș, care era „Ye Old Rathskeller", în subsolul hotelului Fairchild. Nu făcuse niciodată schimb

de poze luate cu polaroidul cu alţi travestiţi şi nu se abonase niciodată la o revistă pentru travestiţi.

Harry şi nevastă-sa ajunseseră la concluzia că Dwayne n-a vrut să spună altceva decât ceea ce a spus, că ar fi mai bine ca Harry să-şi pună nişte haine trăsnite în Săptămâna Havaiană căci, altfel, Dwayne o să-i dea papucii.

Aşa că iată-l acum pe noul Harry, îmbujorat de teamă şi emoţie. Se simţea eliberat de orice inhibiţie, frumos şi atrăgător şi deodată liber.

Îl salută pe Dwayne, spunându-i cuvântul havaian care însemna atât „bună", cât şi „la revedere".

— Aloha, zise el.

12

Kilgore Trout era departe, dar micşora neîntrerupt distanţa dintre el şi Dwayne. Era încă în camionul numit „Pyramid", care traversa un pod numit în onoarea poetului Walt Whitman. Podul era învăluit în fum. Camionul era pe punctul de-a deveni parte a Philadelphiei acum. Iată ce spunea un anunţ de la capătul podului:

În tinereţe Trout ar fi dat cu tifla anunţului despre frăţie, care era pus pe marginea unui crater făcut de o bombă, după cum putea vedea oricine. Dar în capul lui nu mai erau idei despre cum ar putea şi cum ar trebui să fie lucrurile pe planetă faţă de cum erau în realitate. Exista un singur fel în care putea să fie Pământul, credea el: aşa cum era.

Totul era necesar. Văzu o bătrână albă căutând printr-o ladă de gunoi. Era necesar. Văzu o jucărie cu care se jucau copiii în baie, o rățușcă de cauciuc, stând răsturnată pe grătarul unui canal de scurgere. Trebuia să fie acolo.

Și așa mai departe.

• • •

Șoferul spunea că fusese Ziua Veteranilor cu o zi în urmă.

— Hm, făcu Trout.

— Sunteți veteran? îl întrebă șoferul.

— Nu, spuse Trout. Dar tu ești?

— Nu, zise șoferul.

Nici unul nu era veteran.

• • •

Șoferul trecu la subiectul prietenilor. Spuse că-i era greu să întrețină prietenii care să însemne ceva fiindcă era mai tot timpul pe drum. Făcu glume despre vremea când avea obiceiul să vorbească despre „prietenii" lui „cei mai buni". Își dădu cu presupusul că lumea nu mai vorbea despre prieteni după ce termina gimnaziul.

Întrucât Trout era băgat în afaceri cu ferestre și paravane speciale din aluminiu, șoferul sugeră faptul că Trout avea șanse să-și facă multe prietenii de durată în timpul lucrului.

— Vreau să zic, spuse el, că îi faceți pe oameni să lucreze împreună zi de zi, să instaleze ferestrele alea, și ajung să se cunoască unul pe altul destul de bine.

— Lucrez singur, zise Trout.

Şoferul era dezamăgit.

— Bănuiam că-i nevoie de doi oameni ca să facă treaba asta.

— Numai de unul, spuse Trout. Un copilaş plăpând ar putea să facă toată treaba fără nici un pic de ajutor.

Şoferul voia ca Trout să aibă o viaţă socială plenară în aşa fel încât să se poată bucura de ea, cum se bucură oamenii de experienţele altora.

— Totuşi, insistă el, aveţi prieteni cu care vă-ntâlniţi după serviciu. Beţi câteva beri împreună. Jucaţi cărţi, râdeţi de una, de alta.

Trout ridică din umeri.

— Mergeţi pe aceleaşi străzi în fiecare zi, îi spuse şoferul. Cunoaşteţi o mulţime de oameni şi ei vă cunosc pe dumneavoastră, fiindcă pentru dumneavoastră sunt aceleaşi străzi zi de zi. Le spuneţi „Bună“ şi ei vă răspund „Bună“. Le ziceţi pe nume şi ei vă zic pe nume. Dacă daţi de dracu', o să v-ajute fiindcă sunteţi de-al lor. Sunteţi de-acolo. Vă văd în fiecare zi.

Trout nu voia să discute în contradictoriu pe tema asta.

• • •

Trout uitase cum îl cheamă pe şofer.

Trout avea o deficienţă mentală de care am suferit şi eu. Nu-şi putea aduce aminte cum arătau diverşi oameni din viaţa lui dacă n-aveau chipuri şi trupuri ieşite din comun.

Cât a stat în peninsula Cape Cod, de exemplu, singura persoană pe care o putea saluta cu căldură, spunându-i pe nume, era Alfy Bearse, un albinos cu un singur braţ.

— Nu ți-e cald, Alfy? spunea el.
Sau:
— Pe unde-ai mai fost, Alfy?
Sau:
— Ce plăcere să te văd, Alfy, spunea.
Și așa mai departe.

• • •

Acuma, că stătea în Cohoes, singura persoană căreia îi spunea pe nume era un pitic cu părul roșu din cartierul East End, Durling Heath. Lucra într-un atelier de reparat încălțăminte. Heath avea o plăcuță cu numele lui pe ea, așezată pe bancul lui de lucru, cum au oficialitățile – pentru cazul în care cineva ar fi vrut să i se adreseze spunându-i pe nume. Plăcuța arăta așa:

Trout trecea pe la atelier din când în când și spunea cam așa:
— Cine-o să câștige campionatul de baseball anul ăsta, Durley?
Sau:
— Ai idee de ce-au sunat sirenele aseară, Durley?
Sau:
— Arăți bine azi, Durley, unde-ai găsit cămașa aia?

Şi aşa mai departe.
Acuma Trout se-ntreba dacă prietenia lui cu Heath se terminase. Ultima dată când fusese Trout la atelierul de reparat încălţăminte, spunându-i una-alta lui Durley, piticul urlase la el din senin.
Iată ce-i spusese urlând, cu accentul lui *cockney*:
— Da' mai lasă-mă dracului în pace şi nu mă mai hăitui atâta!

• • •

Guvernatorul statului New York, Nelson Rockefeller, a dat odată mâna cu Trout într-o băcănie din Cohoes. Trout habar n-avea cine era tipul. Ca scriitor de literatură ştiinţifico-fantastică, ar fi trebuit să rămână cu gura căscată aflându-se aşa de aproape de un asemenea om. Rockefeller nu era pur şi simplu numai guvernator. Datorită legilor specifice din partea aia a planetei, Rockefeller avea voie să deţină terenuri întinse de pe suprafaţa Pământului, precum şi petrol sau alte minerale valoroase de dedesubt. Deţinea şi ţinea sub control o parte mai mare din planetă decât multe alte ţări. Asta-i fusese destinul din fragedă pruncie. Se născuse în detestabila tagmă a celor avuţi.
— Cum o mai duci, măi, omule? îl întrebă guvernatorul Rockefeller.
— Cam tot aşa, răspunse Kilgore Trout.

• • •

După ce insistă asupra faptului că Trout avusese o viaţă socială plenară, şoferul pretinse,

din nou pentru propria lui mulțumire, că Trout ar fi vrut să știe cu tot dinadinsul cum era viața sexuală a unui șofer de pe un camion care traversa continentul. Trout n-ar fi vrut așa ceva.

— Vreți să știți cum se descurcă șoferii de camion cu femeile, nu-i așa? zise șoferul. Trăiți cu ideea că fiecare șofer pe care-l vedeți își face de cap și regulează tot ce-i iese-n cale de la est la vest, nu-i așa?

Trout ridică din umeri.

Șoferul se înfurie pe Trout și-l certă pentru că era obscen de dezinformat.

— Stai să-ți spun, Kilgore... zise el ezitând. Așa te cheamă, nu?

— Da, răspunse Trout.

De o sută de ori uitase cum îl chema pe șofer. Cum își lua privirea de la el, Trout îi uita nu numai numele, ci și figura.

— Kilgore, fir-ar să fie... făcu șoferul. Dacă, să zicem, ar fi să mi se strice hărăbaia asta aici, în Cohoes, și-ar trebui să stau aici două zile pân-ar pune-o pe picioare din nou, cât de ușor crezi că mi-ar fi să fac rost de-o futelniță cât aș sta aici... un amărât de străin, care, pe deasupra, mai arată și cum arăt eu?

— Totul ar depinde de cât de hotărât ai fi, zise Trout.

Șoferul oftă.

— Of, Doamne Dumnezeule, spuse el, deznădăjduit, poate c-asta-i povestea vieții mele: n-am fost niciodată destul de hotărât.

• • •

Au vorbit apoi despre învelișul exterior de aluminiu, o tehnică de a face casele vechi s-arate

iarăşi noi. De la distanţă, foliile astea, care nu trebuiau vopsite, arătau de parc-ar fi fost lemn proaspăt vopsit.

Şoferul voia să vorbească şi despre *Perma-Stone*, care era o şmecherie competitivă. Asta însemna că trebuie să tencuieşti pereţii laterali ai caselor vechi cu ciment colorat în aşa fel încât, de la distanţă, arătau de parcă ar fi fost făcuţi din piatră.

— Dacă eşti băgat în şmecheria asta cu ferestrele speciale din aluminiu, îi spuse şoferul lui Trout, trebuie să fii băgat şi-n chestia cu învelişurile exterioare din aluminiu.

În toată America cele două chestii mergeau mână-n mână.

— Compania mea vinde chestii din astea, zise Trout, şi-am văzut o grămadă. Da' de lucrat, n-am lucrat niciodată propriu-zis la o instalaţie ca asta.

Şoferul se gândea serios să cumpere înveliş exterior din aluminiu pentru casa lui de la Little Rock şi-l rugă pe Trout să-i răspundă cinstit la următoarea întrebare:

— Din ce-ai văzut şi-ai auzit, ăia care au înveliş de aluminiu sunt mulţumiţi cu ce s-au pricopsit?

— Pe-aici prin Cohoes, zise Trout, cred că ăia erau cam singurii oameni cu adevărat mulţumiţi pe care i-am văzut vreodată.

• • •

— Ştiu ce vrei să spui, făcu şoferul. Odată am văzut o familie întreagă stând în faţa casei. Nu le venea să creadă ce frumos arăta casa lor după ce puseseră învelişul de aluminiu. Întrebarea

mea pentru tine, şi poţi să-mi răspunzi cinstit, ţinând cont de faptul că n-o să trebuiască niciodată să facem afaceri, tu şi cu mine, Kilgore, este cât o să dureze mulţumirea aia?

— Vreo cinşpe ani, zise Trout. Vânzătorii noştri spun că-ţi poţi permite cu uşurinţă să-ţi faci toată chestia din nou cu banii pe care i-ai economisit de la vopsea şi căldură.

— *Perma-Stone* pare mult mai bună şi bănuiesc că şi ţine mai mult, spuse şoferul. Pe de altă parte, costă mult mai mult.

— Cât dai, atâta iei, zise Kilgore Trout.

• • •

Şoferul îi spuse lui Trout despre un aparat de încălzit apa, pe benzină, pe care-l cumpărase acum treizeci de ani şi care nu-i dăduse de furcă deloc în tot timpul ăla.

— Fir-aş al naibii, zise Kilgore Trout.

• • •

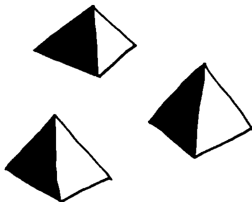
Trout îl întrebă de camion şi şoferul îi spuse că era cel mai nemaipomenit camion din lume. Doar cabina îl costase douăzeci şi opt de mii de dolari. Avea un motor Cummins Diesel de trei sute douăzeci şi patru de cai-putere, care era turbo, mergea bine la altitudini mari. Avea direcţie hidraulică, frâne pneumatice, o transmisie cu treisprezece trepte de viteză şi era proprietatea cumnatului său.

Cumnatul lui, zicea el, avea douăzeci şi opt de camioane şi era preşedintele companiei de transport Pyramid.

— De ce i-a zis companiei lui „Pyramid"? îl întrebă Trout. Vreau să spun că un camion ca ăsta poate merge cu o sută de mile pe oră dacă-i nevoie. E rapid şi folositor şi lipsit total de orice valoare ornamentală. E la fel de modern ca o navă purtătoare de rachete. În viaţa mea n-am văzut ceva care să semene mai puţin a piramidă decât camionul ăsta.

• • •

O piramidă era un soi de mormânt imens de piatră pe care egiptenii îl construiseră cu mii şi mii de ani în urmă. Egiptenii n-au mai făcut altele. Mormintele arătau aşa şi turiştii veneau de la mare depărtare să se holbeze la ele:

— De ce oare cineva băgat într-o afacere care face transport la mare viteză şi-ar boteza compania şi camioanele după nişte construcţii

care nu s-au mişcat nici o optime de ţol de când s-a născut Hristos?

Răspunsul şoferului veni prompt. Şi iritat, de parcă s-ar fi gândit că trebuie să fii tâmpit ca să pui o întrebare ca aia.

— I-a plăcut cum sună, zise el. Ţie nu-ţi place cum sună?

Trout dădu din cap ca să nu strice relaţiile.

— Da, spuse el, sună foarte frumos.

• • •

Trout se lăsă pe spate şi începu să se gândească la discuţia pe care o avusese cu şoferul. O preschimbă într-o povestire, pe care n-a apucat s-o scrie decât când era foarte, foarte bătrân. Era despre o planetă unde vorbele se transformau întruna în muzică adevărată, fiindcă făpturile de acolo erau aşa de încântate de sunete. Cuvintele deveneau note muzicale. Propoziţiile deveneau melodii. Erau inutile ca purtătoare de informaţii fiindcă nimeni nu mai ştia sau nimănui nu-i mai păsa de înţelesul cuvintelor.

Aşa că mai-marii în guvern şi comerţ, pentru a-şi putea face treaba, erau nevoiţi să inventeze tot timpul vocabulare şi structuri de propoziţii noi şi mult mai urâte, care să reziste şi să nu fie transformate în muzică.

• • •

— Ai fost însurat, Kilgore? îl întrebă şoferul.

— De trei ori, spuse Trout.

Era adevărat. Nu numai că fusese însurat de trei ori, dar fiecare dintre nevestele lui fusese extraordinar de răbdătoare, iubitoare şi

frumoasă. Fiecare se stafidise din cauza pesimismului lui.

— Ai copii?

— Unul, spuse Trout.

Undeva în trecut, dându-se de-a dura printre toate nevestele şi povestirile din scrisori, exista un fiu pe care-l chema Leo.

— Acuma-i bărbat în toată firea, zise Trout.

• • •

Leo a plecat definitiv de-acasă când avea paisprezece ani. N-a spus ce vârstă are şi a intrat la puşcaşii marini. Îi trimisese o scrisorică lui taică-său din tabăra de instrucţie pentru recruţi. Iată ce scria: „Mi-e milă de tine. Ţi-ai băgat singur un băţ în cur şi ai dat ortul popii".

A fost ultima oară când Trout a primit veşti de la Leo, direct sau indirect, până în momentul când au venit în vizită doi agenţi de la Biroul Federal de Investigaţii. Leo dezertase din divizia lui din Vietnam, ziceau ei. Se făcuse vinovat de înaltă trădare. Se băgase în Viet Cong[1].

Iată ce evaluare a făcut FBI-ul asupra situaţiei lui Leo pe planetă la vremea aceea: „Băiatul dumneavoastră e la mare ananghie", ziceau ei.

---

1. Numele obişnuit al Forţelor Armate de Eliberare ale Poporului, aripa armată a Frontului de Eliberare Naţională. A fost creată la sfârşitul anului 1960 de către comuniştii din Vietnamul de Nord pentru a escalada lupta armată în Vietnamul de Sud (n.t.).

13

Când Dwayne Hoover îl văzu pe Harry LeSabre, directorul lui de vânzări, îmbrăcat într-un maiou de balerin verde ca frunza de salată și cu o fustă de iarbă și câte și mai câte, nu-i veni să creadă. Așa că se făcu că nu observă. Intră în birou, care era și el ticsit cu ukulele și fructe de ananas.

Francine Pefko, secretara lui, arăta normal, doar că avea o ghirlandă de flori în jurul gâtului și o floare la o ureche. Zâmbea. Era văduvă de război, cu buze precum pernele de pe canapea și păr roșu aprins. Îl adora pe Dwayne. Adora și Săptămâna Havaiană.

— Aloha, spuse ea.

• • •

Între timp, însă, Dwayne îl lăsase aproape fără suflare pe Harry LeSabre.

Când Harry se prezentase în halul ăla de ridicol în fața lui Dwayne, fiecare moleculă din corpul lui aștepta reacția lui Dwayne. Fiecare moleculă se opri din ce făcea pentru o clipă și se depărtă un pic de vecinele ei. Fiecare moleculă aștepta să afle dacă galaxia ei, care se numea *Harry LeSabre*, o să se dizolve sau nu.

Iar Dwayne îl tratase pe Harry de parcă ar fi fost invizibil şi Harry crezuse că s-a dat de gol, ca un travestit îngrozitor ce era, şi că a fost concediat din cauza asta.

Harry închise ochii, fără să vrea să-i mai deschidă vreodată din nou. Inima lui trimise următorul mesaj moleculelor: „Pentru motive evidente nouă tuturor, galaxia asta se dizolvă!".

• • •

Dwayne nu ştia nimic de asta. Se rezemă de biroul lui Francine Pefko. Era cât pe-aci să-i spună cât de bolnav se simţea. O avertiză:

— E-o zi foarte grea, dintr-un anumit motiv. Aşa că fără glume, fără surprize. Să fie totul simplu. Orice individ, care e cât de puţin ţicnit, să nu calce pe-aici. Fără telefoane.

Francine îi spuse lui Dwayne că-l aşteptau gemenii înăuntru, în birou.

— Cred că se-ntâmplă ceva rău cu peştera, îi zise ea.

Dwayne îi era recunoscător pentru un mesaj aşa de simplu şi clar. Gemenii erau fraţii lui vitregi mai mici, Lyle şi Kyle Hoover. Peştera era Peştera Miracolului Sacru, o cursă pentru turişti, chiar la sud de Shepherdstown, pe care Dwayne o deţinea în parteneriat cu Lyle şi Kyle. Era singura sursă de venit pentru Lyle şi Kyle, care locuiau în case galbene identice de fiecare parte a magazinului de cadouri ce adăpostea intrarea în peşteră.

Pe întreg teritoriul statului, prinse în cuie de copaci şi de ulucile de la garduri, erau indicatoare în formă de săgeată, care arătau în ce direcţie era peştera şi spuneau cât de departe era. De exemplu:

Înainte de a intra în birou, citi unul din anunțurile comice pe care Francine îl pusese pe perete ca să amuze lumea și să le aducă aminte oamenilor de un lucru pe care-l uitau așa de ușor: că nu trebuie să fii serios tot timpul.

Iată textul anunțului pe care-l citi Dwayne:

NU TREBUIE SĂ FII ȚICNIT CA
SĂ LUCREZI AICI,
DAR CU SIGURANȚĂ ȚI-E DE FOLOS!

Însoțind textul, era o poză cu un tip țicnit. Iat-o:

Francine avea o insignă pe piept, care arăta o făptură într-o stare de spirit mai sănătoasă mai de invidiat. Iată insigna:

• • •

Lyle şi Kyle stăteau unul lângă altul pe canapeaua neagră de piele din biroul lui Dwayne Hoover. Semănau atât de mult că Dwayne nu putuse să-i deosebească până în 1954 când Lyle o cam luase pe coajă din cauza unei femei la o întrecere de patine pe rotile. După aia, Lyle era cel cu nasul spart. Când erau în leagăn, îşi amintea Dwayne acum, îşi sugeau degetul mare unul altuia.

• • •

Iată cum s-a făcut că Dwayne a avut fraţi vitregi, întâmplător, deşi fusese înfiat de oameni care nu puteau avea copii. Faptul că l-au înfiat pe el a declanşat ceva în corpurile lor, care le-a dat posibilitatea să aibă copii până la urmă. Era un fenomen obişnuit. Se părea că o grămadă de cupluri erau programate în felul ăla.

• • •

Dwayne era aşa de bucuros să-i vadă acum pe omuleţii ăştia doi în salopete şi pantofi de lucru, fiecare cu o pălărie cu boruri întoarse pe cap. Îi erau cunoscuţi, erau adevăraţi. Dwayne închise uşa ca să scape de haosul de afară.

— Ei, zise el, ce s-a-ntâmplat în peşteră?

De când Lyle se alesese cu nasul spart, gemenii căzuseră de acord ca Lyle să vorbească pentru cei doi. Kyle nu spusese o mie de cuvinte din 1954.

— Acuma, bulbucii mai are cam vreo juma' dân drum pân' la catedrală, spuse Lyle. După cum vin, în vreo săptămână sau două, o s-ajungă la Moby Dick.

Dwayne îl înţelegea perfect. Râul subteran care trecea prin măruntaiele Peşterii Miracolului Sacru era poluat de un fel de deşeuri industriale, care formau bulbuci tari ca mingile de ping-pong. Bulbucii ăştia se înghesuiau s-ajungă la o trecere ce ducea spre un bolovan cât toate zilele, care fusese vopsit în alb ca să semene cu Moby Dick, marea balenă albă. Bulbucii aveau în curând să-l înghită pe Moby Dick şi să invadeze Catedrala Şoaptelor, care era principala atracţie în peşteră. Mii de oameni se căsătoriseră în Catedrala Şoaptelor, inclusiv Dwayne, Lyle şi Kyle. Şi Harry LeSabre.

• • •

Lyle îi spuse lui Dwayne despre o experienţă pe care o făcuseră el şi Kyle cu o noapte în urmă. Se duseseră în peşteră cu puştile lor automate Browning, care erau identice, şi

deschiseseră focul asupra zidului de bulbuci ce înainta.

— Au scos o putoare de n-o să-ţi vină să crezi, spuse Lyle.

Spuse că mirosea a picioare de atlet.

— Io şi Kyle nici n-am mai putut sta acolo. Am ţinut sistemul de ventilaţie deschis o oră şi p-ormă ne-am dus dân nou înăuntru. Vopseaua dă pă Moby Dick făcuse băşicuţe. Nici nu mai avea ochi.

Moby Dick avea ochi albaştri, mari ca nişte farfurii, şi gene lungi.

• • •

— Orga s-a făcut neagră şi tavanu' s-a făcut un fel dă galben murdar, spuse Lyle. Abia dă mai poţi vedea Miracolu' Sacru.

Orga era Orga Zeilor, un desiş de stalactite şi stalagmite, care se formaseră împreună într-un colţ al Catedralei. După orgă era un difuzor la care se auzea muzică pentru nunţi şi înmormântări. Era luminată cu becuri, care-şi schimbau culoarea tot timpul.

Miracolul Sacru era o cruce pe tavanul Catedralei. Apăruse în locul unde se intersectau două crăpături.

— Niciodată n-a fost prea uşor s-o vezi, spuse Lyle, vorbind despre cruce. Io nici măcar nu pot să bag mâna-n foc că mai e acolo.

Îi ceru voie lui Dwayne să comande un transport de ciment. Voia să astupe trecerea dintre râu şi Catedrală.

— Lasă-le dracu' şi pă Moby Dick şi pă Jesse James şi pă sclavi şi pă toate alea, zise Lyle, şi salvează Catedrala.

Jesse James era un schelet pe care-l cumpărase tatăl vitreg al lui Dwayne din ce rămăsese de pe urma unui doctor în timpul marii crize. Oasele de la mâna dreaptă erau tot una cu părţile ruginite ale unui pistol de calibru 45. Turiştilor li se spunea că aşa fusese găsit, că probabil fusese al unui hoţ care fura din trenuri, prins în peşteră de nişte stânci ce alunecaseră de la locul lor.

Cât despre sclavi, erau statui făcute din ipsos ale unor negri, aşezate într-o cameră care se afla la vreo cincisprezece metri de-a lungul coridorului ce pornea de la Jesse James. Statuile îşi scoteau lanţurile una alteia cu ciocane şi bomfaiere. Turiştilor li se spunea că nişte sclavi în carne şi oase folosiseră cândva peştera după ce scăpaseră din robie şi-o porniseră spre râul Ohio.

• • •

Povestea despre sclavi era la fel de mincinoasă ca şi cea despre Jesse James. Peştera n-a fost descoperită până în 1937, când un mic cutremur a făcut o crăpătură în pământ. Dwyne Hoover însuşi a descoperit crăpătura şi pe urmă el şi taică-său vitreg au deschis-o cu răngi şi dinamită. Înainte de asta nu fuseseră înăuntru nici măcar animale mici de tot.

Singura legătură pe care o avea peştera cu sclavia era următoarea : ferma în curtea căreia se descoperise peştera aparţinea unui fost sclav, Josephus Hoobler. Omul nostru fusese eliberat de stăpânul lui şi a pornit-o spre nord, unde a pus bazele fermei. După aia s-a dus înapoi şi a

cumpărat-o pe maică-sa şi pe o femeie, pe care a luat-o de nevastă.

Urmaşii lor au ţinut ferma până la Marea Criză, când Banca Comercianţilor din districtul Midland a făcut o executare silită pentru ipotecă. Şi pe urmă tatăl vitreg al lui Dwayne a fost lovit de un automobil condus de un alb, care cumpărase ferma. Când a fost vorba să se soluţioneze diferendul pentru vătămare corporală fără implicarea justiţiei, tatăl vitreg al lui Dwayne a primit ceea ce, plin de dispreţ, numea „o fermă a unui împuţit de cioroi".

Dwayne îşi aducea aminte de prima călătorie făcută acolo de familia lui. Taică-său a rupt inscripţia pentru negri de pe cutia de scrisori pentru negri şi-a aruncat-o într-un şanţ. Iată ce scria pe ea:

14

Camionul care-l ducea pe Kilgore Trout ajunsese acum în Virginia de Vest. Subsolul statului fusese răscolit de oameni, mașini și explozibil pentru a-l face să dea cărbune. Cărbunele dispăruse aproape cu totul acum. Fusese transformat în căldură.

Subsolul statului Virginia de Vest, deși nu mai avea nici cărbune, nici copaci, nici strat arabil, își rearanja rămășițele în conformitate cu legile gravitației. Se scufunda în toate gropile care fuseseră săpate în el. Munții, cărora, cândva, le venea ușor să stea singuri în picioare, se duceau acum de-a berbeleacul în văi.

Răscolitul la care fusese supus statul Virginia de Vest se făcuse cu acordul departamentelor executiv, legislativ și juridic ale guvernului, care aveau puterea pe care le-o dăduse poporul.

Ici și colo mai era câte-o locuință în care stătea cineva.

• • •

Trout văzu în față o balustradă de metal ruptă. Se uită în viroaga de dedesubt și văzu un Cadillac 1968, model El Dorado, răsturnat în râu. Avea plăcuță de înmatriculare de Alabama. În râu mai

erau şi câteva aparate vechi de uz casnic: aragazuri, o maşină de spălat, vreo două frigidere.

O fetiţă albă cu chip de înger şi păr de culoarea inului stătea lângă râu. Îi făcu semn cu mâna lui Trout. Ţinea strânsă la piept o sticlă de Pepsi-Cola de jumătate.

• • •

Trout se întrebă cu voce tare ce făcea lumea ca să se distreze şi şoferul îi spuse o poveste ciudată despre o noapte pe care a petrecut-o în Virginia de Vest, în cabina camionului, lângă o clădire fără geamuri, din care răzbătea un bâzâit monoton.

— Vedeam oameni intrând şi-i vedeam p-alţii ieşind, spuse el, da' nu puteam să-mi dau seama ce maşinărie era aia dă scotea zumzăitu' ăla. Casa era o hardughie d-aia ieftină, cu fundaţie dă ciment, la dracu-n praznic. Veneau şi plecau maşini şi oamenilor, fără discuţie, le plăcea chestia aia dă scotea zumzăitu', zise el.

Aşa că a aruncat o privire înăuntru.

— Era plin de lume pă patine cu rotile, spuse şoferul. Se învârteau întruna. Nimeni nu scotea un zâmbet măcar. Doar se-nvârteau, nu făceau nimic altceva.

• • •

Îi spuse lui Trout despre nişte oameni de prin partea locului de care auzise el, care prindeau şerpi veninoşi vii şi şerpi cu clopoţei în timpul slujbei de la biserică, ca s-arate cât de mult credeau că Iisus o să-i apere.

— Pe lumea asta sunt tot felul de oameni, zise Trout.

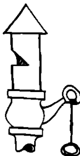
• • •

Trout se miră că albii veniseră în Virginia de Vest de foarte puţină vreme şi o puseseră repede la pământ, pentru căldură.

Acum căldura dispăruse şi ea cu totul, în spaţiul cosmic. Aşa presupunea Trout. Căldura făcuse apa să fiarbă şi aburul făcuse morile de vânt din oţel să şuiere întruna. Iar morile de vânt făcuseră rotoarele din generatoare să şuiere întruna. America se înviorase de atâta electricitate pentru o vreme. Cărbunele pusese în mişcare şi vapoare cu aburi şi trenuleţe care făceau „tu, tu, tu".

• • •

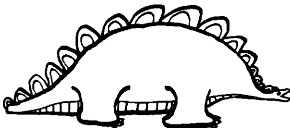
Trenuleţele care făceau „tu, tu, tu", vapoarele cu aburi şi fabricile aveau şuierători care erau acţionate de aburi pe vremea când Dwayne Hoover, Kilgore Trout şi cu mine eram copii, pe vremea când taţii noştri erau copii, pe vremea când bunicii noştri erau copii. Şuierătorile arătau aşa:

Aburul de la apa fiartă prin arderea cărbunelui trecea vâjâind prin șuierători, care scoteau niște jelanii dureros de frumoase, ca și cum ar fi fost laringele unor dinozauri care se împerecheau ori erau pe moarte, strigăte cum ar fi vuuuuuuuu, vuuuuuu și trrrrrrrrr și așa mai departe.

• • •

Un dinozaur era o reptilă mare cât un trenuleț care face „tu, tu, tu". Arăta așa:

Avea doi creieri, unul pentru partea din față și unul pentru partea din spate. Dispăruse. Amândoi creierii puși la un loc erau mai mici decât un bob de mazăre. Mazărea era o legumă care arăta așa:

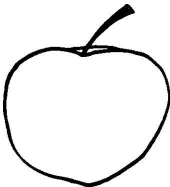
Cărbunele era un amestec comprimat de copaci și flori și tufișuri și iarbă putrezită și așa mai departe și excremente de dinozaur.

• • •

Kilgore Trout se gândea la strigătele șuierătorilor cu aburi de care auzise și la distrugerea Virginiei de Vest, care a făcut posibile cântecele lor. Presupunea că strigătele care-ți sfâșiau inima se pierduseră în cosmos împreună cu căldura. Se înșela.

Ca majoritatea scriitorilor de literatură științifico-fantastică, Trout nu știa aproape nimic despre știință și se plictisea de moarte când venea vorba de detalii tehnice. Dar nici un strigăt de la vreo șuierătoare nu ajunsese foarte departe de Pământ pentru următorul motiv: sunetul nu se poate propaga decât printr-o atmosferă și atmosfera Pământului în raport cu mărimea planetei nu era groasă nici cât coaja unui măr. Dincolo de asta era un vid, care mai-mai că era perfect.

Un măr era un fruct foarte cunoscut, care arăta așa:

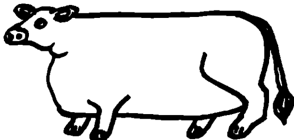

• • •

Șoferul era un mare mâncău. Opri la un MacDonald's[1] unde se vindeau hamburgeri. Erau multe lanțuri diferite unde se vindeau hamburgeri peste tot prin țară. MacDonald's era unul dintre ele. Altul era Burger Chef. După cum s-a spus deja, Dwayne Hoover deținea francize pentru mai multe restaurante Burger Chef.

• • •

Un hamburger era făcut dintr-un animal care arăta așa:

Animalul era sacrificat și făcut bucățele, apoi i se dădea forma unui pateu și era prăjit și pus între două bucăți de pâine. Produsul finit arăta așa:

---

1. *MacDonald's* este numele care apare în textul original (spre deosebire de cunoscutul *McDonald's*) (n.t.).

• • •

Şi Trout, căruia îi rămăseseră atât de puţini bani, comandă o ceaşcă de cafea. Îl întrebă pe un om tare, tare bătrân, care stătea pe un taburet lângă el la masă, dacă lucrase în minele de cărbuni.

Iată ce-i spuse bătrânul:

— De pe vremea când aveam zece ani până când am împlinit şaizeci şi doi.

— Şi vă pare bine c-aţi scăpat de ele? îl întrebă Trout.

— O, Doamne, zise omul, niciodată nu scapi de ele, nici când dormi. Eu şi în vis tot mine văd.

Trout îl întrebă cum se simţise ştiind că lucra pentru o industrie al cărei scop era să distrugă statul, iar bătrânul îi răspunse că de obicei era prea obosit ca să-i mai pese.

• • •

— Nu contează dacă-ţi pasă sau nu, zise minerul cel bătrân, dacă lucru' dă care-ţi pasă nu-i al tău.

Spuse că drepturile asupra bogăţiilor din subsolul întregii regiuni unde se aflau ei acum erau deţinute de Rosewater Coal and Iron Company, care obţinuse aceste drepturi la scurt timp după Războiul Civil.

— Legea zice, continuă el, că dacă un ins are ceva în pământ şi vrea să ajungă la ceea ce are, trebuie să-l laşi să distrugă orice există între ce-i deasupra şi ceea ce are el dedesubt.

Trout nu făcuse legătura între Rosewater Coal and Iron Company şi Eliot Rosewater, singurul lui fan. Tot mai credea că Eliot Rosewater era adolescent.

Adevărul era că strămoşii lui Rosewater fuseseră printre distrugătorii de căpătâi ai subsolului şi ai oamenilor din Virginia de Vest.

• • •

— Nu mi se pare drept, cu toate astea, îi spuse bătrânul miner lui Trout, ca un ins să poată avea ce e sub ferma, pădurea sau casa altui ins. Şi oricând insul ăla vrea să ia ce e sub toate alea, să aibă dreptul să strice ce e deasupra ca să ajungă la ce-i al lui. Drepturile ălora de deasupra nu fac nici cât o ceapă degerată în comparaţie cu drepturile insului dă-i proprietaru' la ce-i dedesubt.

Tot povestind, îşi aduse aminte de vremea când el şi ceilalţi mineri încercau să forţeze Rosewater Coal and Iron Company să-i trateze ca pe nişte fiinţe omeneşti. Au dus nişte mici războaie cu poliţia privată a companiei, cu poliţia statului şi cu garda naţională.

— În viaţa mea n-am văzut nici un Rosewater, zise el, dar Rosewater a câştigat întotdeauna.

Am mers pe Rosewater. Am săpat gropi pentru Rosewater în Rosewater. Am stat în case Rosewater. Am mâncat mâncare Rosewater. M-am luptat cu Rosewater, indiferent ce era Rosewater, şi Rosewater m-a bătut şi m-a lăsat lat. Întreabă-i pe oamenii de-aici şi-o să-ţi spună: toată lumea asta e „Rosewater" în ceea ce-i priveşte pe ei.

• • •

Şoferul ştia că Trout mergea la Midland City. Nu ştia că Trout era scriitor şi că se ducea la un festival de artă. Trout înţelegea că oamenii care munceau cinstit n-aveau nevoie de artă.

— De ce s-ar duce un om întreg la minte la Midland City? voia să ştie şoferul.

O porniseră din nou la drum.

— Sora mea e bolnavă, spuse Trout.

— Midland City e găoaza universului, zise şoferul.

— M-am tot întrebat unde e găoaza, spuse Trout.

— Dacă nu-i în Midland City, zise şoferul, atunci e în Libertyville din Georgia. Ai fost vreodată la Libertyville?

— Nu, spuse Trout.

— Eu am făcut un pic de pârnaie acolo. Puseseră o capcană, pentru viteză: trebuia să reduci de la optzeci de kilometri pe oră la douăzeci şi cinci, aşa, dintr-odată. M-au scos din minţi. I-am spus vreo câteva poliţistului şi m-a băgat la pârnaie. Ce făceau mai toţi acolo era să topească ziare, reviste şi cărţi vechi şi să facă din ele hârtie nouă, zise şoferul. În fiecare

zi veneau acolo camioane şi trenuri cu sute de tone de tipărituri de care nu mai era nevoie.

— Hm, făcu Trout.

— Şi descărcarea mergea ca dracu', aşa că peste tot prin oraş zburau bucăţi de cărţi şi reviste şi alte alea. Dacă voiai să-ţi faci o bibliotecă, n-aveai decât să te duci la locul unde descărcau şi să pleci cu câte cărţi îţi venea pe chelie.

— Hm, făcu Trout.

În faţă era un alb care făcea autostopul împreună cu nevastă-sa, gravidă, şi cu cei nouă copii.

— Seamănă cu Gary Cooper, aşa-i? zise şoferul camionului despre autostopist.

— Da, spuse Trout.

Gary Cooper era o stea de cinema.

• • •

— Oricum, zise şoferul, la Libertyville aveau aşa de multe cărţi că le foloseau ca hârtie igienică în puşcărie. Pă mine m-au prins într-o vineri, mai spre seară, aşa că nu m-au chemat la tribunal până luni. Am stat acolo la gros două zile şi n-am făcut altceva decât să-mi citesc hârtia igienică. Şi-acu' mi-aduc aminte de una din povestirile pe care le-am citit.

— Hm, făcu Trout.

— Alta nici c-am mai citit de-atunci, spuse şoferul. Doamne Dumnezeule, tre' să fi fost acu' vreo cinşpe ani. Zicea ceva de o altă planetă. Era o povestire tare aiurită. Aveau acolo peste tot muzee pline cu picturi şi guvernul folosea un fel de ruletă ca să hotărască ce să bage în muzee şi ce s-arunce.

Pe Kilgore Trout îl cuprinse deodată ameţeala, avea un *déja vu*. Şoferul camionului îi aducea aminte de ideea unei cărţi la care nu se mai gândise de ani de zile. Hârtia igienică a şoferului, la Libertyville în Georgia, fusese *Spaima trişorilor de pe Bagnialto* sau *Capodopera anului* de Kilgore Trout.

• • •

Planeta pe care se desfăşura acţiunea cărţii lui Trout se numea Bagnialto şi „Spaima Trişorilor" de acolo era un funcţionar de la guvern care învârtea o roată a norocului o dată pe an. Cetăţenii prezentau guvernului opere de artă, cărora li se dădeau numere şi pe urmă li se atribuia o valoare în bani în funcţie de felul în care Spaima Trişorilor învârtea roata.

Punctul de vedere al personajului poveştii nu aparţinea Spaimei Trişorilor, ci unui biet şi umil cizmar pe nume Gooz. Gooz stătea singur şi pictase un tablou al pisicii lui. Era singurul tablou pe care îl pictase vreodată. L-a dus la Spaima Trişorilor, care i-a dat un număr şi l-a pus într-un depozit ticsit cu opere de artă.

Pictura de Gooz a avut un noroc fără precedent când a fost vorba de învârtitul roţii. I se atribuise valoarea de optsprezece mii de *lambos*, echivalentul unui miliard de dolari pe Pământ. Spaima Trişorilor i-a dat lui Gooz un cec cu valoarea respectivă, din care cea mai mare parte i-a fost luată înapoi imediat de omul de la percepţie. Tabloul a primit un loc de onoare în galeria naţională şi lumea făcuse o coadă de un kilometru ca să aibă ocazia să vadă o pictură care valora un miliard de dolari.

Apoi s-a făcut un foc imens în care au fost aruncate toate picturile, statuile, cărţile şi alte chestii din astea, despre care roata spusese că n-aveau nici o valoare. Şi pe urmă s-a descoperit că roata era măsluită, iar Spaima Trişorilor s-a sinucis.

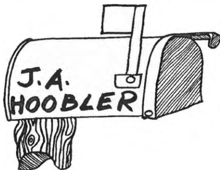
• • •

Era o coincidenţă uimitoare că şoferul camionului citise o carte de Kilgore Trout. Trout nu mai întâlnise nici un cititor până atunci şi acum avu o reacţie interesantă. Nu recunoscu faptul că era părintele cărţii.

• • •

Şoferul spuse că toate cutiile de scrisori din zonă aveau acelaşi nume de familie scris cu vopsea pe ele.

— Ia uite, încă una, zise el, arătând spre o cutie de scrisori care arăta aşa:

Camionul trecea prin regiunea de unde veniseră părinții vitregi ai lui Dwayne Hoover. Veniseră cu carul tras de boi din Virginia de Vest până în Midland City, în timpul Primului Război Mondial ca să facă bani serioși la Keedsler Automobile Company, care fabrica avioane și camioane. Când au ajuns în Midland City, și-au schimbat legal numele din „Hoobler" în „Hoover" fiindcă erau așa de mulți oameni în Midland City pe care-i chema Hoobler.

După cum îi explicase odată lui Dwayne Hoover tatăl lui vitreg:

— Era jenant. Toată lumea de-aici presupunea, bineînțeles, că Hoobler era nume de cioroi.

15

Dwayne Hoover termină prânzul cu bine în ziua aia. Acum își aducea aminte de Săptămâna Havaiană. Ukulelele și celelalte nu mai erau un mister. Trotuarul dintre agenția lui de automobile și noul hotel Holiday Inn nu mai era o plasă elastică, din cea care se folosea la circ.

Plecă singur, cu aparatul de radio deschis, să mănânce de prânz. Luase un Pontiac, model Le Mans, pe care-l folosea pentru demonstrații și care era crem pe dinăuntru. Ascultă câteva din propriile lui reclame, care reușiră să-i bage în cap următorul lucru: „Totdeauna poți avea încredere în Dwayne".

Deși de la micul dejun încoace sănătatea lui mentală se îmbunătățise destul de mult, apăruse un nou simptom de boală. Era vorba de o ecolalie incipientă. Dwayne se trezi că vrea să repete cu glas tare tot ce tocmai se spusese.

Așa că, în momentul în care la radio s-a spus „Totdeauna poți avea încredere în Dwayne", el repetă ultimul cuvânt.

— Dwayne, zise el.

Când la radio s-a spus că a fost o tornadă în Texas, Dwayne zise cu glas tare:

— Texas.

Apoi auzi că bărbații femeilor care fuseseră violate în timpul războiului dintre India și Pakistan nu mai voiau să aibă de-a face cu nevestele lor. Femeile, în ochii bărbaților lor, deveniseră „impure", se spunea la radio.

— Impure, zise Dwayne.

• • •

Cât despre Wayne Hoobler, fostul pușcăriaș negru al cărui unic vis era să lucreze pentru Dwayne Hoover, omul învățase să se joace de-a v-ați ascunselea cu angajații lui Dwayne. Nu dorea să fie dat afară pentru că umbla aiurea pe lângă mașinile la mâna a doua. Așa că, în momentul în care se apropia un angajat, Wayne o pornea spre zona unde se aruncau gunoaiele și resturile, în spatele hotelului Holiday Inn, și se punea, foarte grav, să studieze rămășițele de la sendvișuri și pachetele goale de țigări Salem și așa mai departe de prin tomberoanele de-acolo, de parcă ar fi fost vreun inspector de la autoritatea pentru igienă și sănătate sau ceva pe-acolo.

Când angajatul pleca, Wayne se furișa înapoi la mașinile la mâna a doua, cu ochii beliți după adevăratul Dwayne Hoover. Bineînțeles că adevăratul Dwayne Hoover negase de fapt că era Dwayne. Așa că, în momentul în care adevăratul Dwayne ieșea la prânz, Wayne, care nu avea cu cine să vorbească în afară de propria lui persoană, își spunea sieși:

„Ăsta nu-i domnu' Hoover. Sigur pare că-i domnu' Hoover. Poate că domnu' Hoover e bolnav azi".

Și așa mai departe.

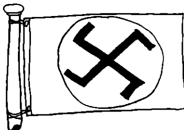
• • •

Dwayne mâncă un hamburger cu cartofi prăjiți și bău o Cola la cel mai nou restaurant Burger Chef al lui, care se afla pe Crestview Avenue, peste drum de unde se ridica noul liceu „John F. Kennedy". John F. Kennedy nu pusese niciodată piciorul în Midland City, dar era un președinte al Statelor Unite, care fusese împușcat. Președinții de țară erau împușcați adesea. Asasinii aveau mintea tulburată de câteva dintre aceleași chimicale nocive care îi dădeau de furcă lui Dwayne.

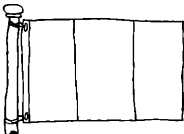
• • •

Fără discuție, Dwayne nu era singur în ceea ce privește chimicalele nocive pe care le avea în el. Avea o grămadă de semeni în tot cursul istoriei. În timpul vieții lui, de exemplu, oamenii dintr-o țară care se numea Germania au fost așa de plini de chimicale nocive pentru un timp încât pur și simplu au construit fabrici al căror unic scop era să omoare oamenii cu milioanele. Oamenii erau aduși cu trenul.

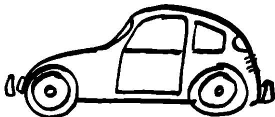
Când germanii erau plini de chimicale nocive, steagul lor arăta așa:

Iată cum arăta steagul lor după ce s-au făcut din nou bine:

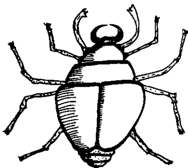

După ce s-au făcut din nou bine, au fabricat un automobil ieftin și rezistent, care a devenit cunoscut în toată lumea, în special în rândul tinerilor. Arăta așa:

Oamenii i-au spus „gândacul"[1]. Un gândac adevărat arăta așa:

1. *The Beetle*, în original (n.t.).

Gândacul mecanic a fost făcut de germani. Gândacul adevărat a fost făcut de Creatorul Universului.

• • •

Ospătărița care-l servea pe Dwayne la Burger Chef era o fată de 17 ani, pe care o chema Patty Keene. Avea păr blond și ochi albaștri. Era foarte bătrână pentru un mamifer. Cele mai multe mamifere erau senile sau muriseră la 17 ani. Dar Patty era un soi de mamifer care se dezvolta foarte încet, așa că trupul în care umbla de colo până colo ajunsese de-abia acum la maturitate.

Era o ființă adultă scoasă din cutie, care lucra pentru a achita îngrozitoarele note de plată la doctori și spitale făcute de taică-său când a murit de cancer la colon și apoi de cancer la toate cele.

Asta se întâmpla într-o țară în care se aștepta ca toată lumea să-și achite propriile note

de plată pentru tot şi unul dintre cele mai costisitoare lucruri pe care le putea face un om era să se îmbolnăvească. Boala tatălui lui Patty a costat de zece ori mai mult decât toate excursiile pe care Dwayne avea să le ofere cadou la sfârşitul Săptămânii Havaiene.

• • •

Dwayne aprecia cutia din care era scoasă Patty, deşi femeile aşa de tinere nu îl atrăgeau din punct de vedere sexual. Era ca o maşină nouă, căreia nici măcar nu i se dăduse încă drumul la radio, şi Dwayne îşi aduse aminte de un cântecel pe care-l cânta uneori taică-său când era beat. Suna aşa:

Trandafirii sunt roşii
Şi-s tocmai buni de cules.
Tu ai şaisprezece ani
Şi eşti tocmai bună să mergi la liceu.

Patty Keene era proastă cu premeditare, ceea ce era valabil pentru cele mai multe femei din Midland City. Femeile aveau toate capete mari, căci erau animale mari, dar nu le foloseau prea mult din următorul motiv: ideile neobişnuite îţi puteau face duşmani, iar femeile, dacă erau să obţină orice fel de lejeritate şi siguranţă, aveau nevoie de cât mai mulţi prieteni.

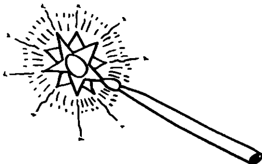
Aşa că, pentru a supravieţui, se antrenau să fie maşini care încuviinţează în loc de maşini care gândesc. Tot ce aveau de făcut capetele lor era să descopere ce gândeau alţi oameni şi pe urmă gândeau şi ele acelaşi lucru.

• • •

Patty știa cine era Dwayne. Dwayne nu știa cine era Patty. Inima lui Patty bătea mai tare când fata îl servea pe Dwayne fiindcă știa că Dwayne putea să-i rezolve atât de multe probleme, cu banii și puterea pe care le avea. Putea să-i dea o casă frumoasă și mașini noi și haine grozave și o viață de huzur și-i putea achita toate notele de plată la spitale și doctori la fel de ușor cum îi adusese ea hamburgerul cu cartofi prăjiți și Coca-Cola.

Dacă voia, Dwayne putea să facă pentru ea ce făcuse nașa Cenușăresei pentru fina ei. Patty nu fusese niciodată așa de aproape de o persoană cu puteri magice. Se afla în prezența supranaturalului. Și știa destule despre Midland City și despre ea însăși ca să-și dea seama că s-ar putea ca niciodată să nu mai ajungă atât de aproape de supranatural.

De fapt Patty Keene și-l imagina pe Dwayne făcând un semn cu bagheta magică spre necazurile și visurile ei. Bagheta magică arăta așa:

Patty se ridică în apărarea ideilor ei cu vitejie ca să afle dacă ajutorul supranatural era posibil în cazul ei. Era dispusă să se descurce fără acest ajutor, se aştepta să se descurce fără el, să muncească din greu toată viaţa, să nu primească prea mult în schimb şi să se alăture altor bărbaţi şi femei care erau săraci, fără putere şi înglodaţi în datorii.

— Scuzaţi-mă că vă spun pe nume, domnule Hoover, îi zise ea lui Dwayne, dar mi-e imposibil să nu ştiu cine sunteţi când vă văd poza în toate anunţurile şi alte chestii din astea. Şi, pe deasupra, toţi care lucrează aici mi-au spus cine sunteţi. Când aţi intrat dumneavoastră, toţi s-au pus pe sâsâit.

— Sâsâit, spuse Dwayne.

Era din nou ecolalia lui.

• • •

— Bănuiesc că nu-i cuvântul care trebuie, zise ea.

Era obişnuită să-şi ceară scuze pentru felul în care vorbea. Fusese încurajată să facă din gros treaba asta la şcoală. Cei mai mulţi albi din Midland City nu erau siguri când vorbeau, aşa că foloseau propoziţii scurte şi cuvinte simple pentru a face minimum de greşeli jenante. Dwayne făcea asta, bineînţeles. Patty făcea asta, bineînţeles.

Asta se întâmpla fiindcă profesorii lor de engleză se crispau şi-şi astupau urechile şi le dădeau note ca să-i pice şi aşa mai departe, ori de câte ori nu reuşeau să vorbească precum aristocraţii englezi înainte de Primul Război Mondial. Li se mai spunea că nu erau demni

să vorbească sau să scrie în propria lor limbă dacă nu erau în stare să iubească ori să înțeleagă romane, poezii și piese de neînțeles despre oameni de demult și de departe, cum ar fi *Ivanhoe*[1].

• • •

Negrii nu se împăcau cu asta. Ei îi dădeau înainte și vorbeau engleza cum le venea. Refuzau să citească cărți pe care nu le înțelegeau... pe motiv că nu le înțelegeau. Și puneau întrebări nerușinate ca asta:

— Pen' ce să vreau io să citesc *Poveste despre două orașe*[2]? Pen' ce?

• • •

Patty Keene a picat la engleză în semestrul în care a avut de citit și analizat *Ivanhoe*, care era despre bărbați în costume de fier și despre femeile care îi iubeau. Și au băgat-o într-o clasă de elevi slabi, unde au pus-o să citească *Pământ bun*[3], care era despre chinezi.

Chiar în timpul aceluiași semestru și-a pierdut ea virginitatea. A fost violată de un instalator de gaz, alb, pe care-l chema Don Breedlove, în parcarea din față de la Centrul Sportiv Memorial „Bannister" din bâlciul districtului, după meciul de baraj al echipei de baschet a liceului. N-a spus treaba asta niciodată poliției. N-a

1. Roman de Sir Walter Scott (1771-1832), a cărui acțiune se petrece în secolul al XII-lea (n.t.).
2. Roman de Charles Dickens (1812-1870) (n.t.).
3. Roman de Pearl S. Buck (1892-1973) (n.t.).

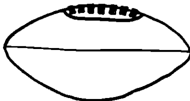
spus-o niciodată nimănui fiindcă la vremea aia taică-său era pe moarte.

Avea deja destul de furcă.

• • •

Centrul Sportiv Memorial „Bannister" se numea așa în onoarea lui George Hickman Bannister, un băiat de șaptesprezece ani care a fost omorât în vreme ce juca fotbal la liceu în 1924. George Hickman Bannister avea cea mai mare piatră de mormânt din Cimitirul Golgota, un obelisc înalt de optsprezece metri, cu o minge de fotbal deasupra, făcută din marmură.

Mingea de fotbal făcută din marmură arăta așa:

Fotbalul american era un joc de război. Două echipe adverse se luptau pentru minge, purtând armuri făcute din piele, pânză și plastic.

George Hickman Bannister a fost omorât pe când încerca să pună mâna pe minge în Ziua Recunoștinței. Ziua Recunoștinței era o sărbătoare când se aștepta ca toată lumea din țară să-și exprime recunoștința față de Creatorul Universului, în special pentru mâncare.

• • •

Obeliscul lui George Hickman Bannister a fost plătit prin subscripţie publică, iar Camera de Comerţ a dat câte un dolar de la ea pentru fiecare doi dolari strânşi. Mulţi ani a fost cea mai înaltă construcţie din Midland City. Municipalitatea a adoptat o ordonanţă, conform căreia era ilegal să construieşti ceva mai înalt decât obeliscul în chestiune şi care a fost numită legea lui George Hickman Bannister.

Mai târziu ordonanţa a fost aruncată la gunoi pentru a da posibilitatea turnurilor de radiodifuziune să se ridice în voie.

• • •

Cele mai mari două monumente din oraş, până când s-a ridicat Centrul Memorial pentru Arte „Mildred Barry" pe Sugar Creek, se presupune că au fost construite pentru ca George Hickman Bannister să nu fie uitat vreodată. Dar nimeni nu se mai gândea la el pe vremea când Dwayne Hoover l-a întâlnit pe Kilgore Trout. De fapt nici nu prea avea lumea de ce să se gândească la el, nici măcar pe vremea când a murit, decât poate pentru că era tânăr.

Şi nu mai avea nici o rudă în oraş. În cartea de telefon nu era nimeni cu numele de Bannister, în afară de „The Bannister", care era un cinematograf. De fapt, după ce au apărut noile cărţi de telefon, nu mai era nici măcar cinematograful „The Bannister". Se transformase într-un depozit de mobilă cu preţ redus.

Tatăl, mama şi sora lui George Hickman Bannister, Lucy, s-au mutat din oraş înainte ca

piatra funerară ori complexul sportiv să fie gata, aşa că n-au putut fi găsiţi pentru ceremonia de sfinţire.

• • •

Era o ţară foarte agitată, cu oameni zurbagii cât cuprinde. Când ţi-era lumea mai dragă, se găsea câte unul care să se oprească în loc şi să mai ridice un monument.

Peste tot erau numai monumente. Dar, bineînţeles, era ieşit din comun ca un om de rând să aibă nu unu, ci două monumente ridicate în cinstea lui, aşa cum era cazul lui George Hickman Bannister.

Totuşi, din punct de vedere tehnic, doar piatra funerară fusese făcută special pentru el. Complexul sportiv ar fi mers înainte oricum. Banii au fost alocaţi pentru complexul sportiv cu doi ani înainte ca George Hickman Bannister să fie răpus în floarea vârstei. Nu costa nimic în plus să-i dea numele lui.

• • •

Cimitirul Golgota, unde George Hickman Bannister îşi dormea somnul de veci, fusese botezat după un deal din Ierusalim, la mii de kilometri depărtare. Mulţi credeau că fiul Creatorului Universului fusese omorât pe dealul ăla cu mii de ani în urmă.

Dwayne Hoover nu ştia dacă să creadă chestia asta sau nu. Nici Patty Keene nu ştia.

• • •

Şi bineînţeles că nu de asta îi durea pe ei acum. Aveau altă treabă. Dwayne se întreba

cât o să dureze criza lui de ecolalie, iar Patty Keene trebuia să afle dacă cutia din care era scoasă ea, drăgălăşenia şi personalitatea ei un pic cam obrăznicuţă însemnau mult pentru un vechi dealer de maşini Pontiac, drăguţ, destul de sexy şi de vârstă mijlocie, aşa cum era Dwayne.

— Oricum, zise ea, bineînţeles că e o cinste pentru noi să vă avem ca oaspete şi astea nici nu sunt cuvintele potrivite, dar sper că ştiţi ce vreau să spun.

— Spun, făcu Dwayne.

— Mâncarea e bună? îl întrebă ea.

— Bună, spuse Dwayne.

— Asta mănâncă toţi ceilalţi, zise ea. N-am făcut ceva special pentru dumneavoastră.

— Dumneavoastră, spuse Dwayne.

• • •

Ce spunea Dwayne nu conta cine ştie ce. Ani de zile nu contase cine ştie ce. Nici ceea ce spuneau cei mai mulţi oameni din Midland City în gura mare nu conta cine ştie ce, în afară de cazul când vorbeau despre bani sau clădiri, călătorii, maşini ori alte lucruri care se puteau măsura. Fiecare avea de jucat un rol bine definit: o persoană de culoare, o elevă de liceu care s-a lăsat de şcoală, un dealer de maşini Pontiac, un ginecolog, un instalator de gaz. Dacă vreunul nu mai ducea o viaţă pe măsura aşteptărilor din cauza chimicalelor nocive sau din altă cauză, toată lumea îşi imagina mai departe că persoana în chestiune ducea oricum o viaţă pe măsura aşteptărilor.

Asta era motivul principal pentru care oamenii din Midland City observau aşa de greu

nebunia asociaţilor lor. Imaginaţia lor o ţinea una şi bună: nimeni nu se schimba mult de la o zi la alta. Imaginaţia lor era un volant la rabla de maşină a adevărului îngrozitor.

• • •

Dwayne a ieşit din restaurantul lui, Burger Chef, lăsând-o acolo pe Patty Keene, s-a urcat în automobilul pe care-l folosea pentru demonstraţii şi a plecat. Patty Keene era sigură că-l putea face fericit cu trupul ei tânăr, cu îndrăzneala şi veselia ei. Voia să plângă din cauza ridurilor de pe chipul lui şi din cauza faptului că nevastă-sa mâncase Drāno şi câinele lui trebuise să se bată tot timpul pentru că nu era în stare să dea din coadă, din cauza faptului că fiu-său era homosexual. Ştia toate lucrurile astea despre Dwayne. Toată lumea ştia lucrurile astea despre Dwayne.

Se uită la turnul postului de radio WMCY, al cărui proprietar era Dwayne Hoover. Era de opt ori mai înalt decât piatra funerară a lui George Hickman Bannister. Avea o lumină roşie în vârf, ca să ţină avioanele la distanţă.

Se gândi la toate maşinile noi şi la mâna a doua pe care le avea Dwayne.

• • •

Geologii tocmai descoperiseră ceva fascinant despre continentul pe care Patty Keene stătea din întâmplare. Acesta călătorea pe o placă groasă de vreo şaizeci de kilometri şi placa plutea aiurea pe vomă topită. Şi toate celelalte

continente aveau plăcile lor. Când o placă se ciocnea cu alta, apăreau munţii.

• • •

De exemplu, munţii din Virginia de Vest s-au ridicat când o ciozvârtă imensă din Africa s-a ciocnit cu America de Nord. Şi cărbunele din statul ăla s-a format din pădurile care au fost îngropate în timpul ciocnirii.

Patty Keene nu aflase vestea cea mare. Nici Dwayne n-o aflase. Nici Kilgore Trout. Eu am aflat-o abia alaltăieri. Citeam o revistă şi aveam şi televizorul deschis. Nişte oameni de ştiinţă apăruseră la televizor, spunând că teoria despre plăcile care plutesc, se ciocnesc şi se freacă între ele era mai mult decât o teorie. Puteau dovedi că era adevărată acum şi că Japonia şi San Francisco, de exemplu, erau ameninţate de un mare pericol fiindcă chiar acolo plăcile se ciocneau şi se frecau una de alta cel mai tare.

Mai spuneau că epocile glaciare o să vină în continuare. Gheţarii cu lăţime de kilometri întregi continuau să se mişte în sus şi-n jos, din punct de vedere geologic, ca nişte storuri la ferestre.

• • •

Din întâmplare, Dwayne Hoover avea un penis neobişnuit de mare şi nici n-avea habar de chestia asta. Cele câteva femei cu care fusese încurcat nu aveau destulă experienţă ca să ştie dacă era dotat la nivel mediu sau nu.

Media la standard internațional era de cincisprezece centimetri lungime și trei centimetri și jumătate în diametru când era congestionat. Al lui Dwayne avea optsprezece centimetri lungime și cinci centimetri în diametru când era congestionat.

Fiul lui Dwayne, Bunny, avea un penis care era exact de dimensiune medie.

Kilgore Trout avea un penis de șaptesprezece centimetri și opt milimetri lungime, dar numai de trei centimetri și un sfert în diametru.

Atât era un centimetru:

Harry LeSabre, directorul de vânzări al lui Dwayne, avea un penis de doisprezece centimetri și opt milimetri lungime și de cinci centimetri și jumătate în diametru.

Cyprian Ukwende, doctorul negru din Nigeria, avea un penis de șaptesprezece centimetri și trei milimetri lungime și de patru centimetri și jumătate în diametru.

Don Breedlove, instalatorul de gaz, care a violat-o pe Patty Keene, avea un penis de paisprezece centimetri și trei milimetri lungime și de patru centimetri și șase milimetri în diametru.

• • •

Patty Keene avea şolduri de optzeci şi şase de centimetri, talie de şaizeci şi şase de centimetri şi circumferinţa bustului de optzeci şi patru de centimetri.

Răposata nevastă a lui Dwayne avea şolduri de nouăzeci şi unu de centimetri, talie de şaizeci şi unu de centimetri şi circumferinţa bustului de nouăzeci şi şase de centimetri şi jumătate când s-a însurat el cu ea. Avea şolduri de nouăzeci şi nouă de centimetri, talie de şaptezeci şi nouă de centimetri şi circumferinţa bustului de nouăzeci şi şase de centimetri şi jumătate când a mâncat Drāno.

Amanta şi secretara lui, Francine Pefko, avea şolduri de nouăzeci şi patru de centimetri, talie de şaptezeci şi şase de centimetri şi circumferinţa bustului de nouăzeci şi nouă de centimetri şi un milimetru.

Mama lui vitregă, când a murit, avea şolduri de optzeci şi patru de centimetri, talie de şaizeci şi unu de centimetri şi circumferinţa bustului de optzeci şi patru de centimetri.

• • •

Aşa că Dwayne plecă de la restaurantul Burger Chef şi se duse la şantierul unde se construia liceul. Nu se grăbea deloc să se-ntoarcă la agenţia lui de automobile, în special de când se căptuşise cu ecolalia. Francine era în stare foarte bine să vadă singură de agenţie fără vreun sfat de la Dwayne. O pregătise el cum se cuvine.

Aşa că împinse cu piciorul o bucăţică de murdărie într-o groapă întunecoasă. Şi aruncă şi-un scuipat. Călcă în noroi. Noroiul îi înghiţi

pantoful drept. Își scoase pantoful din noroi cu mâinile și-l șterse. Pe urmă se rezemă de un măr bătrân și-și puse din nou pantoful în picior. Pe vremea când Dwayne era mic, toată zona asta era teren agricol. Aici fusese o livadă de meri.

• • •

Dwayne uită cu totul de Patty Keene, dar ea, cu siguranță, nu-l uitase. În noaptea aia Patty avea sa-și ia inima-n dinți și să-i dea un telefon, dar Dwayne nu era acasă. Când a dat ea telefon, el era deja într-o rezervă pentru nebuni furioși la spitalul districtului.

Și Dwayne umbla de colo până colo și admira o nemaipomenită mașină de dislocat pământ, care curățase șantierul și săpase groapa aceea ca o pivniță. Mașina nu lucra acum, se împotmolise în noroi. Dwayne îl întrebă pe un muncitor de câți cai-putere era nevoie pentru ca mașina să lucreze. Toți muncitorii erau albi.

— Nu știu câți cai-putere, dar știu cum îi spunem noi.

— Cum îi spuneți? zise Dwayne ușurat când își dădu seama că ecolalia bătea în retragere.

— Îi spunem „Mașina cu o sută de ciori", zise muncitorul.

Treaba asta se referea la o vreme când negrii făceau cea mai mare parte din săpăturile la care-ți puteai rupe oasele în Midland City.

• • •

Cel mai mare penis omenesc din Statele Unite avea treizeci și cinci de centimetri și

jumătate lungime şi cinci centimetri şi jumătate în diametru.

Cel mai mare penis omenesc din lume avea patruzeci şi doi de centimetri şi jumătate lungime şi şase centimetri şi jumătate în diametru.

Balena albastră, care este un mamifer marin, avea un penis de două sute patruzeci şi patru de centimetri lungime şi treizeci şi cinci de centimetri în diametru.

• • •

Odată, Dwayne Hoover a primit prin poştă o reclamă pentru un prelungitor de penis, făcut din cauciuc. Potrivit reclamei, putea să şi-l pună în vârful penisului lui adevărat şi să-şi facă nevasta sau iubita să le treacă fiorii cu câţiva centimetri în plus. Voiau să-i vândă şi un vagin din cauciuc, de puteai să juri că-i adevărat, pentru cazul când era singur.

• • •

Dwayne se întoarse la lucru pe la două şi jumătate după-amiaza şi evită pe toată lumea, din cauza ecolaliei. Intră în biroul său şi scotoci în sertarele de la masa de scris doar-doar o găsi ceva de citit sau la care să se gândească. Dădu peste broşura care-i oferea prelungitorul de penis şi vaginul de cauciuc pentru singurătate. O primise cu două luni înainte. N-o aruncase încă.

Broşura îi oferea şi filme cum erau cele pe care le văzuse Kilgore Trout la New York. Erau

secvențe din filme, care făceau în așa fel încât centrul excitației sexuale din creierul lui Dwayne să trimită impulsuri nervoase spre un centru al erecției din șira spinării.

Centrul erecției făcea ca vena dorsală din penisul lui Dwayne să se încordeze în așa fel încât sângele să poată intra cum trebuie, dar să nu mai poată ieși din nou. Inducea de asemenea o relaxare în arterele minuscule de-a lungul penisului, în așa fel încât ele umpleau țesutul spongios din care era făcut în cea mai mare parte penisul lui Dwayne și penisul devenea tare și țeapăn precum un furtun de udat grădina, cu un dop la un capăt.

Așa că Dwayne o sună pe Francine Pefko la telefon, deși era la o distanță de numai trei metri de el.

— Francine... ? spuse el.

— Da, spuse ea.

Dwayne se luptă să-și reprime ecolalia.

— O să te rog să faci ceva ce nu te-am mai rugat până acum. Promite-mi c-o să spui „da".

— Promit, spuse ea.

— Vreau să ieși cu mine chiar acum, spuse el, și să mergi cu mine la Quality Motor Court din Shepherdstown.

• • •

Francine Pefko era dispusă să meargă cu Dwayne la Quality Motor Court. Era de datoria ei să meargă, așa credea, mai ales fiindcă Dwayne părea atât de deprimat și de iritat. Dar nu putea să plece de la birou pur și simplu toată după-amiaza fiindcă biroul ei era centrul

de coordonare de la Dwayne Hoover's Exit Eleven Pontiac Village.

— Ar trebui să ai vreo ţicnită de adolescentă, care să fie pe poziţie ori de câte ori vrei tu, îi spuse Francine lui Dwayne.

— Nu vreau o adolescentă ţicnită, spuse Dwayne, pe tine te vreau.

— Atunci o să trebuiască să ai puţină răbdare, zise Francine.

Se duse la departamentul de Service s-o roage pe Gloria Browning, casiera albă de acolo, să se ocupe puţin de biroul ei.

Gloria nu voia să facă treaba asta. Avusese o histerectomie doar cu o lună înainte, la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, în urma unui avort făcut ca vai de mama lui la Ramada Inn din Green County, pe şoseaua 53, în dreptul intrării dinspre Pioneer Village State Park.

În chestia asta era o coincidenţă uşor surprinzătoare: tatăl fetusului ucis era Don Breedlove, instalatorul de gaz, alb, care o violase pe Patty Keene în parcarea din faţă de la Centrul Sportiv Memorial „Bannister".

Era însurat şi avea trei copii.

• • •

Deasupra biroului, Francine avea un anunţ, care-i fusese dat în glumă la petrecerea de Crăciun organizată de agenţia de automobile la noul hotel Holiday Inn cu un an în urmă.

Scotea la iveală adevărata ei situaţie. Iată-l:

CENTRU DE COORDONARE

Gloria spuse că nu vrea să se ocupe de centrul de coordonare.

— Nu vreau să mă ocup de nimic, spuse ea.

• • •

Oricum, Gloria preluă biroul lui Francine.

— Nu am destul curaj ca să mă sinucid, spuse ea, aşa că aş putea la fel de bine să fac orice mi se spune de către oricine – în slujba umanităţii.

• • •

Dwayne şi Francine au luat-o înspre Shepherdstown, fiecare în maşina lui ca să nu atragă atenţia asupra poveştii lor de iubire. Dwayne era din nou într-o maşină pe care o folosea pentru demonstraţii. Francine era în maşina ei roşie GTO. GTO venea de la „Gran Turismo Omologato". Avea o etichetă pe bara de direcţie pe care se putea citi:

VIZITAȚI PEȘTERA MIRACOLULUI SACRU

Era, bineînțeles, un semn de fidelitate din partea ei să-și pună eticheta aia pe mașină. Făcea mereu gesturi de fidelitate ca ăsta, mereu sprijinindu-și bărbatul, mereu sprijinindu-l pe Dwayne.

Dwayne încerca să se revanșeze câte puțin. De exemplu, citise recent articole și cărți despre contactul sexual. Peste tot în țară se desfășura o revoluție sexuală și femeile cereau ca bărbații să dea mai multă atenție plăcerii femeilor în timpul actului sexual și nu să se gândească doar la ei. Cheia plăcerii lor, ziceau ele și oamenii de știință le susțineau, era clitorisul, un cilindru mititel de carne, ce era chiar deasupra găurii femeilor, în care se presupunea că își bagă bărbații cilindrii lor mult mai mari.

Se considera că este de datoria bărbaților să dea mai multă atenție clitorisului și Dwayne îi dădea mult mai multă atenție clitorisului lui Francine, până într-atât încât ea zicea că el îi dă prea multă atenție. Treaba asta nu-l mira deloc. Din tot ce citise, aflase că era un mare pericol faptul că un bărbat ar putea să-i dea prea multă atenție.

Așa că, mergând cu mașina spre Quality Motor Court în ziua aia, Dwayne spera să-i dea clitorisului lui Francine exact câtă atenție trebuia.

• • •

Kilgore Trout a scris odată un roman scurt despre importanţa clitorisului în contactul sexual. A fost un răspuns la o sugestie făcută de a doua lui nevastă, Darlene, c-ar putea face avere cu o carte porcoasă. Ea i-a spus că eroul ar trebui să înţeleagă femeile aşa de bine încât să poată seduce pe oricine avea el chef. Aşa că Trout a scris *Fiul lui Jimmy Valentine*.

Jimmy Valentine era un faimos personaj născocit în cărţile altui scriitor întocmai cum Kilgore Trout era un faimos personaj născocit în cărţile mele. Jimmy Valentine din cărţile altui scriitor îşi freca vârfurile degetelor cu glaspapir, aşa că erau extrem de sensibile. Era spărgător de seifuri. Simţul lui tactil era atât de fin încât omul nostru era în stare să deschidă orice seif pe lumea asta simţind cum cad zăvoarele.

Kilgore Trout i-a născocit un fiu lui Jimmy Valentine, pe nume Ralston Valentine. Ralston Valentine îşi freca şi el vârfurile degetelor cu glaspapir. Dar nu era spărgător de seifuri. Ralston se pricepea aşa de bine să pipăie femeile în felul în care voiau ele să fie pipăite, încât îi deveneau sclave de bunăvoie cu zecile de mii. Îşi lăsau bărbaţii sau iubiţii, în povestea lui Trout, iar Ralston Valentine ajunsese să fie ales preşedinte al Statelor Unite datorită voturilor date de femei.

• • •

Dwayne şi Francine au făcut amor la Quality Motor Court. Pe urmă au stat în pat o vreme.

Era de fapt o saltea de cauciuc umplută cu apă. Francine avea un trup frumos. La fel şi Dwayne.

— Pân-acuma n-am mai făcut amor după-masa, spuse Francine.

— Am fost aşa de încordat, zise Dwayne.

— Ştiu, făcu Francine. Acuma te simţi mai bine?

— Da.

Stătea întins pe spate, cu labele picioarelor una peste alta şi mâinile încrucişate sub cap. Măreaţa lui sculă zăcea ca un salam pe coapsă. Acuma dormea.

— Te iubesc aşa de mult, zise Francine şi apoi se corectă. Ştiu c-am promis să nu spun aşa ceva, dar asta-i o promisiune pe care nu mă pot abţine să n-o încalc tot timpul.

Lucrurile stăteau în felul următor: Dwayne făcuse un pact cu ea ca nici unul dintre ei să nu pomenească de iubire. Deoarece nevasta lui Dwayne mâncase Drāno, Dwayne n-a mai vrut să audă de dragoste. Era un subiect prea dureros.

Dwayne fornăi. Era ceva obişnuit pentru el să comunice prin intermediul fornăiturilor după contactul sexual. Toate fornăiturile însemnau chestii pline de politeţuri: „Nu-ţi face griji... dă-o-ncolo... cine te-ar putea învinui pe tine?". Şi aşa mai departe.

— În ziua Judecăţii de Apoi, zise Francine, când o să mă-ntrebe ce lucruri rele am făcut aici jos, pe Pământ, o să trebuiască să le spun: „Păi... am făcut o promisiune unui bărbat pe care-l iubeam şi tot timpul am încălcat-o. I-am promis să nu spun niciodată că-l iubesc".

Femeia asta generoasă şi voluptuoasă, care se ducea acasă doar cu nouăzeci şi şase de

dolari şi unsprezece cenţi pe săptămână, îşi pierduse bărbatul, pe Robert Pefko, în războiul din Vietnam. Era ofiţer de carieră în armată. Avea un penis de cincisprezece centimetri şi jumătate lungime şi patru centimetri şi şase milimetri în diametru.

Era absolvent la West Point, o academie militară care îi transforma pe tineri în nebuni stăpâniţi de patima omuciderii, pentru uz în caz de război.

• • •

Francine l-a urmat pe Robert de la West Point la şcoala de paraşutişti de la Fort Bragg şi pe urmă în Coreea de Sud, unde Robert a administrat o întreprindere comercială militară, care era un magazin universal pentru soldaţi, şi apoi la Universitatea din Pennsylvania, unde Robert şi-a luat masteratul în antropologie, pe socoteala armatei, şi pe urmă înapoi la West Point, unde Robert a fost asistent de ştiinţe politice trei ani.

După aceea Francine l-a urmat pe Robert la Midland City, unde Robert a supravegheat producerea unui nou fel de explozibil mascat. Un explozibil mascat era un dispozitiv ascuns, care făcea explozie când era atins în vreun fel. Una dintre virtuţile noului fel de explozibil mascat era că nu putea fi adulmecat de câini. La vremea aia diverse armate dresau câini ca să adulmece explozibile mascate.

• • •

Când Robert şi Francine au ajuns în Midland City, nu erau alţi militari prin preajmă, aşa că

şi-au făcut primii prieteni civili. Şi Francine şi-a luat o slujbă la Dwayne Hoover ca să mărească salariul bărbatului ei şi ca să-şi umple timpul.

Dar apoi Robert a fost trimis în Vietnam.

La puţin timp după aia, nevasta lui Dwayne a mâncat Drāno şi Robert a fost trimis acasă într-un sac personal de plastic.

• • •

— Mi se rupe inima de bărbaţi, spuse Francine acolo, la Quality Motor Court.

Era sinceră.

— N-aş vrea să fiu bărbat. Bărbaţii riscă atâta şi muncesc aşa de mult.

Erau la etajul al doilea al motelului. Prin uşile glisante de sticlă vedeau un grilaj de fier şi o terasă de beton afară, pe urmă vedeau şoseaua 103 şi apoi zidul şi creasta acoperişului de la Casa de Corecţie pentru Adulţi din partea cealaltă.

— Nu mă mir că eşti obosit şi nervos, mai spuse Francine. Dacă aş fi bărbat, aş fi şi eu obosită şi nervoasă. Bănuiesc că Dumnezeu le-a făcut pe femei pentru ca bărbaţii să se poată destinde şi să fie trataţi ca nişte prunci din când în când.

Era mai mult decât mulţumită de ce reuşise să spună.

Dwayne fornăi. Aerul mirosea grozav a zmeură, de la parfumul din dezinfectantul şi insecticidul pentru gândaci pe care le folosea motelul.

Francine se gândi la puşcărie, unde gardienii erau albi cu toţii şi cei mai mulţi deţinuţi erau negri.

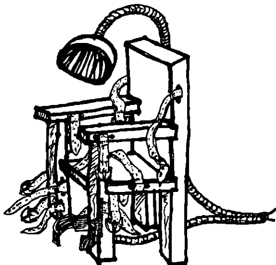
— E-adevărat, zise ea, că nimeni n-a scăpat vreodată de-acolo?

— E-adevărat, spuse Dwayne.

• • •

— Când au folosit scaunul electric ultima oară? întrebă Francine.

Era vorba de un dispozitiv din subsolul pușcăriei, care arăta așa:

Scopul lui era să omoare oamenii înviorându-i cu mai multă electricitate decât puteau să suporte trupurile lor. Dwayne Hoover îl

văzuse de două ori: o dată în timpul unei vizite făcute de membri ai Camerei de Comerț cu ani în urmă și apoi, din nou, când a fost folosit cu adevărat împotriva unei ființe omenești de culoare pe care o știa.

• • •

Dwayne încerca să-și aducă aminte când a avut loc ultima execuție la Shepherstown. Execuțiile își pierduseră popularitatea. Erau semne cum c-ar putea să și-o câștige din nou. Dwayne și Francine au încercat să-și aducă aminte de cea mai recentă execuție pe scaunul electric, de oriunde din țară, care li se fixase în memorie.

Și-au adus aminte de dubla execuție a unui bărbat și a nevestei lui pentru trădare. Cei doi, așa se presupunea, dezvăluiseră altei țări secrete despre cum se face o bombă cu hidrogen.

Și-au adus aminte de dubla execuție a unui bărbat și a unei femei care erau amanți. Bărbatul era prezentabil și sexy și avea obiceiul să seducă femei bătrâne și urâte, care aveau bani, și pe urmă el și femeia pe care o iubea cu adevărat le omorau pe femei pentru banii pe care-i aveau. Femeia pe care o iubea el cu adevărat era tânără, dar, fără discuție, nu era drăguță după standardele convenționale. Cântărea o sută opt kilograme.

Francine se miră cu glas tare cum de un tânăr subțirel și prezentabil iubea o femeie care cântărea așa de mult.

— Sunt tot felul de oameni pe lumea asta, zise Dwayne.

• • •

— Ştii la ce mă tot gândesc? făcu Francine.

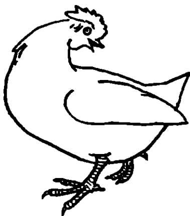
Dwayne fornăi.

— Aici ar fi un loc foarte bun pentru o franciză Kentucky Fried Chicken de-a colonelului Sanders.

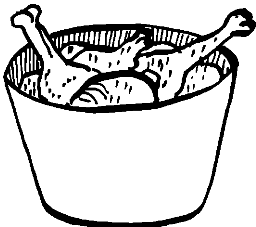
Trupul destins al lui Dwayne se încordă de parcă fiecare muşchi ar fi fost atins de o picătură de suc de lămâie.

Iată care era problema: Dwayne voia ca Francine să-l iubească pentru trupul şi sufletul lui, nu pentru ce putea să cumpere cu banii pe care-i avea. Credea că Francine încerca să sugereze că ar trebui să-i cumpere şi ei o franciză Kentucky Fried Chicken de-a colonelului Sanders, care era un bun plan de a vinde pui prăjiţi.

Un pui era o pasăre nezburătoare, care arăta aşa:

Ideea era să-l omori, să-i smulgi toate penele, să-i tai capul și picioarele, să-i scoți organele interne și pe urmă să-l faci bucăți, să prăjești bucățile și să pui bucățile într-o găletușă cu hârtie cerată pe dinăuntru și cu capac, care arăta în felul ăsta:

• • •

Lui Francine, care fusese așa de mândră de faptul că putea să-l facă pe Dwayne să se destindă, îi era acum rușine că-l făcuse să se încordeze din nou. Era rigid ca o scândură de călcat rufe.

— Doamne sfinte, zise ea, da' ce s-a-ntâmplat?

— Dacă ai de gând să-mi ceri cadouri, zise Dwayne, fă-mi, te rog frumos, un hatâr și nu-mi

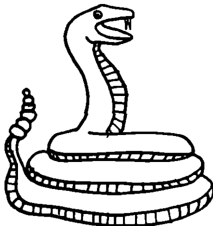
arunca tot felul de aluzii când nici n-am terminat bine partida de amor. Hai să nu amestecăm amorul cu darurile. E bine?

— Da' nici măcar nu știu ce crezi tu că ți-am cerut, spuse Francine.

Dwayne o îngână plin de cruzime cu un glas pițigăiat:

— Da' nici măcar nu știu ce crezi tu că ți-am cerut, făcu el.

Acum Dwayane arăta cam la fel de prietenos și destins ca un șarpe cu clopoței încolăcit. Bineînțeles că doar chimicalele lui nocive erau de vină că-l făceau să arate așa. Un șarpe cu clopoței adevărat arăta așa:

Creatorul Universului îi pusese o zornăitoare la coadă. Creatorul îi dăduse și niște dinți, care erau seringi umplute cu otravă aducătoare de moarte.

• • •

Uneori mă şi mir când mă gândesc la Creatorul Universului.

• • •

Un alt animal inventat de Creatorul Universului era un gândac mexican, care putea să facă o puşcă cu gloanţe oarbe din propriul lui posterior. Putea să-şi detoneze pârţurile şi să dea peste cap alţi gândaci cu unde de şoc.

Pe cuvânt de onoare. Am citit despre asta într-un articol despre animale ciudate din *Diners' Club Magazine*.

• • •

Aşa că Francine se dădu jos din pat ca să nu-l împartă cu şarpele cu clopoţei pe care credea că-l are lângă ea. Era înspăimântată. Tot ce putea spune întruna era:

— Eşti bărbatul meu, eşti bărbatul meu.

Asta însemna că era dispusă să cadă la înţelegere cu Dwayne în toate privinţele, să facă orice pentru el, indiferent cât de greu sau dezgustător ar fi fost, să se gândească la lucruri drăguţe pe care să le facă pentru el şi pe care el nici nu le observa, să moară pentru el, dacă era nevoie şi aşa mai departe.

Sincer vorbind, ea încerca să trăiască în felul ăsta. Nu credea că avea ceva mai bun de făcut. Se simţi distrusă când Dwayne continuă să fie nesuferit. El îi spuse că fiecare femeie e curvă, că fiecare curvă are preţul ei şi că preţul lui Francine era cât ar costa o franciză

Kentucky Fried Chicken de-a colonelului Sanders, ceea ce ar sări bine de o sută de mii de dolari dacă se pun la socoteală o parcare ca lumea şi iluminatul exterior şi aşa mai departe.

Francine spuse bolborosind printre sughiţuri de plâns că n-a vrut niciodată franciza pentru ea personal, că a vrut-o pentru Dwayne, că tot ce voia era numai pentru Dwayne. Unele cuvinte răzbătură până la el.

— M-am gândit la toţi oamenii care vin aici să-şi vadă rudele la puşcărie şi mi-am dat seama că mulţi sunt negri şi m-am gândit că negrilor le place tare mult puiul fript, spuse ea.

— A, deci vrei să deschid o bombă pentru negri? spuse Dwayne.

Şi aşa mai departe. Aşa că acuma Francine avea meritul de a fi cel de-al doilea partener apropiat al lui Dwayne care descoperea cât de mârşav putea el să fie.

— Harry LeSabre avea dreptate, zise Francine.

Stătea acum cu spatele lipit de peretele de beton al camerei de motel, acoperindu-şi gura cu degetele răsfirate. Harry LeSabre era, bineînţeles, un travestit, directorul de vânzări al lui Dwayne.

— Zicea că te-ai schimbat, spuse Francine, făcându-şi cu degetele o cuşcă în jurul gurii. Doamne Dumnezeule, Dwayne, mai zise ea, te-ai schimbat, te-ai schimbat.

— Poate că era şi timpul să mă schimb! spuse Dwayne. De când mă ştiu nu m-am simţit atât de bine!

Şi aşa mai departe.

• • •

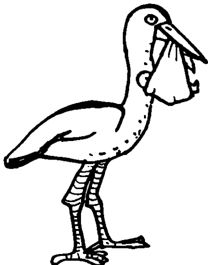
În clipa aia Harry LeSabre plângea și el. Era acasă, în pat. Își pusese un cearșaf de catifea mov pe cap. Se-ajunsese. De-a lungul anilor, investise cu inteligență și noroc pe piața de acțiuni. De exemplu, cumpărase o sută de acțiuni la Xerox cu opt dolari bucata. Cu trecerea timpului acțiunile lui crescuseră în valoare de o sută de ori, pur și simplu stând în întunericul și tăcerea totală ale unui seif de maximă siguranță.

Peste tot domnea o adevărată vrăjitorie a banului. Ai fi zis că o zână albastră zbura prin partea aia a planetei care se stinge, mișcându-și bagheta magică pe deasupra anumitor titluri de proprietate, obligațiuni și certificate de acționar.

• • •

Nevasta lui Harry, Grace, stătea întinsă într-un șezlong la o oarecare distanță de pat. Fuma un trabuc mic, pe care-l ținea într-un țigaret lung făcut din tibia unei berze. O barză era o pasăre mare care trăiește în Europa, cam la jumătate din dimensiunea unui vultur-pescar din Bermude. Țâncilor, care voiau să știe de unde vin copiii, li se spunea uneori că-i adusese barza. Cei care le spuneau copiilor asemenea lucruri simțeau că odraslele lor erau prea mici ca să se gândească în mod inteligent la castorițele cu bucluc și la alte chestii din alea.

Și de fapt copiii puteau să vadă poze cu berze care aduc copii în ziarele ce publicau anunțuri despre nașteri și în desene animate și așa mai departe. Una tipică putea să arate așa:

Dwayne Hoover şi Harry LeSabre văzuseră poze ca asta când erau foarte mici. Credeau şi ei în ele.

• • •

Grace LeSabre îşi exprimă dispreţul faţă de buna părere pe care o avea bărbatu-său despre Dwayne Hoover şi pe care acum credea c-o pierduse.

— Îmi bag picioarele-n Dwayne Hoover, spuse ea. Îmi bag picioarele-n Midland City. Hai să vindem împuţitele-alea de acţiuni la Xerox şi să ne cumpărăm un apartament pe Maui.

Maui era una dintre Insulele Hawaii. Foarte mulţi credeau că e un paradis.

— Ascultă, zise Grace, noi suntem singurii albi din Midland City cu o oarecare viaţă sexuală, după câte îmi dau eu seama. Tu nu eşti un monstru. Dwayne Hoover e monstrul! De câte ori pe lună crezi tu că are el orgasm?

— Habar n-am, spuse Harry din cortul lui umed.

Rata medie lunară de orgasm a lui Dwayne în ultimii zece ani, în care erau băgaţi şi ultimii ani de căsătorie, era de doi şi un sfert. Grace ghicise aproape cu exactitate.

— Unu virgulă cinci, spuse ea.

Media ei lunară în aceeaşi perioadă de timp era de optzeci şi şapte. Media bărbatului ei era de treizeci şi şase. În ultimii ani se cam afirmase, acesta fiind unul dintre numeroasele motive pe care le avea ca să se simtă cuprins de panică.

Acum Grace vorbea în gura mare, cu dispreţ, despre căsătoria lui Dwayne.

— Era aşa de îngrozit când venea vorba de sex, spuse ea, încât s-a-nsurat c-o femeie care n-auzise-n viaţa ei de subiectul ăsta, care s-ar fi spart în bucăţi cu siguranţă dacă i s-ar fi întâmplat vreodată s-audă de aşa ceva.

Şi aşa mai departe.

— Ceea ce-a şi făcut până la urmă, zise ea.

• • •

— Renul te-aude? o întrebă Harry.

— Dă-l în mă-sa de ren, zise Grace, după care adăugă: Nu, renul nu m-aude.

„Renul“ era numele lor de cod pentru servitoarea negresă, care era departe, în bucătărie,

în clipa aia. Era numele lor de cod pentru negri în general. Le dădea posibilitatea să vorbească de problema negrilor din oraş, care era o problemă foarte mare, fără să jignească vreo persoană de culoare care putea să-i audă întâmplător.

— Renul doarme sau citeşte *Antologia panterei negre*, spuse ea.

• • •

Iată care era esenţialmente problema renilor: Nici un alb nu prea mai avea mare nevoie de negri, în afară de gangsterii care vindeau negrilor maşini vechi, droguri şi mobilă. Cu toate astea renii continuau să se reproducă. Peste tot erau animalele astea negre, mari şi inutile, şi multe aveau firi foarte nesuferite. Li se dădeau sume mici de bani în fiecare lună ca să nu mai trebuiască să fure. Se vorbea chiar despre posibilitatea de a li se da şi droguri foarte ieftine ca să-i facă tembeli şi veseli şi să le taie cheful de-a se reproduce.

Departamentul de poliţie din Midland City şi departamentul şerifului din districtul Midland erau alcătuite în special din albi. Aveau stive de mitraliere şi de puşti automate de vânătoare de calibru 12 pentru sezonul de vânat reni, care urma să înceapă în curând.

— Ascult-aici, vorbesc serios, zise Grace. Asta-i găoaza universului. Hai să ne luăm un apartament pe Maui şi să trăim şi noi, ca să mai schimbăm un pic atmosfera.

Şi aşa au şi făcut.

• • •

Între timp chimicalele nocive ale lui Dwayne i-au schimbat comportamentul față de Francine de la mârșăvie la o dependență care-ți stârnea mila. Îi ceru scuze pentru că s-a gândit că ea voia o franciză Kentucky Fried Chicken de-a colonelului Sanders. O credea în stare de un altruism total. O rugă pur și simplu să-l mai țină în brațe un timp, ceea ce ea și făcu.

— Sunt derutat, spuse el.

— Toți suntem, zise ea și-i sprijini capul de sânii ei.

— Trebuie să vorbesc cu cineva, făcu Dwayne.

— Poți vorbi cu mama, dacă vrei, spuse Francine.

Voia să spună că ea era mama.

— Spune-mi ce înseamnă viața, se rugă Dwayne de sânii ei înmiresmați.

— Asta numai Dumnezeu o știe, zise Francine.

• • •

Dwayne tăcu un timp. Și pe urmă îi spuse, *poticnindu-se*, despre o călătorie pe care-o făcuse la sediul secției Pontiac de la General Motors din orașul Pontiac, în statul Michigan, numai la trei luni după ce nevastă-sa a mâncat Drāno.

— Ne-au dus să vizităm toate unitățile de cercetare, spuse el.

Ceea ce l-a impresionat cel mai mult, zicea el, a fost o serie de laboratoare și zone de testare în aer liber unde se distrugeau diverse părți de automobile sau chiar automobile întregi. Oamenii de știință de la Pontiac puneau tapițeria pe foc, aruncau cu pietriș în parbrize,

sfărâmau arbori cotiţi şi planetare, aranjau coliziuni frontale, smulgeau cu totul schimbătoarele de viteză, dădeau drumul la motoare să meargă cu viteză mare aproape fără să le lubrifieze deloc, zile în şir deschideau şi închideau uşile de la torpedo de sute de ori pe minut, răceau indicatoarele de pe bord până la câteva grade sub zero şi aşa mai departe.

— Tratau o maşină exact cum nu te-ai fi aşteptat să fie tratată o maşină, îi spuse Dwayne lui Francine. Şi n-o să uit cât oi trăi inscripţia de pe uşa din faţă a clădirii unde se punea la cale toată tortura aia.

Iată inscripţia de care-i pomenise Dwayne lui Francine:

— Am văzut inscripţia aia şi n-am putut să nu mă-ntreb dacă pentru asta m-a lăsat Dumnezeu pe pământ... să aflu cât de mult o poate duce omul fără să distrugă.

• • •

— M-am rătăcit, zise Dwayne. Am nevoie de cineva care să mă ia de mână şi să mă scoată din pădure.

— Eşti obosit, zise ea. Şi cum să nu fii obosit? Munceşti aşa de mult. Mi se rupe inima când mă gândesc la bărbaţi, muncesc aşa de mult. Vrei să tragi un pui de somn?

— Nu pot dormi, spuse Dwayne, până nu primesc nişte răspunsuri.

— Vrei să mergi la doctor? îl întrebă Francine.

— Nu vreau s-aud genul de lucruri pe care le spun doctorii, zise Dwayne. Vreau să vorbesc cu cineva nou-nouţ şi neîntinat, Francine, spuse el, înfigându-şi degetele în pielea moale a braţului ei. Vreau s-aud lucruri noi de la oameni noi. Am auzit tot ce s-a spus vreodată în Midland City, tot ce se va spune vreodată. Trebuie să fie cineva nou şi neîntinat.

— Ca, de exemplu, cine? vru să ştie Francine.

— Habar n-am, făcu Dwayne. Poate cineva de pe Marte.

— Am putea să ne mutăm în alt oraş, zise Francine.

— Peste tot e ca aici. Toate-s la fel, spuse Dwayne.

Lui Francine îi veni o idee.

— Da' ce-ai zice de toţi pictorii şi scriitorii şi compozitorii ăştia care vin la noi în oraş? îl întrebă ea. Pân-acuma n-ai mai vorbit cu oameni

de genul ăsta. Poate c-ar trebui să vorbești cu unul din ei. Nu gândesc cum gândesc alți oameni.

— Am încercat tot ce s-a putut, zise Dwayne, luminându-se la față și apoi dând din cap în semn de aprobare. Ai dreptate! Festivalul mi-ar putea da o perspectivă nou-nouță asupra vieții! spuse el.

— Păi ăsta e și scopul lui, zise Francine. Folosește-l!

— Așa o să fac, zise Dwayne.

Mare greșeală.

• • •

Făcând autostopul spre apus, mereu spre apus, Kilgore Trout ajunsese între timp să meargă cu un automobil Ford, model Galaxie. Cel care conducea mașina Galaxie era un comis-voiajor care încerca să vândă un dispozitiv ce înghițea partea din spate a camioanelor la docurile de încărcare. Era ca un tunel telescopic din pânză cauciucată și, pus în funcțiune, arăta așa:

Ideea șmecheriei ăsteia era să dea posibilitatea oamenilor dintr-o clădire să încarce și să descarce camioane fără a pierde aer rece vara și aer cald iarna, din cauza distanței de afară până la ușile camionului.

Omul care conducea Fordul Galaxie mai vindea mosoare imense de sârmă, cablu și funie. Vindea și extinctoare. Era reprezentantul unui producător, zicea el. Era propriul lui șef în sensul că reprezenta produse ale căror producători nu-și permiteau să aibă propriii lor comisvoiajori.

— Îmi fac programul singur și-mi aleg produsele pe care le vând. Eu le vând pe ele, nu ele pe mine, spunea el.

Îl chema Andy Lieber. Avea treizeci și doi de ani. Era alb. Era destul de supraponderal ca mulți alții din țara aia. Era evident un om fericit. Conducea ca un nebun. Galaxie mergea cu o sută cincizeci de kilometri pe oră.

— Sunt unul dintre puținii oameni care-au rămas liberi în America, zicea el.

Avea un penis de doi centimetri jumate în diametru și nouăsprezece centimetri lungime. În ultimul an avusese orgasm de douăzeci și două de ori în medie pe lună. Era mult peste media la nivel național. Venitul și valoarea polițelor de asigurare de viață la maturitate erau și ele peste medie.

• • •

Trout a scris odată un roman, pe care l-a intitulat *Cum îți merge?* și era despre mediile pentru diverse chestii la nivel național. O agenție de publicitate de pe altă planetă făcea

o campanie, care se bucura de succes, la echivalentul local al untului de arahide pentru pământeni. Ceea ce-ți atrăgea atenția la fiecare reclamă era informația despre câte un fel anume de *medie*, numărul mediu de copii, mărimea medie a organului sexual masculin pe planeta în chestiune, care era de cinci centimetri lungime, un diametru interior de șapte centimetri jumătate și unul exterior de unsprezece centimetri, și așa mai departe. Reclamele îi pofteau pe cititori să vadă dacă erau superiori sau inferiori față de majoritate din punctul ăsta sau ăla de vedere, indiferent care era punctul de vedere din reclama de care era vorba.

Reclama mai spunea că atât oamenii superiori, cât și cei inferiori mâncau cutare și cutare marcă de unt de arahide. Singura chestie era că pe planeta aia nu se găsea într-adevăr unt de arahide. Se găsea unt de *arahnide*.

Și așa mai departe.

16

Şi mâncătorii de unt de arahide de pe Pământ se pregăteau să-i cucerească pe mâncătorii de unt de arahnide de pe planeta din cartea lui Kilgore Trout. Pe vremea aia pământenii nu distruseseră doar Virginia de Vest şi sud-estul Asiei. Distruseseră totul. Aşa că erau gata să fie din nou deschizători de drumuri.

I-au studiat pe mâncătorii de unt de arahnide prin metoda spionajului electronic şi au constatat că erau prea mulţi şi prea mândri şi descurcăreţi ca să-i lase pe alţii să le deschidă drumurile.

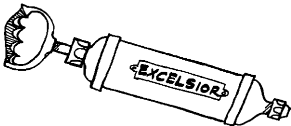
Aşa că pământenii au pătruns în agenţia de publicitate care avea contul untului de arahnide şi şi-au bătut joc de statisticile din reclamă. Au făcut ca media pentru orice să fie aşa de ridicată încât orice om de pe planetă se simţea inferior majorităţii din toate punctele de vedere.

Şi pe urmă navele spaţiale blindate ale pământenilor au venit să descopere planeta. Rezistenţa a fost doar simbolică ici şi colo, fiindcă băştinaşii se simţeau atât de mult sub nivelul mediu. Şi pe urmă au început să deschidă noi drumuri.

• • •

Trout îl întrebă pe reprezentantul fericitului producător cum era să conduci o Galaxie, care era numele maşinii. Şoferul nu-l auzi şi Trout o lăsă baltă. Era un joc de cuvinte pe muteşte, aşa că Trout întreba în acelaşi timp cum era să conduci o maşină şi cum era să pilotezi ceva precum Calea Lactee, care avea o sută de mii de ani-lumină în diametru şi zece mii de ani-lumină în grosime. Făcea o rotaţie completă în două sute de milioane de ani. Conţinea cam o sută de miliarde de stele.

Şi pe urmă Trout văzu că un simplu extinctor din Galaxie avea o marcă ce se numea în felul următor:

După cât ştia Trout, cuvântul ăsta însemna „mai sus" într-o limbă moartă. Era şi cuvântul pe care îl striga întruna un personaj fictiv care urca pe munte, într-un poem bine-cunoscut, pe când dispărea în înalturi, luat de viforniţă.[1] Şi

1. Referire la poemul „Excelsior" de Henry Wadsworth Longfellow (1807-1882) (n.t.).

mai era și numele comercial al talașului care se folosea în ambalaje pentru protejarea obiectelor fragile.

— De ce s-ar numi un extinctor „Excelsior"? îl întrebă Trout pe șofer.

Șoferul ridică din umeri și spuse:

— Tre' să-i fi plăcut cuiva cum sună.

• • •

Trout se uita pe fereastră la peisaj, care se deforma din cauza vitezei mari. Văzu indicatorul ăsta:

Așadar se apropia vertiginos de Dwayne Hoover. Și, ca și cum Creatorul Universului sau vreo altă putere supranaturală îl pregătea pentru întâlnire, Trout simți imboldul de a-și răsfoi propria-i carte, *Acum se poate spune*. Cartea asta avea să-l transforme în curând pe Dwayne într-un nebun cu mania omuciderii.

Iată care era premisa de la care pornea cartea: viața era o experiență făcută de Creatorul Universului, care voia să testeze un nou soi de făptură pe care se gândea s-o bage în univers. Era o făptură care avea capacitatea să ia hotărâri. Toate celelalte făpturi erau roboți programați în întregime.

Cartea era sub forma unei scrisori lungi de la Creatorul Universului către făptura experimentală. Creatorul o felicita pe făptură și-și cerea scuze pentru deranjul pe care-l îndurase. Creatorul o invita pe făptură la un banchet dat în onoarea ei în sala „Empire“ a hotelului Waldorf-Astoria din New York, unde un robot negru pe nume Sammy Davis Jr. o să cânte și-o să danseze.

• • •

Și făptura experimentală n-a fost ucisă după banchet. În loc de asta, a fost transferată pe o planetă virgină. Au fost tăiate felii de celule vii de pe palmele ei cât timp a zăcut inconștientă. Operația n-a durut deloc.

Și pe urmă celulele au fost amestecate într-o mare ca o supă de pe planeta virgină. Aveau să evolueze în forme de viață din ce în ce mai complicate pe măsură ce treceau eonii. Indiferent ce forme luau, aveau să fie înzestrate cu liber-arbitru.

Trout nu-i dădu făpturii experimentale un nume propriu. Îi spuse pur și simplu Omul.

Pe planeta virgină Omul era Adam și marea era Eva.

• • •

Adesea Omul hoinărea pe lângă mare. Uneori se bălăcea în Eva lui. Uneori înota în ea, dar ea aducea prea mult a supă pentru a-i oferi o partidă de înot care să-l înviorеze. Îl făcea pe Adam al ei să-i fie somn şi să se simtă lipicios după aia, aşa că el sărea într-un râu rece ca gheaţa care izvora din munte.

Ţipa când sărea în râul rece ca gheaţa, ţipa din nou când ieşea ca să ia aer. Îşi umplea fluierele picioarelor de sânge şi râdea când se căţăra pe stânci ca să iasă din apă.

Gâfâia şi mai râdea un pic şi se gândea la ce chestie uimitoare ar putea să scoată pe gură cu un zbieret. Creatorul nu ştia niciodată ce-avea el să zbiere, căci Creatorul nu avea nici un control asupra lui. Omul singur trebuia să se hotărască ce-o să facă după aia... şi de ce. De exemplu, după ce s-a scufundat într-o zi, Omul a zbierat următoarea chestie:

— Brânză!

Altă dată a zbierat:

— N-ai vrea mai degrabă să conduci un Buick?

• • •

Singurul animal mare de pe planeta virgină era un înger care-i făcea Omului vizite din când în când. Era un trimis din partea Creatorului Universului, care făcea investigaţii. Luă forma unui urs mascul de culoarea scorţişoarei, care cântărea trei sute şaizeci de kilograme. Şi el era tot un robot şi la fel era şi Creatorul, după cum spunea Kilgore Trout.

Ursul încerca să afle de ce Omul a făcut ce-a făcut. De exemplu, întreba:

— De ce-ai zbierat „Brânză"?

— Fiindc-așa mi-a venit, mașină fără creier ce ești, îi spunea el în zeflemea.

• • •

Iată cum arăta piatra de mormânt a Omului de pe planeta virgină la sfârșitul cărții lui Kilgore Trout:

17

Bunny Hoover, fiul lui Dwayne, care era homosexual, se îmbrăca pentru lucru acum. Era pianist în barul noului hotel Holiday Inn. Era sărac. Stătea singur într-o cameră fără baie la hotelul Fairchild, care fusese cândva foarte la modă, foarte elegant. Acum era un hotel mizerabil – în cea mai periculoasă parte a comitatului Midland City.

Foarte curând Bunny Hoover avea să fie grav rănit de Dwayne şi curând avea să împartă o ambulanţă cu Kilgore Trout.

• • •

Bunny era palid. Aceeaşi culoare nesănătoasă o aveau şi peştii orbi din măruntaiele Peşterii Miracolului Sacru. Peştii ăia dispăruseră. Toţi se dăduseră cu burta-n sus acum mulţi ani, fuseseră măturaţi de apele peşterii şi duşi în râul Ohio – ca să se poată da şi acolo cu burta-n sus, *pleosc*, în lumina soarelui de la amiază.

Şi Bunny evita lumina soarelui. Şi apa de la robinetele din Midland City devenea tot mai otrăvitoare cu fiecare zi. El mânca foarte puţin. Îşi făcea singur de mâncare în cameră. Era

simplu s-o facă fiindcă nu mânca decât legume şi fructe şi le molfăia crude.

Nu numai că se descurca fără carne tăiată, se descurca şi fără carne cu viaţă-n ea, fără prieteni sau iubite ori animale care să-i ţină de urât. Cândva fusese foarte cunoscut. De exemplu, când era la Academia Militară Prairie, în anul patru, toţi studenţii l-au ales în unanimitate colonel cadet, rangul cel mai înalt.

• • •

Pe vremea când Bunny cânta la pian în barul de la Holiday Inn, avea multe, multe secrete. Unul dintre secretele astea era următorul: el nu era acolo cu adevărat. Putea să se sustragă din barul hotelului şi chiar de pe planetă, de altfel, cu ajutorul meditaţiei transcendentale. A învăţat tehnica asta de la Maharishi Mahesh Yogi, care s-a oprit odată la Midland City în timpul unui turneu de conferinţe prin toată lumea.

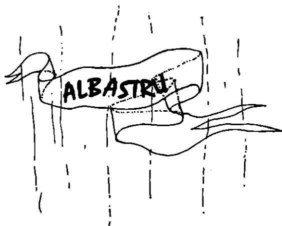
În schimbul unei batiste, a unui fruct, a unui buchet de flori şi a treizeci şi cinci de dolari, Maharishi Mahesh Yogi l-a învăţat pe Bunny să-nchidă ochii şi să-şi repete întruna cuvântul ăsta eufonic fără noimă: „Aie-eeeeeem, aie-eeeeem, aie-eeeeem". Acuma Bunny stătea pe marginea patului din camera de hotel şi repeta chestia asta.

— Aie-eeeeem, aie-eeeeem, îşi spunea lui însuşi, pe dinăuntrul lui.

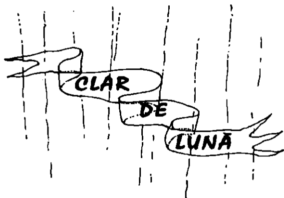
Ritmul psalmodierii potrivea câte o silabă cu fiecare două bătăi ale inimii lui. Închise ochii. Se preschimbă într-un scafandru care

explora abisurile minții. Rareori pătrundea cineva în abisurile alea.

Inima își încetini bătăile. Respirația aproape i se opri. Un singur cuvânt plutea în abisuri. Scăpase cumva din părțile mai active ale minții lui. N-avea legătură cu nimic. Plutea alene ca un pește translucid ce semăna cu o eșarfă. Cuvântul nu-i dădea bătaie de cap. Iată care era cuvântul: „Albastru". Iată cum îi apărea cuvântul ăsta lui Bunny Hoover:

Și pe urmă o altă eșarfă încântătoare trecu înot pe-acolo. Arăta așa:

• • •

Peste cincisprezece minute, conştiinţa lui Bunny ieşi la suprafaţă din proprie iniţiativă. Bunny se înviorase. Se sculă de pe pat şi-şi netezi părul cu periile cazone pe care i le dăduse maică-sa când l-au ales colonel cadet cu aşa de mult timp în urmă.

• • •

Pe Bunny l-au trimis la şcoala militară, o instituţie care avea ca scop omuciderea şi supunerea, absolut fără nici un fel de umor, când avea doar 10 ani. Iată de ce: I-a spus lui Dwayne c-ar vrea să fie femeie în loc de bărbat, fiindcă bărbaţii făceau adesea lucruri urâte şi pline de cruzime.

• • •

Ascultaţi aici: Bunny Hoover s-a dus la Academia Militară Prairie pentru ca, timp de opt ani, să facă neîntrerupt sport, pederastie şi fascism. Pederastia consta în a-ţi băga penisul în găoaza sau gura altcuiva sau în a-ţi face altcineva acelaşi lucru. Fascismul era o filozofie politică destul de cunoscută care stabilea ca sacră orice naţiune sau rasă căreia, din întâmplare, îi aparţinea filozofia de mai sus. Cerea, în mod absolut necesar, un guvern centralizat şi autocrat, condus de un dictator. Dictatorul trebuia ascultat indiferent ce spunea el cuiva că are de făcut.

Şi Bunny aducea cu el alte medalii de câte ori venea acasă în vacanţă. Ştia să facă scrimă şi să boxeze, să lupte şi să înoate, ştia să tragă cu puşca ori cu pistolul, să lupte cu baioneta, să meargă călare, să se târâie şi să meargă-n patru labe prin tufişuri, să tragă cu ochiul pe la colţuri fără să-l vadă nimeni.

Făcea pe nebunu' cu medaliile lui şi, când nu-i auzea taică-său, maică-sa îi spunea că, zi de zi, era tot mai nefericită. Încerca să sugereze că Dwayne ar fi un monstru. Nu era adevărat. Totul era numai în capul ei.

Începea să-i spună lui Bunny ce i se părea ei că e aşa de mârşav la Dwayne, dar totdeauna se oprea.

— Eşti prea mic ca s-auzi asemenea lucruri, îi spunea ea, chiar şi când Bunny avea şaisprezece ani. Oricum, nici tu, nici altcineva nu poate ajuta cu nimic din punctul ăsta de vedere.

Se făcea că-şi ferecă gura cu o cheie şi pe urmă îi spunea lui Bunny în şoaptă:

— Sunt secrete pe care o să le iau cu mine-n mormânt.

Cel mai mare secret al ei era, bineînțeles, unul pe care Bunny nu l-a aflat până ce nu și-a făcut ea de petrecanie cu Drāno. Celia Hoover era nebună de legat.

Și maică-mea la fel.

• • •

Ascultați aici: Mama lui Bunny și maică-mea erau genuri diferite de ființe omenești, dar amândouă erau frumoase într-un fel exotic și amândouă dădeau pe dinafară de atâta vorbărie haotică despre iubire, pace și războaie, rău și disperare, despre zile mai bune care aveau să vină-n curând, despre zile mai rele care-aveau să vină-n curând. Și amândouă mamele noastre s-au sinucis. Mama lui Bunny a mâncat Drāno. Maică-mea a mâncat somnifere, ceea ce nu pare aproape la fel de oribil.

• • •

Și mama lui Bunny și maică-mea aveau un simptom într-adevăr bizar în comun: nici una nu suporta să fie fotografiată. În timpul zilei erau bine mersi de obicei. De obicei își ascundeau țicnelile până noaptea târziu. Dar, dacă cineva își fixa aparatul de fotografiat pe oricare din ele în timpul zilei, mama care fusese luată în obiectiv se prăvălea în genunchi și-și apăra capul cu mâinile de parcă ar fi fost cât pe-aici s-o ciomăgească pân-o omora. Era o priveliște înspăimântătoare, care-ți stârnea și mila totodată.

• • •

Cel puţin mama lui Bunny l-a învăţat cum să ţină în frâu un pian, care era o maşină de făcut muzică. Cel puţin mama lui Bunny Hoover l-a-nvăţat o meserie. Unul care ştia să strunească pianul cum trebuie îşi putea găsi de lucru, să facă muzică în barurile de la hoteluri aproape oriunde în lume. Şi Bunny se pricepea de minune să facă treaba asta. Pregătirea lui militară era inutilă în ciuda tuturor medaliilor pe care le câştigase. Forţele armate ştiau că e homosexual, că, sigur, avea să se îndrăgostească de alţi combatanţi şi forţele armate nu voiau să se-mpace cu asemenea poveşti de iubire.

• • •

Aşa că acuma Bunny Hoover se pregătea să-şi facă meseria. Îmbrăcă un smoching negru de catifea peste un pulover negru cu guler rulat. Se uită pe singura fereastră pe care-o avea la dispoziţie la aleea dintre clădiri. Camerele mai bune aveau vedere spre Parcul Fairchild, unde se comiseseră cincizeci şi şase de crime în ultimii doi ani. Camera lui Bunny era la etajul al doilea, aşa că de la fereastra lui se vedea o bucată din peretele de cărămidă goală al clădirii în care fusese Opera Keedsler.

Pe faţada fostei opere era o placă comemorativă de importanţă istorică. Nu mulţi erau în stare s-o înţeleagă, dar iată ce scria acolo:

Opera era lăcașul orchestrei simfonice din Midland City, care era un grup de amatori nebuni după muzică. Dar au rămas fără acoperiș deasupra capului în 1927 când opera s-a transformat într-un cinematograf, „The Bannister". Și orchestra a rămas fără acoperiș deasupra capului până când s-a ridicat Centrul Memorial pentru Arte „Mildred Barry".

Și „The Bannister" a fost cel mai important cinematograf din oraș mulți ani, înainte să fie înghițit de cartierul crimelor notorii, care înainta mereu spre nord. Așa că nu mai era teatru deși găseai încă busturi ale lui Shakespeare și Mozart și așa mai departe, care priveau în jos din niște nișe în interiorul pereților.

Scena tot mai era și ea acolo înăuntru, dar era plină cu seturi de sufragerie. Empire Furniture Company pusese acum mâna pe local. Era în stăpânirea gangsterilor.

• • •

Cartierului în care locuia Bunny i se spunea Skid Row. Fiecare oraş american, indiferent de mărime, avea un cartier cu aceeaşi poreclă: Skid Row. Era un loc unde trebuiau să se ducă toţi cei care nu aveau prieteni sau rude, avere, utilitate ori ambiţie. Era de datoria lor.

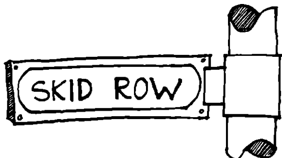
Oameni ca ăştia erau trataţi cu dezgust în alte cartiere şi poliţiştii îi luau tot timpul la goană. Era de obicei uşor să-i goneşti ca pe nişte baloane de jucărie.

Şi se duceau de colo colo ca nişte baloane umplute cu un gaz mai greu decât aerul, până când ajungeau să se odihnească în Skid Row, pe temelia vechiului Hotel „Fairchild".

Puteau să moţăie şi să bolborosească între ei cât era ziua de lungă. Puteau să cerşească. Puteau să se îmbete. Iată care era planul de căpătâi: trebuiau să stea acolo şi să nu supere pe nimeni din altă parte – până când erau ucişi pentru distracţia ucigaşilor sau până când mureau îngheţaţi în timpul iernii.

• • •

Kilgore Trout a scris odată o povestire despre un oraş care a luat hotărârea să le spună neisprăviţilor unde erau şi ce avea să li se întâmple, punând indicatoare stradale ca ăsta:

Acuma Bunny își zâmbea lui însuși în oglindă, în scurgere.

Se chemă singur la ordine pentru o clipă și se preschimbă iar în soldatul fără cap, fără umor și fără inimă care învățase să fie la școala militară. Murmură deviza școlii, o deviză pe care trebuia s-o strige cam de o sută de ori pe zi, în zori, la mese, la începutul fiecărei ore, la jocuri, la orele practice de luptă cu baioneta, la apusul soarelui, la culcare:

— Pot, zise el. Pot.

18

Galaxie, cu care mergea Kilgore Trout, era acum pe autostrada ce lega statele între ele, aproape de Midland City. Se târa cu viteza melcului. Era prinsă în traficul din ora de vârf de la Barrytron, Western Electric și Prairie Mutual. Trout se opri din citit și văzu un panou pe care scria următoarea chestie:

Așadar Peștera Miracolului Sacru făcea parte din trecut.

• • •

Când era bătrân, bătrân de tot, Trout a fost întrebat de doctorul Thor Lembrig, secretar

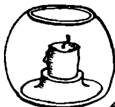
general al Națiunilor Unite, dacă se temea de viitor. Iată ce a răspuns el:

— Domnule secretar general, trecutul mă face să mă cac pe mine de frică, nu viitorul.

• • •

Dwayne Hoover era doar la patru mile depărtare. Stătea singur pe o banchetă îmbrăcată în piele de zebră din barul noului hotel Holiday Inn. Acolo, înăuntru, era întuneric și era și liniște. Strălucirea orbitoare și vacarmul traficului din ora de vârf de pe autostrada ce leagă statele între ele erau blocate de draperii groase din catifea, de culoarea cârmâzului. Pe fiecare masă era un felinar de vânt cu o lumânare înăuntru, deși aerul era nemișcat.

Pe fiecare masă era și un castron cu arahide uscate, prăjite și un anunț ce permitea personalului să refuze pe oricine care nu se armoniza cu starea de spirit a barului. Iată ce scria pe anunțul ăla:

MASĂ
REZERVATĂ

• • •

Bunny Hoover strunea pianul. Nu-şi ridicase privirea când a intrat taică-său. Nici taică-său nu se uitase în direcţia aia. Nu se mai salutaseră de ani de zile.

Bunny continuă să cânte bluesurile albilor. Erau domoale şi cu sonoritate de clopoţel, cu tăceri năzuroase din loc în loc. Bluesurile lui Bunny aveau câteva dintre calităţile unei cutii muzicale, o cutie muzicală stoarsă de puteri. Scoteau câteva sunete ca de clopoţel, se opreau, după care, fără tragere de inimă şi cu apatie, mai scoteau nişte sunete ca de clopoţel.

Mama lui Bunny colecţiona, printre altele, cutii muzicale care scoteau sunete ca de clopoţel.

• • •

Ascultaţi aici: Francine Pefko era alături, la agenţia de automobile a lui Dwayne. Făcea tot ce-ar fi trebuit să facă în după-amiaza aia. Foarte curând Dwayne avea s-o cotonogească.

Şi-n vreme ce ea bătea la maşină şi îndosaria hârtii, singura persoană cu ea acolo, pe proprietatea lui Dwayne, era Wayne Hoobler, negrul eliberat din puşcărie, care tot mai stătea la pândă printre maşinile la mâna a doua. Dwayne încerca să-l cotonogească şi pe el, dar Wayne era un geniu când era vorba să se ferească de lovituri.

În clipa aia Francine era o maşinărie din cap până-n picioare, o maşină făcută din carne, o maşină de scris, o maşină de îndosariat hârtii.

Pe de altă parte, Wayne Hoobler n-avea nimic de făcut ca o mașină. Tânjea să fie o mașină folositoare. Mașinile la mâna a doua erau toate încuiate în timpul nopții. Din când în când o briză leneșă învârtea niște elice de aluminiu deasupra, pe o sârmă, și Wayne le răspundea cât putea el mai bine.

— Dați-i drumu', le spunea el. Învârtiți-vă.

• • •

Stabilise un soi de relație și cu traficul de pe autostrada care lega statele între ele, uitându-se la toanele lui schimbătoare.

— Toată lumea se duce-acas', zicea el când se făcea un blocaj la ora de vârf. Toată lumea-i acas-acuma, zicea el mai târziu, când traficul scădea în intensitate.

Soarele apunea acum.

— Apune soarele, spuse Wayne Hoobler.

N-avea idee unde să se ducă. Presupunea, fără să-i pese cine știe cât de chestia asta, că s-ar putea să moară în noaptea aia din cauza expunerii la soare. Nu văzuse niciodată pe cineva mort din cauza expunerii la razele solare, nu fusese amenințat niciodată de o asemenea moarte, căci rareori văzuse lumina soarelui. Știa de moartea prin expunere la razele solare fiindcă glasul subțire și sec ca hârtia de la radioul mic din celula lui le pomenea despre oameni care mureau din când în când din cauza expunerii la soare.

Îi lipsea glasul ăla subțire și sec ca hârtia. Îi lipsea zgomotul ușilor de oțel. Îi lipseau pâinea, tocana și cănile cu lapte și cafea. Îi lipseau partidele când îi regula pe alții-n gură

și-n găoază și când alții îl regulau pe el în gură și-n găoază și când și-o lua la labă și când regula vacile din lăptăria pușcăriei. Toate astea făceau parte dintr-o viață sexuală normală pe planetă, după câte știa el.

Iată o piatră de mormânt potrivită pentru Wayne Hoobler când o să moară:

• • •

Lăptăria de la pușcărie aproviziona nu numai pușcăria și spitalul districtului cu lapte și smântână, unt, brânză și înghețată. Își vindea produsele și celor din afară. În marca[1] fabricii nu se pomenea nimic de pușcărie. Iat-o cum arăta:

1. *Queen of the Prairies* – „Regina din prerie" (n.t.).

„QUEEN

OF THE

PRAIRIES“

• • •

Wayne nu ştia să citească foarte bine. De exemplu, cuvintele „Hawaii“ şi „havaian“ apăreau în combinaţii cu cuvinte şi simboluri mai familiare în anunţuri scrise cu vopsea pe ferestrele sălii de prezentare şi pe parbrizele unor maşini la mâna a doua. Wayne încercă să decodifice fonetic misterioasele cuvinte, fără să fie mulţumit de rezultatul obţinut.

— Hiii-iu, făcea el. Hiii-iu-aaan.

Şi aşa mai departe.

• • •

Wayne Hoobler zâmbea acum nu pentru că era fericit, ci pentru că, având aşa de puţin de lucru, se gândea c-ar putea foarte bine să-şi scoată dinţii la vedere. Erau nişte dinţi nemaipomeniţi. Casa de Corecţie pentru Adulţi de la Shepherdstown era mândră de programul ei stomatologic.

De fapt era un program dentar aşa de faimos încât fusese lăudat în revistele medicale şi în *Reader's Digest*, care era cea mai cunoscută revistă a planetei pe cale de dispariţie. Teoria pe care se baza programul era că mulţi foşti puşcăriaşi nu pot sau nu vor să-şi găsească de lucru din cauza felului în care arată şi că înfăţişarea plăcută începea cu dinţi frumoşi.

Programul era de fapt aşa de cunoscut încât poliţiştii, chiar şi în statele vecine, când găseau un amărât care avea dinţi, plombe, punţi şi alte chestii din astea care costaseră o grămadă de bani, aveau să-l întrebe cu siguranţă:

— Ei, băiete... de câţi ani stai în Shepherdstown?

• • •

Wayne Hoobler auzi comenzile pe care o ospătăriţă i le dădea barmanului din barul hotelului. Wayne o auzi strigând:

— Gilbey's şi chinină cu nişte coajă de lămâie.

El habar n-avea ce-i aia... sau un Manhattan ori un *brandy* Alexander sau un gin de porumb acidulat.

— Dă-mi un Johnnie Walker Rob Roy, strigă ea, şi un Southern Comfort cu gheaţă şi un Bloody Mary cu Wolfschmidt's.

Singurele experienţe pe care Wayne le avusese cu alcoolul fuseseră atunci când băuse nişte lichide pentru desfundat chiuvete şi când mâncase cremă de ghete şi aşa mai departe. Nu se prea dădea-n vânt după alcool.

• • •

— Dă-mi un Black and White cu apă, o auzi el pe ospătăriţă spunând.

Wayne ar fi trebuit să-şi ciulească urechile când a auzit una ca asta. Băutura aia nu era pentru un oarecare. Băutura aia era pentru persoana care-i adusese toate nenorocirile lui Wayne până atunci, care putea să-l omoare sau să-l facă milionar ori să-l trimită înapoi în puşcărie sau să facă ce-i venea lui pe chelie cu Wayne. Băutura aia era pentru mine.

• • •

Venisem la Festivalul de Artă incognito. Eram acolo ca să fiu martor la confruntarea dintre două fiinţe omeneşti pe care le creasem eu: Dwayne Hoover şi Kilgore Trout. Nu ardeam de nerăbdare să fiu recunoscut. Ospătăriţa a aprins felinarul de vânt de pe masa mea. Eu am stins flacăra, ciupind-o cu degetele. Cumpărasem o pereche de ochelari de soare la un hotel Holiday Inn de lângă Ashtabula, statul Ohio, unde mi-am petrecut noaptea dinainte. Îi purtam acum în întuneric. Arătau aşa:

Lentilele erau argintate, erau nişte oglinzi pentru oricine se uita în direcţia aia. Toţi cei care voiau să afle cum arătau ochii mei se confruntau cu propria lor imagine. Acolo unde alţi oameni din barul hotelului aveau ochi, eu aveam două găuri spre alt univers. Aveam nişte scurgeri.

• • •

Pe masă la mine, lângă ţigările mele Pall Mall, era un pachet barosan de chibrituri.

Iată care era mesajul de pe pachetul barosan de chibrituri (l-am citit peste o oră şi jumătate, când Dwayne o snopea în bătaie pe Francine Pefko):

„E uşor să faci 100 de dolari pe săptămână în timpul liber arătându-le prietenilor tăi pantofii Mason comozi, care sunt ultima modă. TOATĂ LUMEA alege pantofii Mason cu numeroasele lor calităţi care te fac să te simţi comod! Vă vom trimite GRATUIT truse de făcut bani pentru ca dumneavoastră să puteţi să vă vedeţi de afacere de acasă. O să vă spunem chiar şi cum puteţi câştiga pantofi GRATIS ca recompensă pentru că aţi făcut comenzi de pe urma cărora a ieşit profit!".

Şi aşa mai departe.

• • •

— Tâmpită carte mai scrii acum, mi-am spus de după *scurgeri*.

— Știu, am zis eu.

— Ți-e frică să nu te sinucizi cum a făcut maică-ta, am spus eu.

— Știu, am spus eu.

• • •

Uitându-mă prin scurgerile mele, acolo în barul hotelului, la lumea pe care o inventasem eu însumi, am scos pe gură cuvântul ăsta: *schizofrenie*.

Sonoritatea și aspectul cuvântului mă fascinau de ani de zile. Pentru mine avea sonoritatea și aspectul unei ființe omenești care strănută într-o furtună de fulgi de săpun.

N-am știut și nu știu cu siguranță dacă am boala aia. Doar atâta am știut și mai știu încă: mă simt îngrozitor de inconfortabil fiindcă nu-mi concentrez atenția asupra unor amănunte de viață, de importanță imediată, și fiindcă refuz să cred ce credeau vecinii mei.

• • •

Sunt mai bine acum.

Pe cuvânt de onoare, sunt mai bine acum.

• • •

Cu toate astea am fost într-adevăr bolnav o vreme. Am stat acolo, într-un bar de hotel, pe care-l inventasem eu, și m-am holbat prin

scurgeri la o ospătăriță albă de la bar, pe care tot eu o inventasem. Am botezat-o Bonnie MacMahon. Am făcut-o să-i aducă lui Dwayne băutura lui obișnuită, un martini House of Lords cu niște coajă de lămâie. Era o cunoștință veche de-a lui Dwayne. Bărbatu-său era gardian la Aripa Celor Care Se Fac Vinovați de Agresiuni Sexuale a Casei de Corecție pentru Adulți. Bonnie trebuia să lucreze ca ospătăriță fiindcă bărbatu-său pierduse toți banii pe care-i strânseseră amândoi investindu-i într-o spălătorie de mașini la Shepherdstown.

Dwayne le spusese să nu facă una ca asta. Iată cum i-a cunoscut Dwayne pe ea și pe bărbatu-său, Ralph: cumpăraseră de la el nouă mașini Pontiac în ultimii șaisprezece ani.

— Suntem o familie Pontiac, ziceau ei.

Bonnie făcu o glumă acum când îi servea martini-ul. Făcea aceeași glumă când servea pe oricine cu un martini.

— Micul dejun al campionilor, zise ea.

• • •

Expresia „Micul dejun al campionilor" este o marcă înregistrată a General Mills, Inc. pentru niște cereale care se mănâncă la micul dejun. Prin folosirea expresiei identice drept titlu al acestei cărți, dar și peste tot în carte, nu am intenționat să scot în evidență vreun fel de asociere cu General Mills sau sponsorizare din partea companiei, nici să discreditez produsele lor minunate.

• • •

Dwayne spera că unii dintre distinşii invitaţi la Festivalul de Artă, care stăteau cu toţii la hotelul Holiday Inn, o să vină în barul hotelului. Dacă se putea, voia să discute cu ei ca să descopere dacă deţineau nişte adevăruri despre viaţă, pe care el nu le mai auzise niciodată până atunci. Iată ce spera c-ar putea face noile adevăruri pentru el: să-i dea posibilitatea să râdă când era la ananghie, să-şi ducă viaţa mai departe şi să nu intre în Aripa de Nord a spitalului din districtul Midland, care era pentru nebuni.

În timp ce aştepta să apară vreun artist, se consolă cu singura creaţie artistică de o oarecare adâncime şi mister pe care-o avea în cap. Era o poezie pe care fusese obligat s-o înveţe pe de rost când era în clasa a zecea la Liceul „Sugar Creek", liceul de elită pentru albi pe vremea aia. Liceul „Sugar Creek" era acum un liceu pentru cioroi. Iată poezia:

Degetul mişcător scrie; şi, după ce-a scris,
Se mişcă mai departe : nici toată Pietatea voastră, nici Spiritul
N-au să-l ispitească să şteargă o jumătate de Vers,
Nici toate Lacrimile voastre n-or să taie un singur Cuvânt.[1]

Ce mai poezie!

• • •

Şi Dwayne era aşa de deschis la sugestiile noi despre înţelesul vieţii, încât era uşor de

1. Versuri din *Rubayatele* lui Omar Khayyám, traduse după versiunea în engleză a lui Edward Fitzgerald.

hipnotizat. Așa că, uitându-se în paharul lui cu martini, cădea în transă din cauza puzderiei de ochi care clipeau pe suprafața băuturii. Ochii erau bobițe de ulei de lămâie.

Dwayne n-a fost pe fază când doi distinși invitați la Festivalul de Artă au intrat și s-au așezat pe niște scaune de la bar, lângă pianul lui Bunny. Erau albi. Erau Beatrice Keedsler, autoarea de romane gotice, și Rabo Karabekian, pictorul minimalist.

Pianul lui Bunny, un pui de pian cu coadă Steinway, era blindat cu plăci Formica de culoarea dovleacului și înconjurat de taburete înalte pentru bar. Se putea mânca și bea pe pian. Cu un an în urmă, de Ziua Recunoștinței, unei familii formate din unsprezece persoane i se servise cina de Ziua Recunoștinței pe pian. Bunny a cântat.

• • •

— Asta trebuie să fie găoaza universului, spuse Rabo Karabekian, pictorul minimalist.

Beatrice Keedsler, autoarea de romane gotice, crescuse în Midland City.

— M-am făcut ca o stană de piatră când a fost vorba să vin acasă după toți anii ăștia, îi spuse ea lui Karabekian.

— Americanilor le e întotdeauna frică să vin-acasă, zise Karabekian, și pe bună dreptate, îndrăznesc să spun.

— Dreptate aveau, zise Beatrice, dar nu mai au. Trecutul a devenit inofensiv. Acum i-aș spune oricărui american care-și ia picioarele la spinare: „Bineînțeles că poți să te duci iar acasă și ori de câte ori ai chef. E doar un motel!".

• • •

Circulaţia pe banda din partea apuseană a autostrăzii care leagă statele între ele s-a oprit la un kilometru spre răsărit de noul hotel Holiday Inn – din cauza unui accident mortal la ieşirea 10A. Şoferii şi pasagerii ieşiseră din maşini, ca să-şi dezmorţească picioarele şi să afle, dacă se putea, ce nenorocire îi aştepta.

Kilgore Trout era printre cei care ieşiră. Află de la ceilalţi că la noul Holiday Inn se putea ajunge uşor pe jos. Aşa că-şi strânse pachetele de pe locul din faţă din Galaxie. Îi mulţumi şoferului, pe care uitase cum îl cheamă, şi-o porni anevoie la drum.

Se apucă, de asemenea, să-şi pună laolaltă un sistem de idei potrivite pentru misiunea lui restrânsă de la Midland City, adică să le arate provincialilor, oameni care se dădeau în vânt să ridice creativitatea în slăvi, un posibil creator care dăduse chix după chix. Se opri ca să se privească în oglinda retrovizoare, în scurgerea retrovizoare, a unui camion blocat în trafic. Cabina trăgea după ea două remorci în loc de una. Iată mesajul pe care proprietarii camionului[1] socoteau că trebuie să-l strige fiinţelor omeneşti oriunde se ducea camionul lor:

1. *Peerless*, inscripţia de pe camion, înseamnă „neasemuit" (n.t.).

Imaginea lui Trout în scurgere era șocantă, așa cum sperase el c-o să fie. Nu se spălase după bătaia pe care-o mâncase de la Banda de pe Pluto, așa că avea sânge închegat pe lobul de la o ureche și mai avea și sub nara stângă. Avea rahat de câine pe umărul de la haină. Căzuse în rahat de câine pe terenul de handbal de sub Podul Queensboro după jaf.

Printr-o incredibilă coincidență, rahatul ăla venea de la nenorocitul de ogar al unei fete pe care o știam.

• • •

Fata cu ogarul era asistenta celui care răspundea de lumini într-o comedie muzicală despre istoria americană și-l ținea pe amărâtul ăla de ogar, pe care-l chema Lancer, într-un apartament cu o singură cameră ce avea patru metri în lățime și opt metri în lungime și era la șase grupuri de trepte deasupra nivelului străzii. Toată viața câinelui ăstuia era dedicată golirii excrementelor proprii la timpul și locul potrivit. Erau două locuri potrivite unde se putea face treaba asta: în rigola din fața ușii, care era cu șaptezeci și două de trepte mai jos, în vâjâitul circulației de-acolo sau într-o tavă de băgat la cuptor, pe care stăpână-sa o ținea în fața frigiderului marca Westinghouse.

Lancer avea un creier foarte mic, dar trebuie să fi bănuit din când în când, la fel cum bănuia și Dwayne Hoover, că undeva se făcuse o greșeală îngrozitoare.

• • •

Trout mergea anevoie mai departe. Era străin într-o regiune străină. Pentru pelerinajul pe care-l făcea era recompensat cu o nouă înțelepciune, la care n-ar fi ajuns dac-ar fi rămas în subsolul lui din Cohoes. Află răspunsul la o întrebare pe care multe ființe omenești și-o puneau cu disperare: „Ce blochează circulația pe banda din partea apuseană a tronsonului din Midland City de pe autostrada care leagă statele între ele?".

Lui Kilgore Trout i se luă ceața de pe ochi. Văzu explicația: o mașină care transporta lapte „Queen of the Prairies" era răsturnată pe o parte, blocând traficul. Fusese lovită de un Chevrolet feroce, cu două uși, fabricat în 1971, model Caprice. Chevroletul sărise peste linia despărțitoare din mijloc. Pasagerul din Chevrolet nu-și pusese centura de siguranță. Fusese proiectat chiar prin parbrizul din sticlă incasabilă. Acuma zăcea mort în albia de beton în care era Sugar Creek. Șoferul de pe Chevrolet era și el mort. Fusese străpuns de axul volanului.

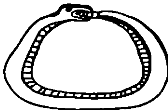
Din pasagerul de pe Chevrolet curgea sânge, așa mort cum zăcea el în Sugar Creek. Mașina care transporta lapte sângera lapte. Laptele și sângele aveau să fie adăugate la compoziția împuțitelor de mingi de ping-pong care se fabricau în măruntaiele Peșterii Miracolului Sacru.

19

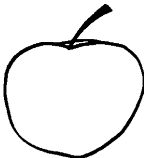
Eram pe picior de egalitate cu Creatorul Universului acolo, în întunericul barului de la hotel. Am micşorat universul, făcându-l exact cât o minge de un an-lumină în diametru. L-am făcut să sară-n aer. L-am făcut să se-mprăştie din nou.

Puneţi-mi o-ntrebare, orice întrebare. Ce vârstă are universul? Are o jumătate de secundă. Dar jumătatea aia de secundă ţine de un cvintilion de ani. Cine l-a făcut? Nu l-a făcut nimeni. A fost dintotdeauna aici.

Ce e timpul? E un şarpe care-şi mănâncă în felul ăsta coada:

Ăsta e şarpele ce s-a descolăcit destul de mult ca să-i dea Evei mărul, care arăta aşa:

Ce era mărul pe care l-au mâncat Eva şi Adam? Era Creatorul Universului.

Şi aşa mai departe.

Simbolurile pot fi atât de frumoase, uneori.

• • •

Ascultaţi aici:

Ospătăriţa mi-a mai adus ceva de băut. A vrut să-mi aprindă felinarul de vânt. N-am lăsat-o.

— Vedeţi ceva pe întuneric cu ochelarii de soare? mă întrebă ea.

— Spectacolul cel mare e în cap la mine, am spus.

— A, făcu ea.

— Pot să ghicesc norocul, am zis eu. Vrei să ţi-l ghicesc?

— Nu acum, spuse ea.

Apoi se duse înapoi la bar şi discută ceva cu barmanul despre mine, aşa cred. Barmanul

aruncă câteva priviri pline de îngrijorare în direcția unde eram eu. Tot ce putea să vadă erau scurgerile care-mi acopereau ochii. Nu mi-am făcut probleme când m-a rugat să părăsesc localul. La urma urmelor, eu îl făcusem pe el. I-am dat un nume: Harold Newcomb Wilbur. I-am dat Steaua de Argint, Steaua de Bronz, Medalia Soldatului, Medalia pentru Comportare Meritorie și o Inimă Liliachie cu două Mănunchiuri de Frunze de Stejar, care l-au transformat în al doilea veteran din Midland City din punctul de vedere al numărului de decorații. I-am pus toate medaliile sub batiste într-un sertar de la masa de toaletă.

A câștigat toate medaliile alea în al Doilea Război Mondial, care a fost pus la cale de roboți, în așa fel încât Dwayne Hoover să poată avea de bunăvoie o reacție la un asemenea holocaust. Războiul era așa o extravaganță, încât de-abia dacă se găsea vreun robot pe undeva care să nu fi jucat vreun rol în chestia asta. Harold Newcomb Wilbur a primit medaliile pentru c-a omorât japonezi, care erau roboți galbeni. Foloseau orezul drept combustibil.

Și se holba mai departe la mine, deși voiam să-l opresc acum. Iată cum stătea treaba cu frâul în care țineam personajele create de mine: le puteam dirija mișcările doar cu aproximație, fiindcă erau animale atât de mari. Aveam de învins inerția. Nu era ca și cum eram legat de ele cu fire de oțel. Era mai mult ca și cum eram legat de ele cu niște benzi de cauciuc vechi.

Așa c-am făcut telefonul verde din fundul *barului să sune. Harold Newcomb Wilbur răs*punse, dar nu-și luă ochii de la mine. A trebuit să mă gândesc repede la cine era la celălalt capăt al firului. L-am pus la celălalt capăt pe primul veteran din Midland City din punctul de vedere al numărului de decorații. Avea un penis de o mie trei sute de kilometri lungime și trei sute patruzeci de kilometri în diametru, dar practic era cu totul în cea de-a patra dimensiune. Și-a câștigat medaliile în războiul din Vietnam. Luptase și cu roboți galbeni, care funcționau pe bază de orez.

— Barul hotelului, spuse Harold Newcomb Wilbur.

— Tu ești Hal?

— Da?

— Ned Lingamon la telefon.

— Am treabă.

— Nu-nchide. M-au prins sticleții și m-au băgat la pușcărie. M-au lăsat să dau doar un telefon, așa că te-am sunat pe tine.

— De ce pe mine?

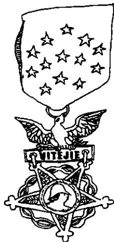
— Ești singurul prieten care mi-a mai rămas.

— De ce te-au băgat la pârnaie?

— Zic că mi-am omorât fetița.

Și așa mai departe.

Omul ăsta, care era alb, avea toate medaliile pe care le avea Harold Newcomb Wilbur, plus cea mai înaltă decorație pentru eroism pe care putea s-o primească un soldat american și care arăta așa:

Acum comisese cea mai josnică crimă pe care-o putea comite un american, anume să-și omoare propria fetiță. O chema Cynthia Anne și cu siguranță n-a trăit foarte mult înainte să moară din nou. Și-a găsit moartea fiindcă a plâns întruna. Nu voia să tacă nici în ruptul capului.

Mai întâi și-a alungat mama, care avea șaptesprezece ani, cu toate pretențiile ei, și pe urmă a omorât-o taică-său.

Și așa mai departe.

• • •

Cât despre norocul pe care i l-aș fi putut ghici ospătăriței, iată ce spunea: „O să fii trasă pe sfoară de exterminatorii de termite și nici

măcar n-o să-ți dai seama. O să-ți cumperi anvelope radiale cu curele de transmisie din oțel pentru roțile din față de la mașină. Un motociclist pe nume Headley Thomas o să-ți omoare pisica și-ai să-ți iei altă pisică. Arthur, fratele tău din Atlanta, o să găsească unsprezece dolari într-un taxi".

• • •

Aș fi putut să-i ghicesc norocul și lui Bunny Hoover: „Taică-tău o să se îmbolnăvească foarte tare și tu ai să reacționezi așa de grotesc încât o să se pună problema să te bage și pe tine la spitalul de nebuni. O să faci scene în sala de așteptare a spitalului și-ai să le spui doctorilor și surorilor că tu ești de vină pentru boala lui taică-tău. O să te învinovățești pentru c-ai încercat atâția ani în șir să-l ucizi cu ură. O să-ți canalizezi ura în altă parte. O s-o urăști pe maică-ta".

Și așa mai departe.

Și l-am făcut pe Wayne Hoobler, fostul pușcăriaș negru, să stea posomorât printre lăzile de gunoi de la ușa din spate a hotelului și să se uite la banii pe care-i primise în dimineața aia la poarta închisorii. N-avea altceva de făcut.

Se apucă să studieze piramida cu ochiul aprins din vârf. Tare-ar fi vrut să aibă și alte informații despre piramidă și despre ochi. Erau atâtea de-nvățat!

Wayne nu știa nici măcar că Pământul se-nvârte în jurul Soarelui. Credea că Soarele se-nvârte în jurul Pământului fiindcă, fără discuție, așa părea.

Un camion trecu sfârâind pe autostrada care lega statele între ele. Lui Wayne i se păru că ţipă de durere fiindcă omul nostru citi fonetic mesajul de pe partea laterală a camionului. Mesajul îi spunea lui Wayne că vehiculul în chestiune agoniza ducând lucruri de colo colo. Iată mesajul şi Wayne îl citi cu glas tare[1]:

• • •

Iată ce-avea să i se-ntâmple lui Wayne în vreo patru zile... fiindcă aşa am vrut eu să i se-ntâmple: Era ridicat şi interogat de poliţişti din cauza purtării lui dubioase de la poarta din spate a Barrytron Ltd., care era implicată într-o activitate supersecretă de fabricare a armelor. La început au crezut că s-ar putea să facă pe prostul şi neştiutorul, că s-ar putea, de fapt, să fie vreun spion şmecher de-al comuniştilor.

O verificare a amprentelor lui digitale şi a minunatei lucrări pe care o avea în gură a dovedit că era cine zicea că e. Dar mai era ceva ce trebuia explicat: ce făcea cu o legitimaţie de membru al Playboy Club of America pe numele

1. Joc de cuvinte intraductibil bazat pe omofonia dintre numele propriu „Hertz" şi sintagma „*It hurts*", care înseamnă „Doare" (n.t.).

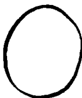
de Paulo di Capistrano? O găsise într-o ladă de gunoi în dos la Holiday Inn.

Şi aşa mai departe.

• • •

Şi-acum a venit timpul să-i fac pe Rabo Karabekian, pictorul minimalist, şi pe Beatrice Keedsler, romanciera, să spună şi să mai facă ceva de dragul cărţii ăsteia. Nu voiam să-i sperii holbându-mă la ei pe când îi acţionam din butoane, aşa că m-am prefăcut că sunt cufundat în nişte desene pe care le făceam cu degetul ud pe masa la care stăteam.

Am desenat simbolul pământenilor pentru „nimicnicie", care era ăsta:

Am desenat simbolul pământenilor pentru „tot", care era ăsta:

Dwayne Hoover şi Wayne Hoobler îl ştiau pe primul, dar nu pe al doilea. Şi acum am desenat un simbol într-o ceaţă ce dispărea, care îi era groaznic de cunoscut lui Dwayne, dar nu lui Wayne. Iată-l:

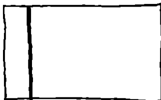
DRĀNO

Şi acum am desenat un simbol al cărui înţeles Dwayne îl ştiuse vreme de câţiva ani la şcoală, un înţeles care îi scăpase de atunci încoace. Lui Dwayne simbolul i s-ar fi părut un capăt de masă într-o sală de mese de la puşcărie. Reprezenta raportul dintre circumferinţa unui cerc şi diametrul lui. Raportul ăsta putea fi exprimat şi ca un număr şi chiar când Dwayne, Wayne, Karabekian şi Beatrice Keedsler şi noi toţi ceilalţi ne-am dus pe la treburile noastre, oamenii de ştiinţă de pe Pământ transmiteau monoton prin radio numărul ăla în cosmos. Ideea era să arătăm altor planete locuite, în caz că ascultau, cât de inteligenţi eram noi. Chinuiserăm cercurile până când au scăpat şi ne-au spus simbolul ăsta din viaţa lor secretă:

• • •

Şi mi-am făcut o copie invizibilă pe masa mea acoperită cu plăci Formica după o pictură de Rabo Karabekian, intitulată „Ispitirea Sfântului Anton". Copia mea era pictura amintită în miniatură şi nu era colorată, dar prinsesem şi spiritul şi forma picturii. Iată ce-am desenat:

Originalul avea șase metri lățime și cinci metri înălțime. Fondul era avocado havaian, o vopsea verde de dat pe pereți, care era făcută de O'Hara Paint and Varnish Company din Hellertown, statul Pennsylvania. Dunga verticală era o bandă reflectorizantă de un portocaliu fluorescent. Era cea mai scumpă operă de artă dacă nu punem la socoteală clădirile și pietrele de mormânt și dacă nu punem la socoteală nici statuia lui Abraham Lincoln din fața vechiului liceu pentru cioroi.

A fost un adevărat scandal cât a costat pictura. A fost prima achiziție pentru colecția permanentă a Centrului Memorial pentru Arte „Mildred Barry". Fred T. Barry, președintele consiliului de administrație de la Barrytron Ltd., scosese cincizeci de mii de dolari din propriul lui buzunar pentru tabloul ăsta.

Midland City era teribil de revoltat. La fel și eu.

• • •

Și Beatrice Keedsler era revoltată, dar își păstra indignarea pentru ea însăși, stând acolo la pianul bar cu Karabekian. Karabekian, care era îmbrăcat cu un tricou cu poza lui Beethoven

pe el, știa că e înconjurat de oameni care-l urau pentru că făcea așa de mulți bani și muncea așa de puțin. Pe el îl amuza chestia asta.

Ca toți ceilalți din barul hotelului, își încețoșa creierul cu alcool. Era o substanță produsă de o făptură minusculă care se numea drojdie sau ferment. Agenții de fermentație mâncau zahăr și scoteau alcool pe partea cealaltă. Își luau singuri viața distrugându-și propriul mediu înconjurător cu rahat de ferment.

• • •

Kilgore Trout a scris odată o povestire care era un dialog între două bucăți de drojdie. Discutau despre eventualele scopuri ale vieții în timp ce mâncau zahăr și se sufocau în excrementele proprii. Din cauza inteligenței lor limitate n-au ajuns niciodată nici măcar să bănuiască faptul că făceau șampanie.

• • •

Așa c-am pus-o pe Beatrice Keedsler să-i spună lui Rabo Karabekian acolo, la pianul bar:

— E-o mărturisire-ngrozitoare, dar eu nici nu știu măcar cine-a fost Sfântul Anton. Cine-a fost și de ce-ar fi vrut cineva să-l ispitească?

— Nu știu și mi-ar displăcea profund să aflu, zise Karabekian.

— N-ai nevoie de adevăr? zise Beatrice.

— Știi ce-i adevărul? o întrebă Karabekian. E-o nebunie în care crede vecinul meu. Dacă vreau să mă-mprietenesc cu el, îl întreb ce

crede. El îmi spune, iar eu îi zic: „Da, da... nu-i ăsta adevărul?“.

• • •

N-aveam nici un pic de respect nici pentru creația pictorului, nici a romancierei. Credeam că, folosindu-și picturile lui fără noimă, Karabekian intrase într-o conspirație cu niște milionari ca să-i facă pe săraci să se simtă proști. Credeam că Beatrice Keedsler se-nhăitase cu alți povestitori demodați ca să-i facă pe oameni să creadă că-n viață sunt personaje principale, personaje secundare, amănunte importante, amănunte lipsite de importanță, că erau lecții care trebuiau învățate, examene de trecut și că viața asta avea un început, un mijloc și un sfârșit.

Când mă apropiam de cincizeci de ani, hotărârile idioate luate de concetățenii mei mă-nfuriaseră și mă băgaseră-ntr-o ceață din ce în ce mai groasă. Și pe urmă m-a apucat brusc mila de ei fiindcă înțelegeam cât de nevinovați și de firești erau în comportamentul lor așa de abominabil, care avea asemenea rezultate abominabile: se dădeau peste cap să ducă o viață la fel ca oamenii născociți dintr-o carte cu povestiri. Din motivul ăsta americanii se-mpușcau atât de des: era un procedeu literar la îndemâna oricui pentru a termina povestiri și cărți.

Oare de ce așa de mulți americani erau tratați de propriile lor guverne de parcă viața lor putea fi aruncată la coș precum șervețelele cu care te ștergi pe față? Căci așa îi tratau de

obicei autorii pe cei cu roluri mititele în poveştile lor născocite.

Şi aşa mai departe.

Cum mi-am dat seama ce-i făcea pe americani o naţiune atât de periculoasă şi nefericită, care n-avea nimic în comun cu viaţa adevărată, m-am hotărât să mă abţin de la a mai spune povestiri. O să scriu despre viaţa adevărată. Fiecare persoană o să fie la fel de importantă ca oricare alta. Toate faptele vor avea aceeaşi greutate. Nimic n-o să fie omis. Să facă alţii ordine în haos. În loc de asta, eu o să fac haos în ordine, ceea ce cred că am şi făcut.

Dacă toţi scriitorii ar vrea să facă asta, atunci poate că cetăţenii care nu lucrează în domeniul literaturii vor înţelege că nu există ordine în lumea din jurul nostru, că, în loc de asta, trebuie să ne adaptăm la cerinţele haosului.

E greu să te adaptezi la cerinţele haosului, dar nu imposibil. Eu sunt dovada clară: nu e imposibil.

• • •

Adaptându-mă la haos acolo, în barul hotelului, acum o făceam pe Bonnie MacMahon, care era la fel de importantă ca oricine altcineva din univers, să le aducă mai multe excremente de ferment lui Beatrice Keedsler şi Karabekian. Băutura lui Karabekian era un martini sec Beefeater, cu o bucăţică de coajă de lămâie, aşa că Bonnie îi spuse:

— Micul dejun al campionilor.

— Tot asta ai spus şi când mi-ai adus primul martini, zise Karabekian.

— Spun chestia asta de câte ori dau cuiva un martini, zise Bonnie.

— Da' nu-i obositor? întrebă Karabekian. Sau poate din cauza asta face lumea orașe în locuri uitate de Dumnezeu cum e ăsta... ca să poată face întruna și aceleași bancuri, până când îngerul luminos al morții le înfundă gura cu cenușă.

— Eu doar încerc să-nveselesc lumea, spuse Bonnie. Dacă-i o crimă, eu habar n-am avut pân-acuma. N-o să mai spun de-acum încolo. Scuzați-mă. N-am vrut să vă jignesc.

Bonnie îl detesta pe Karabekian, dar era toată numai lapte și miere cu el. Politica ei era să nu-și arate niciodată supărarea, indiferent care-ar fi fost motivul, acolo, în barul hotelului. Cea mai mare parte a venitului ei provenea din bacșișuri și calea de a primi bacșișuri mari era să zâmbească, să zâmbească și iar să zâmbească indiferent ce s-ar fi întâmplat. Acuma Bonnie avea doar două scopuri în viață. Plănuia să recupereze toți banii pe care-i pierduse bărbatu-său cu spălătoria de mașini de la Shepherdstown și murea de nerăbdare să aibă anvelope radiale cu curele de transmisie din oțel pentru roțile din față de la mașina ei.

În vremea asta bărbatu-său stătea acasă, se uita le niște jucători profesioniști de golf și se dădea-n vânt după excremente de ferment.

• • •

Sfântul Anton a fost din întâmplare un egiptean care a fondat prima mănăstire, un loc unde oamenii puteau trăi simplu și se puteau

adesea ruga la Creatorul Universului fără a fi tulburați de ambiție și sex și excremente de ferment. În tinerețe Sfântul Anton însuși a vândut tot ce avea și s-a dus în pustie, unde a trăit singur douăzeci de ani.

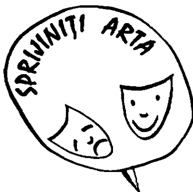
În timpul anilor ălora de singurătate absolută a fost adesea ispitit de viziuni despre viața minunată pe care ar fi putut-o avea, cu mâncare, bărbați, femei, copii, piață și așa mai departe.

Biograful lui a fost alt egiptean, Sfântul Atanasie, ale cărui teorii despre Sfânta Treime, despre întruparea lui Hristos și despre caracterul divin al Sfântului Duh, puse în circulație la trei sute de ani după uciderea lui Hristos, erau considerate valabile chiar și pe vremea lui Dwayne Hoover.

Liceul catolic din Midland City fusese de fapt botezat în cinstea Sfântului Atanasie. La început fusese botezat în cinstea Sfântului Cristofor, dar pe urmă Papa, care era capul bisericilor catolice de peste tot, a anunțat că probabil nici nu existase vreun Sfânt Cristofor, așa că lumea să nu-l mai cinstească.

• • •

Un spălător de vase negru ieși din bucătăria hotelului ca să fumeze un Pall Mall și să ia o gură de aer. Avea o insignă mare pe tricoul plin de sudoare, pe care scria:

Peste tot prin hotel se găseau boluri cu asemenea insigne pentru ca toată lumea să se servească și spălătorul de vase luase una dintr-un spirit de nestatornicie. Nu-l interesau operele de artă, în afară de cele ieftine și simple, care n-aveau viață lungă. Îl chema Eldon Robbins și avea un penis de douăzeci și doi de centimetri lungime și cinci centimetri în diametru.

Eldon Robbins petrecuse și el o vreme la Casa de Corecție pentru Adulți, așa că i-a fost ușor să-l recunoască pe Wayne Hoobler, care era printre lăzile de gunoi de-acolo, de-afară, drept un nou pușcăriaș eliberat.

— Bine-ai venit în lumea adevărată, frate, îi spuse el lui Wayne cu blândețe și drăgălășenie prefăcută. Când ai mâncat ultima dată? În dimineața asta?

Wayne recunoscu timid că ăsta era adevărul. Așa că Eldon îl duse prin bucătărie la o masă lungă unde mâncau oamenii de la bucătărie.

Acolo era un televizor, care era deschis și care-i arătă lui Wayne decapitarea Reginei Maria a Scoției. Toată lumea era gătită la țol festiv și Maria își pusese capul pe butuc de bunăvoie și nesilită de nimeni.

Eldon aranjă ca Wayne să mănânce pe gratis o friptură cu piure de cartofi și sos și orice mai voia el, toate astea făcute de alți negri de la bucătărie. Pe masă era un castron cu insigne pentru Festivalul de Artă și Eldon îl făcu pe Wayne să-și pună una înainte să se-apuce de mâncat.

— S-o porți mereu și nu poate să ți se-ntâmple nimic rău, îi spuse el lui Wayne cu seriozitate.

• • •

Eldon îi arătă lui Wayne o gaură pe care oamenii de la bucătărie o sfredeliseră în peretele ce-i despărțea de barul hotelului.

— Când îți vine să-ți iei lumea-n cap d-atâta uitat la televizor, îi zise el, poți să te uiți la animalele dă la grădina zoologică.

Eldon se uită și el prin gaură și-i spuse lui Wayne că era la pian unu' dă-i plătiseră cincizeci dă mii dă dolari ca să lipeasc-o bucată dă bandă galbenă p-o bucată dă pânză verde. Ținu morțiș ca Wayne să se uite bine la Karabekian. Wayne se supuse.

Dar după câteva secunde ar fi vrut să plece de la gaura cu pricina, căci nu avea destule informații esențiale ca să-nțeleagă cât de cât ce se petrecea în barul hotelului. De exemplu, lumânările îl băgau în ceață. Credea că se tăiase curentul pe-acolo și că se dusese careva să schimbe-o siguranță. Și habar n-avea ce era cu

costumul lui Bonnie MacMahon, care era format din cizme albe de cowboy, ciorapi negri de plasă cu jartiere stacojii ce se vedeau foarte bine pe o bucăţică de coapsă goală şi un soi de costum de baie mulat pe corp, cu paiete şi un pampon de bumbac roz prins cu ace la spate.

Bonnie era cu spatele la Wayne aşa că omul nostru nu putea să vadă că ea avea ochelari trifocali, octogonali, fără ramă şi că era o femeie de patruzeci şi doi de ani cu chip de cal. Nu putea să vadă nici faptul că femeia zâmbea, zâmbea şi iar zâmbea, indiferent cât de tare o insulta Karabekian. Totuşi putea să citească de pe buzele lui Karabekian. Se pricepea la citit de pe buze ca oricare om ce petrecuse un timp oarecare la Shepherdstown. Legea tăcerii era aplicată cu severitate pe coridoare şi-n sălile de masă de la Shepherdstown.

• • •

Iată ce-i spunea Karabekian lui Bonnie, făcând cu mâna spre Beatrice Keedsler:

— Această distinsă doamnă este o povestitoare renumită şi, pe deasupra, s-a născut şi-a crescut în zona acestui nod de cale ferată. N-ai putea să-i spui nişte poveşti adevărate, mai recente, despre locul ei de baştină?

— Da' eu habar n-am, zise Bonnie.

— Ei, las-o-ncolo de treabă, spuse Karabekian. Fiecare fiinţă omenească din încăperea asta trebuie să fie demnă de-un mare roman, făcu el, arătând cu degetul spre Dwayne Hoover. Care-i povestea vieţii omului ăluia?

Bonnie se limită să spună doar povestea câinelui lui Dwayne, Sparky, care nu putea să dea din coadă.

— Așa că trebuie să se lupte mereu, spuse ea.

— Minunat, zise Karabekian, întorcându-se spre Beatrice. Sunt sigur că poți folosi chestia asta undeva.

— De fapt, chiar pot, spuse Beatrice. E-un amănunt încântător.

— Cu cât sunt mai multe amănunte, cu atât e mai bine, zise Karabekian. Slavă Domnului că sunt romancieri pe lumea asta. Slavă Domnului că sunt oameni care vor să pună totul pe hârtie. Altfel, s-ar uita o grămadă de lucruri! zise el, cerșindu-i lui Bonnie și alte povestiri adevărate.

Bonnie se lăsă dusă de entuziasmul lui și prinse puteri când auzi că Beatrice Keedsler avea într-adevăr nevoie de povestiri adevărate pentru cărțile pe care le scria.

— Păi... zise ea, v-ar interesa, mai mult sau mai puțin, partea din Midland City dinspre Shepherdstown?

— Bineînțeles, spuse Karabekian, care n-auzise niciodată de Shepherdstown. Ce-ar fi Midland City fără Shepherdstown? Și ce-ar fi Shepherdstown fără Midland City?

— Păi... zise Bonnie, gândindu-se la o poveste care-ar fi bună de spus cu adevărat, bărbatu-meu e gardian la Casa de Corecție pentru Adulți din Shepherdstown și trebuia să le țină de urât celor care-aveau să fie executați pe scaunul electric... pe vremea când, una, două, făceau execuții pe scaunul electric. Juca cărți cu ei, le citea cu voce tare fragmente din Biblie sau făcea ce voiau ei să facă și-a trebuit să-i țină de urât unui alb pe care-l chema Leroy Joyce.

În timp ce vorbea, costumul lui Bonnie avea o strălucire slabă, dubioasă și ciudată. Asta fiindcă hainele îi erau impregnate din gros cu chimicale fluorescente. În aceeași situație era și jacheta barmanului. La fel și măștile africane de pe pereți. Chimicalele străluceau ca niște firme luminoase când trecea curentul prin luminile ultraviolete din tavan. Luminile nu erau aprinse acum. Barmanul le aprindea haotic, când îi venea lui pe chelie, ca să le facă mușteriilor o surpriză încântătoare ce-i lăsa în ceață.

Energia pentru lumini și pentru tot ce ținea de electricitate la Midland City era, din întâmplare, generată de cărbunii scoși din exploatările de suprafață din Virginia de Vest, pe unde Kilgore Trout trecuse nu cu multe ore în urmă.

• • •

— Leroy Joyce era așa de prost, mai spuse Bonnie, că nici cărți nu știa să joace. Nu era-n stare să-nțeleagă Biblia. Abia dacă putea să scoată câteva vorbe. A mâncat pentru ultima oară și pe urmă a stat liniștit pe scaun. Trebuia să fie executat pe scaunul electric pentru viol. Așa că bărbatu-meu s-a așezat pe un scaun pe coridor în fața celulei și s-a pus să citească de unu' singur. L-a auzit pe Leroy că se mișcă prin celulă, da' nu și-a făcut probleme. Și pe urmă Leroy a lovit cu cana-n gratii. Bărbatu-meu a crezut că Leroy mai voia niște cafea. Așa că s-a sculat și s-a dus să ia cana. Leroy zâmbea ca și cum totul era în ordine acum. La urma urmei nu mai trebuia să meargă la scaunul electric. Își tăiase chestia aia... și-o pusese în cană.

• • •

Cartea asta e născocită, dar povestea pe care am pus-o pe Bonnie s-o spună s-a-ntâmplat de fapt în realitate, în casa morții dintr-un penitenciar din Arkansas.

Cât despre câinele lui Dwayne Hoover, Sparky, care nu putea să dea din coadă: Sparky este făcut după modelul unui câine pe care-l are fratele meu și care trebuie să se bată tot timpul fiindcă nu poate să dea din coadă. Într-adevăr există un asemenea câine.

• • •

Rabo Karabekian o rugă pe Bonnie MacMahon să-i spună ceva despre adolescenta de pe coperta programului de la Festivalul de Artă. Era singura ființă omenească de faimă internațională din Midland City: Mary Alice Miller, campioana mondială la 200 m bras. N-avea decât cincisprezece ani, zicea Bonnie.

Mary Alice era și regina Festivalului de Artă. Pe coperta programului apărea într-un costum de baie alb, cu medalia olimpică de aur atârnată de gât. Medalia arăta așa:

Mary Alice zâmbea la un tablou al Sfântului Sebastian de pictorul spaniol El Greco. Fusese împrumutat festivalului de Eliot Rosewater, protectorul lui Kilgore Trout. Sfântul Sebastian a fost un soldat roman care trăise cu o mie şapte sute de ani înainte de mine şi de Mary Alice Miller, înainte de Wayne şi de Dwayne şi de noi toţi ceilalţi. Se făcuse creştin în secret când creştinismul era interzis prin lege.

Şi cineva îl turnase. Împăratul Diocleţian i-a pus pe arcaşi să tragă-n el. Tabloul la care Mary Alice zâmbea cu o asemenea fericire lipsită total de orice tentă critică înfăţişa o fiinţă omenească care era atât de plină de săgeţi încât arăta ca un porc spinos.

Ceva ce, din întâmplare, aproape nimeni nu ştia despre Sfântul Sebastian, căci pictorilor le plăcea să bage aşa de multe săgeţi în el, era faptul că a supravieţuit incidentului. De fapt s-a făcut bine.

Umbla prin Roma preaslăvind creştinismul şi făcându-l albie de porci pe împărat, aşa c-a fost condamnat la moarte a doua oară. L-au bătut cu ciomegele până l-au omorât.

Şi aşa mai departe.

Şi Bonnie MacMahon le-a spus lui Beatrice şi lui Karabekian că tatăl lui Mary Alice, care era în comisia de eliberare a puşcăriaşilor de la Shepherdstown, o-nvăţase pe Mary Alice să înoate când avea opt luni şi c-o obligase să înoate cel puţin patru ore pe zi, în fiecare zi, de când avea trei ani.

Rabo Karabekian a întors chestiunea asta pe toate părţile şi pe urmă a zis cu glas tare, aşa că l-a auzit o grămadă de lume.

— Ce fel de bărbat şi-ar transforma fata într-un motor cu propulsie?

• • •

Şi-acuma vine apogeul spiritual al cărţii ăsteia, căci exact în punctul ăsta eu, autorul, sufăr o schimbare bruscă din cauza tuturor lucrurilor pe care le-am făcut pân-acum. Iată de ce a trebuit să mă duc la Midland City: ca să mă nasc din nou. Şi haosul a anunţat că era pe punctul de a mă face să mă nasc din nou punând cuvintele astea în gura lui Rabo Karabekian: „Ce fel de bărbat şi-ar transforma fata într-un motor cu propulsie?".

O asemenea remarcă neînsemnată putea să aibă asemenea consecinţe devastatoare fiindcă matricea spirituală a barului de la hotel era în ceea ce eu mă hotărâsem să numesc o stare preseismică. Forţe înspăimântătoare acţionau asupra sufletelor noastre, da' nu puteau face mare lucru fiindcă se echilibrau una pe alta atât de frumos.

Dar atunci veni picătura care umplu paharul. O forţă căpătase un avantaj neaşteptat asupra alteia şi continentele spirituale începeau să se mişte şi să se ridice.

Una dintre forţe era cu siguranţă pofta de bani, care-i bântuia pe atâţia din barul hotelului. Ştiau cât i se plătise lui Rabo Karabekian pentru picturile pe care le făcuse şi voiau şi ei 50 000 de dolari. Puteau s-o ducă tot într-o petrecere sau aşa credeau. Dar, în loc de asta, trebuiau să câştige bani cu sudoarea frunţii, doar câţiva dolari o dată. Nu era drept.

O altă forţă care-i stăpânea tot pe oamenii ăştia era teama că viaţa lor ar putea fi ridicolă, că tot oraşul lor ar putea fi ridicol. Acuma se-ntâmplase lucrul cel mai rău: Mary Alice

Miller, singura din orașul lor despre care se presupusese că era imună la ridiculizare, tocmai fusese luată-n zeflemea cu indolență de un tip care nu era de-acolo.

Și propria mea stare preseismică trebuie luată în considerare, căci eu eram cel care se năștea din nou. Nimeni altcineva din barul hotelului nu se năștea din nou, după cât știu eu. Ceilalți îi lăsaseră pe alții să-i facă să se răzgândească, pe unii dintre ei, în ceea ce privește valoarea artei moderne.

În ceea ce mă privește, ajunsesem la concluzia că nu era nimic sacru în mine sau în oricare ființă omenească, că eram cu toții niște mașini sortite să se ciocnească, să se ciocnească și iar să se ciocnească. Uneori scriam bine despre ciocniri, ceea ce însemna că eram o mașinărie de scris în stare bună. Uneori scriam prost, ceea ce însemna că eram o mașinărie de scris în stare proastă. N-aveam de-a face cu sfințenia mai mult decât avea un Pontiac, o cursă de șoareci sau un strung făcut la South Bend[1].

Nu mă așteptam ca Rabo Karabekian să mă salveze. Eu îl creasem pe el și, după părerea mea, era un neisprăvit vanitos și slab și nu era artist nici cât negru sub unghie. Dar Rabo Karabekian este cel care m-a făcut pământeanul senin care sunt în ziua de azi.

Ascultați aici:

— Ce fel de bărbat și-ar transforma fata într-un motor cu propulsie? o întrebă el pe Bonnie MacMahon.

---

1. Localitate în statul Indiana, unde a fost înființată în 1906 o fabrică de strunguri, care a devenit cea mai mare producătoare de strunguri de precizie din lume (n.t.).

Bonnie MacMahon își ieși din pepeni. Era prima dată că-și ieșea din pepeni de când venise să lucreze la barul hotelului. Glasul i se făcu la fel de neplăcut ca zgomotul lamei de tablă galvanizată a unui ferăstrău-panglică. Era și foarte tare.

— Nu zău? făcu ea. Nu zău?

Toată lumea îngheță. Bunny Hoover se opri. Nu mai cântă la pian. Nimeni nu voia să piardă nici măcar un cuvânt.

— Nu vă prea pasă de Mary Alice Miller? zise ea. Păi să știți că nici nouă nu prea ne pasă de pictura dumneavoastră. Am văzut tablouri mai bune făcute de-un copil de cinci ani.

Karabekian se dădu jos de pe scaunul de la bar ca să poată să-i înfrunte pe toți dușmanii ăia stând în picioare. Fără discuție m-a luat prin surprindere. M-așteptam să se retragă într-o ploaie de măsline, de cireșe amare și de coji de lămâie. Dar stătea acolo maiestos.

— Ascultați aici, zise el cu așa de mult calm, am citit editorialul împotriva picturii mele din minunatul dumneavoastră ziar. Am citit fiecare cuvințel din scrisoarea plină de ură pe care-ați avut atâta grijă s-o trimiteți la New York.

Treaba asta nu prea le conveni unora.

— Pictura n-a existat până n-am făcut-o eu. Acum, că există cu adevărat, nimic nu m-ar face mai fericit decât s-o văd reprodusă întruna și îmbunătățită serios de toți copiii de cinci ani din oraș. Mi-ar plăcea la nebunie ca ţâncii dumneavoastră să afle cu afabilitate și-n glumă un lucru pentru care mie mi-au trebuit mulți ani plini de furie ca să-l aflu. Acuma vă dau cuvântul meu de onoare, mai spuse el, că tabloul pe care-l deține orașul dumneavoastră

arată tot ce contează-n viață și că nimic n-a fost omis. Este un tablou al conștiinței fiecărui animal. Este miezul lipsit de substanță al fiecărui animal... acel „eu sunt" căruia i se trimit toate mesajele. Este tot ce e viu în oricare dintre noi: într-un șoarece, într-o căprioară, într-o ospătăriță care servește la barul unui hotel. Este neșovăitor și pur, indiferent ce aventură fără noimă ar putea să ne pască. O imagine sacră a Sfântului Antonie însuși este o fâșie verticală și neșovăitoare de lumină. Dacă ar fi lângă el o libarcă sau o ospătăriță care servește la barul unui hotel, pe imagine s-ar vedea două asemenea fâșii de lumină. Conștiința noastră este tot ce-i viu și, poate, sacru în oricare dintre noi. În ce ne privește, toate celelalte sunt mașinării fără viață. Tocmai am auzit de la ospătărița asta de-aici, de la fâșia asta verticală de lumină, o povestire despre bărbatu-său și-un imbecil care trebuia să fie executat la Shepherdstown. Foarte bine... hai să punem un copil de cinci ani să picteze o interpretare sacră a întâlnirii ăleia. Să-l punem pe copilul ăla de cinci ani să dea la o parte imbecilitatea, gratiile, scaunul electric care așteaptă, uniforma gardianului, pușca gardianului, oasele și carnea gardianului. Ce e tabloul ăla perfect pe care-l poate picta un copil de cinci ani? Două fâșii neșovăitoare de lumină.

Pe chipul barbar al lui Rabo Karabekian apăru extazul.

— Cetățeni din Midland City, vă salut, spuse el. Ați oferit un cămin unei capodopere!

Din întâmplare Dwayne Hoover nu recepționa nimic din toate astea. Era încă sub efectul hipnozei, întors spre sine. Se gândea la degetele

mişcătoare care scriu şi se mişcă în continuare şi aşa mai departe. Avea sticleţi la cap. Era sărit de pe fix. N-avea toate doagele. Îi lipsea una.

20

În vreme ce viaţa mea căpăta o altă faţă prin vorbele lui Rabo Karabekian, Kilgore Trout se trezi stând pe refugiul de pe autostrada care leagă statele între ele şi uitându-se spre Sugar Creek, care curgea în albia lui de beton de la noul hotel Holiday Inn. Nu era nici un pod peste râu. O să trebuiască s-o ia prin apă.

Se aşeză pe-o balustradă, îşi scoase pantofii şi şosetele şi-şi suflecă cracii pantalonilor până la genunchi. Ţurloaiele lui dezvelite erau pline de vene varicoase şi cicatrice. La fel erau şi ţurloaiele lui taică-meu pe vremea când era bătrân, bătrân de tot.

Kilgore Trout avea ţurloaiele lui taică-meu. Le-avea cadou de la mine. I-am dat şi picioarele lui taică-meu, care erau lungi, înguste şi delicate. Erau azurii. Erau picioare de artist.

• • •

Trout îşi băgă picioarele lui de artist în albia de beton în care era Sugar Creek. S-au acoperit imediat c-o pojghiţă de la o substanţă transparentă de plastic de pe suprafaţa râului. Când, mirat întru câtva, Trout ridică din apă un picior

acoperit cu pojghiță, substanța de plastic se uscă în aer imediat și-i înveli piciorul într-o ghetuță subțire, perfect mulată, care semăna cu sideful. Trout repetă operația cu celălalt picior.

Substanța venea de la uzina Barrytron. Compania fabrica o nouă bombă antipersonal pentru aviație. Bomba împrăștia bile de plastic în loc de bile de oțel, fiindcă bilele de plastic erau mai ieftine. Era de asemenea imposibil să le găsești cu ajutorul aparatelor cu raze x în trupurile dușmanilor răniți.

Cei de la Barrytron habar n-aveau că aruncau deșeurile astea în Sugar Creek. Angajaseră firma de construcții a fraților Maritimo, care era în mâna gangsterilor, să construiască un sistem care-ar da de-a azvârlita cu deșeurile. Știau că gangsterii puseseră mâna pe companie. Toată lumea știa treaba asta. Dar frații Maritimo erau de obicei cei mai buni constructori din oraș. De exemplu, ei construiseră casa lui Dwayne Hoover, care era o casă solidă.

Dar foarte des făceau ceva care era uimitor de nelegiuit. Sistemul de îndepărtare a deșeurilor de la Barrytron era un caz în chestiune. Era costisitor și părea să fie complicat și sâcâitor. Totuși erau, de fapt, niște vechituri conectate în toate părțile, care ascundeau o bucată dreaptă de țeavă de evacuare furată ce ajungea în Sugar Creek direct de la Barrytron.

Celor de la Barrytron li s-a făcut pur și simplu rău când și-au dat seama ce poluatori deveniseră. De-a lungul istoriei încercaseră să fie un model perfect de bună cetățenie corporatistă, indiferent ce-ar fi implicat chestia asta.

• • •

Acuma Trout trecea Sugar Creek pe picioarele lui taică-meu și accesoriile alea deveneau tot mai sidefii cu fiecare pas făcut prin apă. Își ducea pachetele, pantofii și șosetele pe cap, deși apa de-abia dacă-i ajungea la rotule.

Își dădea seama cât de ridicol arăta. Se aștepta să fie primit abominabil și visa c-o să-i încurce pe ăia de la festival de-o să-și ia lumea-n cap. Venise tot drumul ăsta pentru o orgie de masochism. Voia să fie tratat ca un gândac.

• • •

În măsura în care omul nostru era o mașină, situația lui era complexă, tragică și de tot râsul. Dar partea sacră din el, conștiința lui, rămânea o fâșie neșovăitoare de lumină.

Și cartea asta e scrisă de o mașină din carne în colaborare cu o mașină făcută din metal și plastic. Din întâmplare, plasticul este o rudă apropiată a murdăriei din Sugar Creek. Și în miezul mașinii de scris făcută din carne este ceva sacru, care este o fâșie neșovăitoare de lumină.

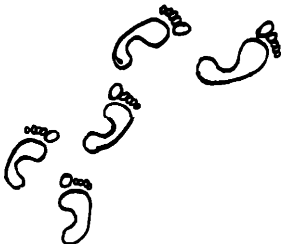
În fundul sufletului fiecărei persoane care citește cartea asta este o fâșie de lumină neșovăitoare.

Tocmai a sunat soneria de la apartamentul meu din New York. Și știu ce-o să găsesc când o să deschid ușa din față: o fâșie neșovăitoare de lumină.

Dumnezeu să-i ajute lui Rabo Karabekian.

• • •

Ascultați aici: Kilgore Trout ieși din albie și o porni pe deșertul de asfalt care era parcarea. Avea de gând să intre cu picioarele ude în holul hotelului ca să lase urme ca astea pe covor:

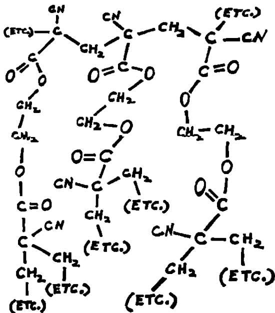

În capul lui, Trout era convins că cineva trebuie să se simtă insultat de urmele de pași. Asta i-ar fi dat posibilitatea să răspundă măreț:

— Ce te jignește-așa de tare? Pur și simplu folosesc prima tiparniță făcută de om. Citești un titlu universal scris cu aldine care zice: „Sunt aici, sunt aici, sunt aici".

• • •

Dar Trout nu era o tiparniță umblătoare. Picioarele lui n-au lăsat nici o urmă pe covor fiindcă erau învelite în plastic și plasticul era uscat. Iată structura moleculei de plastic:

Molecula mergea întruna mai departe, tot mai departe, repetându-se la infinit ca să formeze o foaie atât aspră și lipsită de pori.

Molecula asta era monstrul pe care-l atacaseră frații vitregi ai lui Dwayne, Lyle și Kyle, cu puștile lor de vânătoare. Era același lucru care făcea harcea-parcea Peștera Miracolului Sacru.

• • •

Cel care mi-a spus cum să fac diagrama unui segment de moleculă de plastic a fost profesorul Walter H. Stockmayer de la Colegiul Dartmouth. E un distins specialist în chimie fizică şi un prieten de-al meu, care e şi amuzant şi util. Mi-ar plăcea să fiu profesorul Walter H. Stockmayer. E un pianist strălucit. Schiază ca un înger.

Şi când a făcut o schiţă a unei molecule credibile, a arătat puncte unde să meargă mai departe, tot mai departe, întocmai cum le-am arătat eu, cu o prescurtare care înseamnă identitate fără de sfârşit.

Deoarece viaţa este acum un polimer în care Pământul e înfăşurat atât de bine, mi se pare că sfârşitul potrivit pentru orice povestire despre oameni ar trebui să fie tot prescurtarea aia, pe care o scriu acum cu litere mari fiindcă aşa îmi vine şi care este următoarea:

ETC.

• • •

Şi tocmai pentru a recunoaşte continuitatea acestui polimer încep aşa de multe propoziţii cu „şi" şi „aşa că" şi termin aşa de multe paragrafe cu „... şi aşa mai departe".

Şi aşa mai departe.

— Totul e ca un ocean! a strigat Dostoievski. Eu zic că totu-i ca celofanul.

• • •

Aşa că Trout intră în hol ca o tiparniţă fără cerneală, fiind în continuare cea mai grotescă fiinţă umană care a intrat vreodată acolo.

De jur împrejurul lui erau ceea ce alţi oameni numeau „oglinzi", dar cărora el le spunea „scurgeri". Tot peretele care despărţea holul de barul hotelului era o scurgere înaltă de trei metri şi lungă de nouă metri. Mai era o scurgere pe automatul pentru ţigări şi încă una pe cel pentru bomboane. Şi când Trout se uită prin ele ca să vadă ce se petrece în celălalt univers, văzu o făptură murdară şi bătrână, cu ochii roşii, care era în picioarele goale şi avea pantalonii suflecaţi până la genunchi.

Aşa cum stăteau lucrurile, singura persoană care mai era atunci în hol era frumosul şi tânărul funcţionar de la recepţie, Milo Maritimo. Hainele, pielea şi ochii lui Milo erau în culorile pe care le pot avea măslinele. Absolvise Şcoala pentru Personalul Hotelier Cornell. Era homosexual şi era nepotul lui Guillermo „Micul Willie" Maritimo, una din gărzile bine-cunoscutului gangster din Chicago, Al Capone.

Trout se prezentă omului ăstuia inofensiv, stând în faţa mesei de la recepţie cu picioarele goale desfăcute ca lumea şi cu braţele întinse.

— Abominabilul om de zăpadă a sosit, îi spuse el lui Milo. Dacă nu sunt aşa de curat cum sunt cei mai mulţi abominabili oameni de zăpadă, treaba asta se datorează faptului că,

pe vremea când eram copil, am fost răpit de pe Everest şi dus ca sclav într-un bordel din Rio de Janeiro, unde, în ultimii cincizeci de ani, am curăţat toaletele indescriptibil de murdare. Un vizitator al camerei unde se biciuiau clienţii de acolo a strigat, pradă fiind unui acces de agonie şi extaz, că avea să fie un festival de artă la Midland City. Am scăpat lăsându-mă-n jos pe-o funie făcută din cearşafuri, pe care le luasem dintr-un coş puturos. Am venit la Midland City ca să fiu recunoscut, înainte de-a muri, drept marele artist care cred că sunt.

Milo Maritimo îl salută pe Trout cu o adoraţie fără putinţă de tăgadă.

— Domnule Trout, zise el în culmea fericirii, v-aş recunoaşte oriunde. Bine-aţi venit la Midland City. Avem atâta nevoie de dumneavoastră!

— De unde ştii cine sunt? îl întrebă Kilgore Trout.

Nimeni nu ştiuse cine e el până atunci.

— Trebuia, fără discuţie, să fiţi dumneavoastră, spuse Milo.

Pe Trout parcă-l lovise cineva cu ceva-n cap. Era neutralizat. Nu mai avea deloc putere. Îşi lăsă braţele-n jos şi deveni copil acum.

— Nimeni n-a ştiut vreodată cine sunt până acum, zise el.

— Eu ştiu, spuse Milo. Noi v-am descoperit pe dumneavoastră şi sperăm că dumneavoastră ne veţi descoperi pe noi. De-acuma-ncolo Midland City n-o să mai fie cunoscut doar ca locul de baştină al lui Mary Alice Miller, campioana mondială la 200 m bras. Va fi şi oraşul care a recunoscut pentru prima oară măreţia lui Kilgore Trout.

Trout pur şi simplu plecă de lângă masa de la recepţie şi se aşeză pe o canapea în stil spaniol îmbrăcată în brocart. Tot holul, în afară de automate, era în stil spaniol.

Acuma Milo folosea o replică dintr-o emisiune de televiziune, care fusese în vogă cu câţiva ani în urmă. Emisiunea nu se mai dădea la televizor, dar cei mai mulţi îşi mai aduceau aminte de replică. O mare parte din conversaţia care se purta peste tot prin ţară era alcătuită din replici luate din emisiunile de televiziune, atât actuale, cât şi din trecut. Emisiunea din care era luată replica lui Milo consta din preluarea unei persoane în vârstă, de obicei destul de cunoscută, care urma să fie condusă în ceea ce părea a fi o cameră obişnuită, numai că era de fapt o scenă, cu public în faţă şi camere de televiziune ascunse peste tot primprejur. Mai erau oameni care-o cunoscuseră pe persoana în cauză şi care erau ascunşi pe-acolo primprejur. Mai târziu ieşeau în faţă şi spuneau anecdote despre persoana în chestiune.

Milo spuse acuma ce i-ar fi spus maestrul de ceremonii lui Trout dacă Trout ar fi fost în emisie şi s-ar fi ridicat cortina:

— Kilgore Trout! Iată viaţa dumneavoastră!

• • •

Numai că nu era nici urmă de public sau cortină ori alte alea. Şi adevărul era că Milo Maritimo era singura persoană din Midland City care ştia ceva despre Kilgore Trout. Era de dorit ca el să creadă că protipendada din

Midland City era făcută grămadă după operele lui Kilgore Trout, la fel cum era şi el.

— Suntem atât de pregătiţi pentru o Renaştere, domnule Trout! O să fiţi Leonardo al nostru!

— Cum se face c-ai auzit de mine? spuse Trout uluit.

— Pregătindu-mă pentru Renaşterea de la Midland City, zise Milo, mi-am luat ca sarcină să citesc tot ce se poate de şi despre fiecare artist care venea încoace.

— Da' de mine şi despre mine nu există nimic nicăieri, protestă Trout.

Milo ieşi de după masa de la recepţie, aducând cu sine ceea ce părea să fie o minge veche şi şuie de *softball*, înfăşată-n diverse feluri de benzi.

— Când mi-am dat seama că nu găsesc nimic despre dumneavoastră, spuse el, i-am scris lui Eliot Rosewater, cel care-a zis că trebuie să v-aducem aici. Domnule Trout, are o colecţie particulară de patruzeci şi unu de romane de-ale dumneavoastră şi şaizeci şi trei de povestiri. M-a lăsat să le citesc pe toate.

Întinse mingea ce părea de softball, care era de fapt o carte din colecţia lui Rosewater. Rosewater îşi folosea din plin biblioteca lui de literatură ştiinţifico-fantastică.

— Asta-i singura carte pe care n-am terminat-o, dar o s-o termin până mâine la răsăritul soarelui, spuse Milo.

• • •

Romanul respectiv era din întâmplare *Iepurașul inteligent*. Personajul principal era un iepure care trăia ca oricare alt iepure sălbatic, dar care era inteligent ca Albert Einstein sau William Shakespeare. Era o iepuroaică. Era singurul personaj feminin principal dintr-un roman sau dintr-o povestire de Kilgore Trout.

Ducea o viață normală de iepuroaică în ciuda intelectului ei care se umfla ca o bășică. Ajunsese la concluzia că mintea ei nu era de nici un folos, că era un soi de tumoare, că nu avea nici un rost în mersul iepuresc al lucrurilor.

Așa că s-a dus, țupa-țup, țupa-țup, la oraș ca să-și scoată tumoarea. Dar un vânător pe nume Dudley Farrow a tras cu pușca și a omorât-o până s-ajungă ea acolo. Apoi a jupuit-o și i-a scos mațele, dar după aia el și nevastă-sa, Grace, au luat hotărârea că mai bine să n-o mănânce din cauza capului neobișnuit de mare. Credeau ce crezuse și ea cât fusese vie, anume că, probabil, e bolnavă.

Și așa mai departe.

• • •

Kilgore Trout trebuia să se schimbe imediat cu singurele straie pe care le mai avea: smochingul din liceu și cămașa cea nouă de seară și toate celelalte. Partea de jos a pantalonilor lui suflecați se impregnase cu substanța plastică din râu, așa că nu putea să-i lase-n jos din nou. Erau țepeni ca flanșele de pe țevile de scurgere.

Așa că Milo Maritimo l-a condus în apartamentul lui, care era format din două camere obișnuite specifice hotelului Holiday Inn, cu o ușă deschisă între ele. Trout și fiecare distins

vizitator aveau un apartament cu două televizoare color, două băi cu faianţă şi gresie şi patru paturi duble dotate cu Degete Magice. Degetele Magice erau nişte vibratoare electrice prinse de arcurile saltelei de pe pat. Dacă un client punea douăzeci şi cinci de cenţi într-o cutiuţă de pe noptieră, Degetele Magice îi legănau patul.

În camera lui Trout erau flori de ajuns pentru înmormântarea unui gangster de religie catolică. Erau de la Fred T. Barry, preşedintele Festivalului de Artă, de la Asociaţia Cluburilor de Femei din Midland City, de la Camera de Comerţ şi aşa mai departe.

Trout citi câteva dintre cărţile de vizită de pe flori şi comentă:

— Oraşul pare fără discuţie că rămâne-n urma artei în stil mare.

Milo închise ochii de culoarea măslinelor, crispându-se într-o agonie cu un gust foarte picant.

— A sosit timpul. Cerule mare, domnule Trout, suferim de-atâta amar de vreme fără ca măcar să ştim după ce tânjim, spuse el.

Tânărul ăsta nu era numai urmaşul unor criminali de primă clasă, era rudă apropiată a delincvenţilor care operau actualmente la Midland City. De exemplu, partenerii la firma de construcţii a fraţilor Maritimo erau unchii lui. Gino Maritimo, vărul primar al lui Milo care fusese odată dat la o parte, era regele narcoticelor din oraş.

• • •

— Vai, domnule Trout, mai zise Milo acolo, în apartamentul lui Trout, învăţaţi-ne să cântăm

şi să dansăm, să râdem şi să plângem. Am tot încercat noi să supravieţuim atâta amar de vreme cu bani şi sex şi invidie, proprietăţi imobiliare, fotbal, baschet, automobile, televizor şi alcool, hrănindu-ne cu rumeguş şi sticlă pisată!

— Deschide ochii! zise Trout cu încrâncenare. Arăt eu a dansator, a cântăreţ, a om care ştie să se bucure?

Acum era îmbrăcat cu smochingul. Era cu un număr mai mare. Trout slăbise mult de când terminase liceul. Buzunarele îi erau ticsite cu bile de naftalină. Şi bilele-astea ieşeau în afară de parcă erau nişte desagi agăţaţi de şa.

— Deschide ochii! spuse Trout. Aşa arată un om care se-nfruptă din frumuseţe? Tot ce-aveţi aici nu-i decât dezolare şi disperare, aşa-i? Şi eu tot din astea vă dau!

— Am ochii deschişi, zise Milo cu căldură, şi văd exact ceea ce mă aştept să văd. Văd un om groaznic de rănit fiindcă a-ndrăznit să treacă prin flăcările adevărului spre partea cealaltă, pe care noi n-am văzut-o niciodată. Şi pe urmă a venit din nou înapoi... ca să ne vorbească despre partea cealaltă.

• • •

Şi eu am stat acolo, în noul hotel Holiday Inn, şi l-am făcut să dispară, pe urmă să apară din nou, după aia să dispară, pe urmă să apară iar. De fapt acolo nu era decât o câmpie întinsă. Un fermier o semănase cu secară.

Era timpul, aşa credeam eu, ca Trout să-l întâlnească pe Dwayne Hoover, era timpul ca pe Dwayne să-l apuce-amocul.

Știam cum o să se termine cartea asta. Dwayne o să rănească o grămadă de oameni. O să rupă cu dinții o bucată din arătătorul de la mâna stângă a lui Kilgore Trout.

Și pe urmă, cu degetul bandajat, Trout o să iasă în orașul care nu-i era familiar. O să dea peste Creatorul lui, care-o să explice totul.

21

Kilgore Trout intră în barul hotelului. Picioarele-i erau teribil de încinse. Erau învelite nu numai în pantofi și șosete, ci și în plastic transparent. Nu puteau să transpire, nu puteau să respire.

Rabo Karabekian și Beatrice Keedsler nu l-au văzut intrând. Erau înconjurați, la barul de la pian, de niște prieteni noi, plini de afecțiune. Discursul lui Karabekian fusese primit minunat. Toată lumea era de acord acuma că Midland City avea una dintre cele mai mărețe picturi din lume.

— Tot ce-aveați de făcut a fost să explicați, zise Bonnie MacMahon. Acuma-nțeleg.

— N-am crezut că e ceva de explicat, spuse, plin de mirare, Carlo Maritimo, constructorul. Da', pe crucea mea, au fost destule de explicat.

Abe Cohen, bijutierul, îi spuse lui Karabekian:

— Dacă artiștii ar vrea să explice mai mult, oamenilor le-ar plăcea mai mult arta. Vă dați seama de asta?

Și așa mai departe.

Trout se simțea ca o stafie. Credea că, probabil, o mulțime de oameni aveau să-l salute cu efuziune, așa cum făcuse Milo Maritimo, și el n-avea nici un pic de experiență în privința

ocaziilor festive. Dar nu l-a deranjat nimeni. Vechiul lui prieten, Anonimity, era din nou lângă el și amândoi s-au așezat la o masă lângă Dwayne Hoover și lângă mine. Tot ce vedea din mine era reflectarea flăcărilor de lumânare în ochelarii mei cu oglindă, în scurgerile mele.

Dwayne Hoover era tot cu mintea în altă parte, plecată de la activitatea din barul hotelului. Stătea ca un boț de chit pentru modelat nasuri, holbându-se la ceva foarte îndepărtat din trecut și la mare distanță.

Dwayne își mișca buzele în vreme ce Trout se așeza pe scaun. Spunea, fără să scoată vreun sunet, chestia asta, ce n-avea nimic de-a face cu Trout sau cu mine:

— La revedere, tristă zi de luni.

• • •

Trout avea la el un plic burduhănos din hârtie de Manila. I-l dăduse Milo Maritimo. În el erau un program pentru Festivalul de Artă, o scrisoare de bun venit pentru Trout de la Fred T. Barry, președintele festivalului, un program al evenimentelor din săptămâna următoare... și alte câteva lucruri.

Trout mai avea cu el un exemplar din romanul lui *Acum se poate spune*. Era cartea cu căstorița cu bucluc, pe care Dwayne Hoover o s-o ia în curând în serios.

Eram deci toți trei acolo. Dwayne și Trout și cu mine am fi putut să ne găsim locul într-un triunghi echilateral cu o latură cam de trei metri și jumătate.

Ca trei fâșii neșovăitoare de lumină, eram fără pretenții, retrași și frumoși. Ca mașini,

eram niște saci lăbărțați de țevărie și fire electrice de pe vremea străbunicii, de balamale ruginite și arcuri ca vai de mama lor. Și relațiile dintre noi erau bizantine.

La urma urmelor eu îi creasem atât pe Dwayne, cât și pe Trout, iar acuma Trout era cât pe-aci să-l scoată de-a binelea pe Dwayne din minți și Dwayne avea curând să-i reteze lui Trout vârful degetului cu dinții.

• • •

Wayne Hoobler se uita la noi printr-o gaură din bucătărie. Îl bătu cineva pe umăr. Omul care-i dăduse de mâncare îi spunea acuma să plece.

Așa c-o porni pe-afară și nu trecu mult și se trezi iar printre mașinile la mâna a doua ale lui Dwayne. Își reluă discuția cu circulația de pe autostrada care lega statele între ele.

• • •

Barmanul de la barul hotelului aprindea acuma cu un bobârnac luminile ultraviolete de pe tavan. Uniforma lui Bonnie MacMahon, întrucât era impregnată cu materiale fluorescente, începu să strălucească ca o firmă iluminată electric.

La fel și jacheta barmanului și măștile africane de pe pereți.

La fel și cămașa lui Dwayne Hoover și cămășile altor câțiva bărbați. Iată care era motivul: cămășile alea fuseseră spălate cu detergenți care conțineau materiale fluorescente. Ideea era să faci hainele să pară mai strălucitoare în lumina soarelui, făcându-le de fapt să fie fluorescente.

Când aceleași haine erau privite într-o cameră întunecoasă la lumină ultravioletă, deveneau ridicol de strălucitoare.

Dinții lui Bunny Hoover începuseră și ei să strălucească, căci el folosea o pastă de dinți cu materiale fluorescente, despre care se credea că trebuie să-i facă zâmbetul să pară mai strălucitor la lumina zilei. Acuma rânjea și părea că are o gură plină de beculețe care se pun în pomul de Crăciun.

Dar lumina nouă care strălucea cel mai tare în cameră era de departe pieptul noii cămăși de seară a lui Kilgore Trout. Strălucirea ei sclipea și avea profunzime. Parcă ar fi fost un sac, deschis la gură, cu diamante radioactive revărsându-se din belșug.

Dar apoi Trout s-a aplecat în față involuntar, chircindu-se, și și-a agățat pieptul scrobit al cămășii în catarama de la pantaloni, formând o antenă parabolică. Chestia asta i-a transformat cămașa în reflector. Conul lui de lumină era îndreptat spre Dwayne Hoover.

Lumina venită brusc, pe neașteptate, l-a trezit pe Dwayne din transă. Probabil a crezut că murise. În orice caz, se petrecea ceva supranatural, fără durere. Plin de încredere, Dwayne zâmbi luminii sfinte. Era pregătit pentru orice.

• • •

Trout n-avea nici o explicație pentru transformarea fantastică a anumitor veșminte de prin cameră. La fel ca majoritatea scriitorilor de literatură științifico-fantastică, aproape n-avea habar de știință. Informația solidă nu-i

era de mai mult folos decât lui Rabo Karabekian. Aşa că acuma nu putea decât să rămână cu gura căscată de uimire.

Cămaşa mea nu era fluorescentă întrucât era veche şi fusese spălată de multe ori la o spălătorie chinezească, unde se folosea săpun obişnuit.

Dwayne Hoover se pierdea acum în pieptul cămăşii lui Trout întocmai cum se pierduse mai înainte în bobiţele sclipitoare de ulei de lămâie. Acum îşi aducea aminte de un lucru pe care i-l spusese tatăl lui vitreg când avea doar zece ani, şi anume : De ce nu erau cioroi la Shepherdstown.

Amintirea asta nu era total fără noimă. La urma urmelor, Dwayne vorbise cu Bonnie MacMahon, al cărei bărbat pierduse aşa de mulţi bani cu o spălătorie de maşini la Shepherdstown. Şi principalul motiv pentru care se fâsâise treaba cu spălătoria de maşini era faptul că, pentru a le merge din plin, spălătoriile de maşini aveau nevoie de mână de lucru ieftină şi din belşug, ceea ce însemna muncă făcută de negri, iar la Shepherdstown nu erau cioroi.

— Cu ani în urmă, tatăl vitreg al lui Dwayne îi spunea lui Dwayne când Dwayne avea zece ani, cioroii veneau cu milioanele spre nord... la Chicago, la Midland City, la Indianapolis, la Detroit. Războiul Mondial era-n toi. Era aşa o criză de mână de lucru încât chiar şi cioroii, care nu ştiau nici să scrie nici să citească, puteau să-şi găsească de lucru-n fabrici şi să scoată bani frumoşi. Cioroii aveau bani cum n-avuseseră ei niciodată pân-atunci. Totuşi la Shepherdstown, mai zise el, albii s-au deşteptat

repede. Nu voiau cioroi în orașul lor, așa c-au pus anunțuri pe șoselele principale la intrarea și ieșirea din oraș și-n stația de triaj.

Tatăl lui Dwayne descria anunțurile, care arătau așa:

— Într-o noapte... spuse tatăl vitreg al lui Dwayne, o familie de cioroi s-a dat jos dintr-un vagon de marfă la Shepherdstown. Poate că n-au văzut anunțul. Poate că n-au putut să-l citească. Poate că nu le-a venit să creadă ce scria acolo.

Tatăl vitreg al lui Dwyne era șomer când a spus povestirea cu atâta veselie. Marea Criză tocmai începuse. El și Dwayne erau în expediția pe care o făceau o dată pe săptămână cu mașina familiei, când cărau gunoiul și alte resturi la țară ca să le arunce pe toate în Sugar Creek.

— Oricum, în noaptea aia au intrat într-o baracă goală, mai spuse tatăl vitreg al lui

Dwayne. Au făcut foc în sobă. Aşa că o ceată s-a dus acolo în miez de noapte. L-au luat pe bărbat şi l-au ferăstruit în două cu sârma ghimpată din partea de sus a unui gard.

Dwayne îşi aducea aminte foarte clar de un curcubeu de ulei, provenit din gunoaie, care se întindea frumuşel peste oglinda râului Sugar Creek când auzea el asta.

— Din noaptea aia, şi-a trecut mult timp de atunci, zise tatăl lui vitreg, n-a mai venit nici picior de cioroi să-şi petreacă noaptea la Shepherdstown.

• • •

Trout simţea o mâncărime când devenea conştient de faptul că Dwayne se holba la pieptul lui ca un zărghit. Ochii lui Dwayne erau scăldaţi în ceva şi Trout presupunea că erau scăldaţi în alcool. N-avea cum să ştie că Dwayne vedea o pată de ulei pe Sugar Creek, care făcuse curcubee acum patruzeci de ani.

Trout era conştient şi de prezenţa mea, aşa puţin, cât putea el să vadă din propria-mi persoană. L-am făcut să se simtă mai stânjenit decât l-a făcut Dwayne. Iată cum stătea treaba: Trout era singurul personaj creat de mine care-avea destulă imaginaţie ca să bănuiască c-ar putea fi creaţia unei alte fiinţe omeneşti. Vorbise de câteva ori de posibilitatea asta cu papagalul lui. De exemplu, îi spusese:

— Pe Dumnezeul meu, Bill, după cum merg lucrurile, tot ce pot să zic e că sunt un personaj dintr-o carte a cuiva care vrea să scrie despre cineva care suferă tot timpul.

Acuma Trout începea să priceapă că stătea foarte aproape de persoana care-l crease. Nu se

simţea în largul lui. Îi venea greu să-şi dea cu presupusul cum ar trebui să reacţioneze, în special fiindcă reacţiile lui aveau să fie exact cum am spus eu că sunt.

L-am luat mai uşurel, nu i-am făcut cu mâna, nu m-am holbat la el. Am rămas cu ochelarii la ochi. Am scris din nou pe masă, am mâzgălit simbolurile ce reprezentau interrelaţia dintre materie şi energie aşa cum era ea înţeleasă pe vremea mea:

$$E = Mc^2$$

În ce mă priveşte, era o ecuaţie care-avea un viciu. Ar fi trebuit să fie un „C" de la „conştiinţă", fără de care „E"-ul, „M"-ul şi „c"-ul, care era o constantă matematică, n-ar putea să existe.

• • •

Cu toţii stăteam, din întâmplare, lipiţi de suprafaţa unei mingi. Planeta avea formă de minge. Nimeni nu ştia de ce nu cădem deşi toată lumea se făcea că înţelege oarecum.

Cei care erau inteligenţi într-adevăr înţelegeau că, pentru a deveni bogat, cea mai bună cale era să deţii o parte din suprafaţa de care lumea trebuia să stea lipită.

• • •

Trout era îngrozit să dea ochii fie cu Dwayne, fie cu mine, aşa că cercetă conţinutul plicului din hârtie de Manila care-l aşteptase în apartament.

Primul lucru la care se uită a fost o scrisoare de la Fred T. Barry, preşedintele Festivalului de Artă, donatorul Centrului Memorial pentru Arte „Mildred Barry“ şi fondatorul şi preşedintele consiliului de administraţie de la Barrytron Ltd.

Prinsă cu o clamă de scrisoare era o acţiune la Barrytron, pe numele lui Kilgore Trout. Iată scrisoarea:

„Stimate domnule Trout. Este o plăcere şi o onoare că o persoană de o asemenea distincţie şi putere creatoare îşi dedică preţiosul său timp primului Festival de Artă de la Midland City. Dorim să vă simţiţi ca un membru al familiei noastre cât veţi sta aici. Pentru a vă da dumneavoastră şi altor distinşi vizitatori un sentiment mai profund de participare la viaţa comunităţii noastre, vă dăruiesc fiecăruia o acţiune la compania pe care am fondat-o, compania la al cărei consiliu de administraţie sunt preşedinte. Nu mai este doar compania mea acum, este şi a dumneavoastră. Compania noastră a luat fiinţă sub numele de Robo-Magic Corporation of America în 1934. Avea trei angajaţi la început şi misiunea ei era să proiecteze şi să producă prima maşină de spălat total automată pentru uz casnic. Veţi găsi deviza acelei maşini de spălat pe emblema societăţii pe acţiuni din partea de sus a certificatului de acţiuni“.

Emblema reprezenta o zeiţă a grecilor pe un şezlong înzorzonat. Ţinea în mână un catarg de

steag pe care fâlfâia a flamură lungă. Iată ce scria pe flamură:

• • •

Deviza vechii maşini de spălat Robo-Magic încurca cu dibăcie două idei distincte pe care le avea lumea despre ziua de luni. O idee era că, în mod tradiţional, femeile spălau rufe lunea. Lunea era pur şi simplu ziua de spălat, nu o zi deosebit de deprimantă din cauza asta.

Cei care aveau slujbe oribile în timpul săptămânii obişnuiau, cu toate astea, să numească ziua de luni „tristă zi de luni" uneori, căci nu suportau să se-ntoarcă la lucru după o zi de odihnă. Când Fred T. Barry a creat în tinereţe deviza Robo-Magic, a susţinut că lunea se numea „trista zi de luni" fiindcă spălatul rufelor le dezgusta şi le obosea pe femei din cale-afară.

Robo-Magic avea să le-nveselească.

• • •

Întâmplător nu era adevărat că majoritatea femeilor îşi spălau rufele lunea pe vremea când

s-a inventat Robo-Magic. Făceau chestia asta de câte ori le venea pe chelie. Una dintre cele mai clare amintiri pe care le avea Dwayne Hoover din timpul Marii Crize era când maică-sa vitregă s-a hotărât să spele rufe-n ajunul Crăciunului. Era tare amărâtă din cauza stării de plâns în care ajunsese familia şi deodată s-a dus bocănind la subsol, printre gândaci negri şi miriapode, şi-a spălat rufele.

— E timpul pentru munca de jos, a spus ea.

• • •

Fred T. Barry s-a apucat să facă reclamă pentru Robo-Magic în 1936, cu mult înainte să existe vreo altă maşină mai de Doamne-ajută de vânzare. Şi era unul dintre puţinii oameni din Midland City care-şi puteau permite publicitate pe panou în timpul Marii Crize, aşa că mesajul pentru vânzarea maşinilor de spălat Robo-Magic n-a trebuit să facă giumbuşlucuri pentru a atrage atenţia. Era practic singurul simbol din oraş.

Una dintre reclamele lui Fred era pe un panou în faţa porţii principale de la defuncta Keedsler Automobile Company, pe care-o preluase Robo-Magic Corporation. În ea apărea o femeie din înalta societate cu haină de blană şi perle. Pleca din vila ei luxoasă ca să petreacă undeva o după-amiază plăcută de trândăvie şi din gură îi ieşea un balon. Cuvintele astea erau în balon:

AM PLECAT LA CLUBUL
DE BRIDGE CÂT TIMP
MAȘINA MEA ROBO-MAGIC
ÎMI SPALĂ RUFELE!
LA REVEDERE.
TRISTĂ ZI DE LUNI!

O altă reclamă, care era pictată pe un panou lângă depoul de cale ferată, arăta doi albi care duceau într-o casă o mașină de spălat Robo-Magic. O servitoare negresă îi urmărea cu privirea. Ochii i se bulbucaseră într-un mod comic. Și din gura ei ieșea un balon și ea spunea asta:

HAI, PICIOARE.
MIȘCAȚI-VĂ-ȚI !
ȘI-A LUATĂRĂ ĂIA O MAȘINĂ
DĂ SPĂLAT ROBO-MAGIC!
ACU' N-O SĂ MAI AIVE
NEVOIE DĂ NOI P-ACILEA!

• • •

Fred T. Barry a scris singur reclamele astea și-a prezis c-o să vină o vreme când aparatele Robo-Magic de orice fel o să facă până la urmă ceea ce numea el „toată munca de jos din lume",

adică ridicat şi curăţat, gătit, spălat şi călcat, o să aibă grijă de copii şi o să care gunoiul.

Mama vitregă a lui Dwayne Hoover nu era singura femeie albă care se dădea-n vânt după munca de felul ăsta. Maică-mea era şi ea la fel şi tot aşa era şi soră-mea, odihnească-se-n pace. Amândouă refuzau clar să facă munca de jos.

Bărbaţii albi n-o făceau nici ei, bineînţeles. Ziceau că-i muncă de femei, iar femeile ziceau că-i muncă de jos.

• • •

Acum o să fac o presupunere turbată: cred că sfârşitul Războiului Civil din ţara mea i-a amăgit pe albii din nord, care l-au câştigat, într-un fel care nu fusese confirmat până atunci. Urmaşii lor au moştenit amăgirea aia, cred eu, fără a şti vreodată ce era.

Câştigătorii războiului ăluia au fost traşi pe sfoară, căci li s-au luat cele mai râvnite prăzi de război, sclavii.

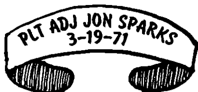
• • •

Visul Robo-Magic a fost întrerupt de cel de-al Doilea Război Mondial. Vechea uzină de automobile Keedsler s-a transformat dintr-o fabrică de aparate de uz casnic într-o uzină de armament. Singura parte ce a supravieţuit din Robo-Magic a fost creierul, care-i spunea celeilalte părţi din maşină când să ia apă, când s-o dea afară, când să spele cu apă multă, când să limpezească, când să stoarcă şi aşa mai departe.

Creierul ăla a devenit centrul nervos al așa-numitului sistem CNDEX în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Era instalat pe bombardierele grele și el era cel care arunca de fapt bombele după ce omul care trebuia să facă treaba asta apăsa pe butonul lui roșu aprins, pe care scria „aruncă bombele". Butonul activa sistemul CNDEX, care pe urmă dădea drumul la bombe în așa fel încât să obțină modelul de explozie dorit pe planeta de dedesubt. „CNDEX" era o prescurtare de la „Computer pentru Normalizarea Duratei de Explozie".

22

Și stăteam acolo, în barul noului hotel Holiday Inn, urmărindu-l cu privirea pe Dwayne Hoover, care se holba la pieptul cămășii lui Kilgore Trout. Aveam o brățară care arăta așa:

PLT ADJ venea de la plutonier adjutant, care era gradul lui Jon Sparks.

Brățara mă costase doi dolari jumate. Era un fel de a-mi exprima mila pentru sutele de americani care fuseseră luați prizonieri în războiul din Vietnam. Brățări ca astea erau din ce în ce mai în vogă. Pe fiecare era scris numele unui prizonier de război, gradul și data când fusese prins.

Cei care purtau brățările nu trebuiau să le scoată până când prizonierii nu veneau acasă sau erau declarați morți ori dispăruți.

M-am întrebat cum aş putea să-i găsesc un loc brăţării mele în povestirea mea şi mi-a venit minunata idee s-o scap pe undeva ca s-o găsească Wayne Hoobler.

Wayne avea să presupună că era a unei femei care iubea pe cineva cu numele de PLT ADJ Jon Sparks şi că femeia şi PLT ADJ se logodiseră ori se căsătoriseră sau făcuseră ceva important la 19 martie 1971.

Wayne avea să încerce să pronunţe numele ăla neobişnuit.

— Plt adj? spunea el. Plut adj? Plută adjă?

• • •

Acolo, în barul hotelului, l-am crezut în stare pe Dwayne Hoover să urmeze un curs de citire rapidă pe timp de noapte la Asociaţia Creştină a Tinerilor. Treaba asta l-ar face să citească romanul lui Kilgore Trout în câteva minute în loc de câteva ore.

• • •

Acolo, în barul hotelului, am luat o pastilă albă despre care doctorul a zis c-o pot lua cu moderaţie – două pe zi, ca să nu fiu deprimat.

• • •

Acolo, în barul hotelului, pastila şi alcoolul mi-au dat un nemaipomenit sentiment că trebuie neapărat să explic toate lucrurile pe care nu le explicasem încă şi că, pe urmă, trebuie să-i dau înainte cu povestea mea.

Ia haideți să vedem: am explicat deja capacitatea lui Dwayne, care nu-i era deloc caracteristică, de a citi așa de repede. Kilgore Trout probabil că n-ar fi putut face drumul până la New York în timpul pe care i l-am pus eu la dispoziție, dar acum e prea târziu s-o mai dăm cotită. Lăsați-o baltă, lăsați-o baltă!

Ia haideți să vedem, ia haideți să vedem: A, da... trebuie să explic cum stă treaba cu jacheta pe care Trout o s-o vadă la spital. O s-arate așa din spate:

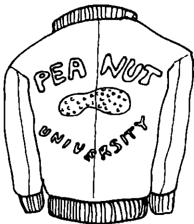
Iată explicația. Era doar un singur liceu pentru cioroi în Midland City și era încă liceul la care mergeau doar cioroii. Purta numele lui Crispus Attucks, un negru care a fost împușcat de trupele britanice la Boston în 1770. Pe culoarul principal al școlii era o pictură în ulei a evenimentului de care v-am pomenit. Mai mulți

albi primeau și ei niște gloanțe-n cap. Chiar Crispus Attucks avea o gaură-n frunte, care arăta ca ușa unei căsuțe pentru păsărele.

Dar negrii nu-i mai ziceau școlii Liceul „Crispus Attucks". Îi spuneau Liceul „Innocent Bystander"[1].

Și când s-a mai construit un liceu pentru cioroi după cel de-al Doilea Război Mondial, a fost botezat după George Washington Carver, un negru care s-a născut sclav, dar care, oricum, a devenit un chimist foarte cunoscut. A descoperit multe întrebuințări nemaipomenite ale arahidelor[2].

Dar negrii nu i-au spus nici școlii ăleia pe numele pe care i-l dăduseră. În ziua când a fost inaugurată, erau deja niște tineri negri care purtau jachete ce arătau așa din spate:

1. Spectatorul nevinovat (n.t.).
2. În limba engleză, *peanut* (n.t.).

• • •

Vedeți, trebuie să explic și de ce așa de mulți negri din Midland City puteau să imite păsări din diferite părți a ceea ce era cândva Imperiul Britanic. Vedeți, Fred T. Barry, maică-sa și taică-său erau aproape singurii oameni din Midland City care-și puteau permite să angajeze cioroi ca să facă munca de jos în timpul Marii Crize. Au preluat vechea reședință Keedsler, unde se născuse Beatrice Keedsler, romanciera. Aveau douăzeci de servitori care lucrau acolo, toți în același timp.

Tatăl lui Fred a făcut enorm de mulți bani în anii '20, o perioadă foarte prosperă, căci fusese contrabandist de băuturi spirtoase și escrocase o mulțime de lume pe piața acțiunilor și obligațiunilor. Și-a ținut toți banii la saltea, ceea ce s-a dovedit un lucru foarte deștept, fiindcă așa de multe bănci au dat faliment în timpul Marii Crize. Și mai era ceva: tatăl lui Fred era agent al gangsterilor din Chicago, care voiau să cumpere afaceri cu acte-n regulă pentru copiii și nepoții lor. Prin tatăl lui Fred gangsterii ăia au cumpărat tot ce-și doreau din Midland City cu prețuri între o zecime și o miime din cât valorau toate alea în realitate.

Și înainte să vină în Statele Unite după Primul Război Mondial, mama și tatăl lui Fred au fost animatori într-un music hall din Anglia. Tatăl lui Fred cânta la ferăstrău. Mama lui imita păsări din diverse părți a ceea ce era încă Imperiul Britanic.

Continuă să le imite pentru propria ei distracție și când Marea Criză era în toi.

— Pasărea cu ureche roşie din Arhipelagul Malaez[1], zicea ea, de exemplu, şi pe urmă imita pasărea în chestiune. Bufniţa Morepark[2] din Noua Zeelandă, spunea ea şi pe urmă imita pasărea în chestiune.

Şi toţi negrii care munceau pentru ea ziceau că-i cel mai caraghios lucru pe care-l văzuseră vreodată, deşi nu râdeau niciodată când femeia făcea ce făcea. Şi, ca să-şi facă prietenii şi să-şi distreze rubedeniile, au învăţat şi ei să imite păsările.

Nebunia luă proporţii. Negri, care nu fuseseră niciodată prin apropierea reşedinţei Keedsler, ştiau să imite pasărea-liră şi pe muscarul cu coada evantai din Australia, grangurul din India, privighetoarea, cinteza, pitulicea şi sfredeluşul din Anglia.

Ştiau chiar să imite ţiuitul vesel al tovarăşului copilăriei lui Kilgore Trout, petrecută pe insulă, care era vulturul-pescar din Bermude, dispărut de mult.

Când Kilgore Trout a ajuns în oraş, negrii ştiau încă să imite păsările alea şi să spună cuvânt cu cuvânt ce spusese mama lui Fred înainte de a imita fiecare pasăre. Dacă vreunul sau vreuna dintre ei imita o privighetoare, de exemplu, el sau ea spunea mai întâi:

— Frumuseţea deosebită a cântecului unei privighetori, atât de iubită de poeţi, provine din faptul că ea cântă doar sub clar de lună.

1. Pasăre cântătoare din familia *Pycnonotidae*, răspândită în Africa şi Asia tropicală (n.t.).
2. Bufniţa indigenă din Noua Zeelandă (n.t.).

Şi aşa mai departe.

• • •

Acolo, în barul hotelului, chimicalele nocive ale lui Dwayne Hoover hotărâseră că era timpul ca Dwayne să-l întrebe pe Kilgore Trout care sunt secretele vieţii.

— Daţi-mi mesajul, strigă Dwayne.

Se sculă de pe banchetă şi-o porni clătinându-se, apoi se prăvăli din nou lângă Trout, înfierbântat ca un radiator cu aburi.

— Mesajul, vă rog.

În punctul ăsta Dwayne a făcut un lucru extraordinar de nefiresc. L-a făcut fiindcă am vrut eu să-l facă. Era ceva după care tânjeam de ani şi ani, doar-doar s-o găsi un personaj să-l facă. Dwayne i-a făcut lui Trout ce i-a făcut ducesa lui Alice din *Alice în Ţara Minunilor* de Lewis Carroll. Şi-a rezemat capul pe umărul bietului Trout şi l-a împuns cu bărbia.

— Mesajul? zise el, împungându-l cu bărbia şi iar împungându-l.

Trout nu răspunse nimic. Sperase c-o să-şi trăiască puţinul care-i rămăsese din viaţă fără să trebuiască să mai atingă vreo altă fiinţă omenească. Bărbia lui Dwayne pe umărul lui era pentru Trout pe cât de zdrobitoare pe atât de nesuferită.

— Ăsta e? Ăsta e? zise Dwayne, înşfăcând romanul lui Trout *Acum se poate spune.*

— Da... ăsta e, bolborosi Trout.

Spre imensa uşurare a lui Trout, Dwayne îşi luă bărbia de pe umărul lui.

Acuma Dwayne începu să citească cu sete de parcă ar fi fost mort după litera tipărită. Şi

cursul de citire rapidă pe care-l urmase la Asociația Creștină a Tinerilor îi dădea posibilitatea să-nfulece paginile și cuvintele ca un porc.

„Stimate domn, bietul meu domn, curajosul meu domn", citi el. „Sunteți un experiment făcut de Creatorul Universului. Sunteți singura făptură din tot Universul care dispune de liberul-arbitru. Sunteți singurul care trebuie să estimeze ce-o să se-ntâmple imediat... și de ce. Toți ceilalți sunt roboți, mașini. Unii par că vă admiră, alții par că vă urăsc și dumneavoastră trebuie să vă-ntrebați de ce. Sunt pur și simplu niște mașini care admiră și urăsc. Sunteți vlăguit și demoralizat", citi Dwayne. „Și de ce n-ați fi? Bineînțeles că e extenuant să ai tot timpul rațiune într-un univers care n-a fost făcut să fie rațional."

23

Dwayne Hoover citi mai departe: „Sunteţi înconjurat de maşini care iubesc, maşini care urăsc, maşini hrăpăreţe, maşini altruiste, maşini curajoase, maşini laşe, maşini care spun adevărul, maşini care spun minciuni, maşini caraghioase, maşini solemne, citi el. Singurul lor scop este să vă aţâţe în toate felurile care i-ar trece cuiva prin cap, aşa încât Creatorul Universului să poată să vă urmărească reacţiile. Nu au mai multă simţire sau raţiune decât ceasurile cu pendulă de pe vremea bunicii. Creatorul Universului ar vrea acuma să-şi ceară scuze nu numai pentru compania capricioasă şi plină de ghionturi pe care v-a oferit-o în timpul experienţei, dar şi pentru situaţia împuţită şi demnă de plâns a planetei însăşi. Creatorul a programat roboţii ca să-şi bată joc de ea timp de milioane de ani, astfel încât să devină o brânză infectată şi otrăvitoare când veţi ajunge acolo. De asemenea El s-a asigurat c-o să fie o-nghesuială de nesuportat din cauza roboţilor. Indiferent de condiţiile lor de trai, i-a programat să-şi dorească cu ardoare contactul sexual şi să adore copiii mai mult decât aproape orice altceva".

• • •

Absolut întâmplător, Mary Alice Miller, campioana mondială la stilul bras şi regina Festivalului de Artă, trecu acuma prin barul hotelului. O tăie prin bar ca să ajungă mai repede în hol. Venea din parcarea laterală, unde o aştepta taică-său în maşina lui marca Plymouth 1970, model Barracuda, de culoarea avocadoului, pe care o cumpărase la mâna a doua de la Dwayne. Acum avea garanţie de maşină nouă.

Tatăl lui Mary Alice, Don Miller, era, printre altele, preşedintele consiliului de eliberare a infractorilor pe cuvânt de onoare din Shepherdstown. El fusese cel care hotărâse că Wayne Hoobler, omul care iar umbla aiurea pe lângă maşinile la mâna a doua ale lui Dwayne, îndeplinea condiţiile ca să-şi ocupe locul în societate.

Mary Alice se duse în hol ca să ia o coroană şi un sceptru pentru rolul de regină la banchetul Festivalului de Artă din seara aia. Milo Maritimo, recepţionerul, nepotul gangsterului, le făcuse cu mâna lui. Ochii lui Mary Alice erau în permanenţă injectaţi. Arătau ca nişte cireşe amare.

Doar o singură persoană a observat-o destul ca să comenteze în gura mare. Era Abe Cohen, bijutierul.

— Bună bucăţică! zise el despre Mary Alice, nepăsându-i că era asexuată, inocentă şi n-avea nimic în cap.

• • •

Kilgore Trout îl auzi zicând chestia asta... despre bucăţica bună. Încercă să-i dea de cap.

îi colcăia mintea de mistere. Ar fi putut la fel de bine să fi fost Wayne Hoobler, care bântuia printre maşinile la mâna a doua ale lui Dwayne în timpul Săptămânii Havaiene.

Picioarele lui, care erau învelite în plastic, se înfierbântau între timp tot mai tare. Căldura îi producea durere acum. Picioarele lui Dwayne se chirceau şi se răsuceau, implorând să le bage cineva în apă rece sau să le fluture în aer.

Şi Dwayne citi mai departe despre el şi despre Creatorul Universului, adică:

„De asemenea, El a programat roboţi ca să scrie cărţi, reviste şi ziare pentru dumneavoastră şi emisiuni de televiziune şi de radio şi piese de teatru şi filme. Au scris cântece pentru dumneavoastră. Creatorul Universului i-a făcut să inventeze sute de religii ca să aveţi de unde alege. I-a făcut să se ucidă unii pe alţii cu milioanele, cu un singur scop: ca dumneavoastră să rămâneţi cu gura căscată. Au comis toate atrocităţile posibile şi toate milosteniile posibile fără să simtă nimic, automat, fără putinţă de-a le evita, doar ca să capete o reacţie de la D-U-M-N-E-A-V-O-A-S-T-R-Ă".

Cuvântul ăsta ultim era cules cu litere foarte mari şi se întindea singur pe un rând întreg, aşa că arăta în felul ăsta:

D-U-M-N-E-A-V-O-A-S-T-R-Ă

• • •

„De câte ori vă duceaţi la bibliotecă, glăsuia cartea, Creatorul Universului îşi ţinea răsuflarea. Având o asemenea harababură culturală la dispoziţie, ce-aţi alege cu liberul dumneavoastră arbitru? Părinţii dumneavoastră erau maşini care se luptau şi maşini care-şi plângeau singure de milă, se zicea în carte. Mama dumneavoastră era programată să urle la tatăl dumneavoastră pentru că era o maşină proastă de făcut bani şi tatăl dumneavoastră era programat să urle la ea pentru că era o maşină proastă de făcut menaj. Erau programaţi să urle unul la altul pentru că erau nişte maşini proaste de iubit. Apoi tatăl dumneavoastră era programat să iasă din casă greoi ca un bolovan şi să trântească uşa. Treaba asta o transforma în mod automat pe mama dumneavoastră într-o maşină de plâns. Şi tatăl dumneavoastră se ducea într-o cârciumă unde se-mbăta cu alte maşini de băut. Apoi toate maşinile de băut se duceau la o casă de curve şi-nchiriau maşini de regulat. Şi pe urmă tatăl dumneavoastră se ducea târâş acasă pentru a deveni o maşină de cerut iertare. Şi mama dumneavoastră devenea o maşină care ierta foarte greoi."

• • •

Acum Dwayne se sculă-n picioare, după ce înfulecase zeci de mii de cuvinte de-o asemenea fantezie solipsistă în zece minute sau cam aşa ceva.

O luă ţeapăn spre barul de la pian. Ceea ce-l făcea ţeapăn era groaza pe care o avea faţă de

propria lui putere și virtute. Nu îndrăznea să-și folosească toată puterea doar ca să meargă, de teamă să nu distrugă noul hotel Holiday Inn cu mersul lui. Nu-i era teamă pentru viața lui. Cartea lui Trout îl asigura că fusese deja omorât de douăzeci și trei de ori. Cu fiecare ocazie Creatorul Universului îi pusese un petic sau două și-l făcuse să meargă din nou.

Dwayne se înfrâna mai degrabă în numele eleganței decât al siguranței. Urma să reacționeze cu finețe la felul nou în care înțelegea viața pentru un public format din două persoane: el și Creatorul.

Se apropie de fiul lui care era homosexual.

Bunny văzu nenorocirea venind și presupuse că era moartea. Ar fi putut să se apere ușor cu toate tehnicile de luptă pe care le învățase la școala militară. Dar, în loc de asta, se hotărî să mediteze. Închise ochii și conștiința lui dispăru în tăcerea lobilor nefolosiți de pe creierul lui. Eșarfa asta fosforescentă plutea pe lângă el:

• • •

Dwayne îl apucă pe Bunny de cap, pe la spate, şi-l împinse cu putere. Îl trânti cu capul de clapele de la pianul-bar. Apoi începu să facă glissando cu capul lui, de la stânga la dreapta şi înapoi, de parcă ar fi fost un cantalup. Dwayne râse şi-i spuse lu' fiu-său că-i „o maşină de supt sula, lua-te-ar dracu' să te ia!".

Bunny nu încercă să opună rezistenţă, deşi avea faţa mutilată îngrozitor. Dwayne îi trase capul de pe clape şi-l pocni din nou. Era plin de sânge pe clape... şi scuipat şi muci.

Rabo Karabekian, Beatrice Keedsler şi Bonnie MacMahon îl înşfăcaseră acum cu toţii pe Dwayne şi încercau să-l despartă de Bunny. Chestia asta parcă îl făcea să fie şi mai bucuros.

— Să nu dai niciodată-ntr-o femeie, e clar? îi spuse el Creatorului Universului.

După asta îi trase una zdravănă lui Beatrice Keedsler în falcă. Îi dădu un pumn în burtă lui Bonnie MacMahon. Credea sincer că erau nişte maşini lipsite de simţire.

— Voi toţi, roboţilor, vreţi să ştiţi de ce-a mâncat nevastă-mea Drāno? îi întrebă Dwayne pe cei care-l ascultau muţi de uimire. O să vă spun de ce: era soiul ăla de maşină!

• • •

În ziarul de-a doua zi dimineaţă era o hartă a traseului pe care-l urmase Dwayne în furia ce-l apucase. Linia punctată a traseului lui începea în barul hotelului, traversa asfaltul care ducea în biroul lui Francine Pefko de la agenţia lui de automobile, se întorcea din nou la noul hotel Holiday Inn, apoi trecea peste

Sugar Creek și peste banda care mergea spre apus de pe autostrada ce lega statele între ele și se ducea spre porțiunea despărțitoare din mijloc, un petic de verdeață. Dwayne a fost pus la respect cu forța pe porțiunea despărțitoare din mijloc de doi polițiști, care erau întâmplător acolo.

Iată ce le-a spus Dwayne polițiștilor în vreme ce-i puneau cătușele, legându-i mâinile la spate:

— Slavă Domnului că sunteți aici!

• • •

Dwayne n-a omorât pe nimeni în furia lui, dar a rănit unsprezece oameni așa de rău c-au trebuit să se ducă la spital. Și pe harta din ziar era un semn care arăta fiecare loc unde fusese rănit grav cineva. Așa arăta semnul, mărit foarte mult:

• • •

Pe harta din ziar a traseului pe care-l urmase Dwayne în furia ce-l apucase erau trei asemenea cruci în barul hotelului, pentru Bunny, Beatrice Keedsler și Bonnie MacMahon.

Pe urmă Dwayne a luat-o la fugă pe asfaltul dintre hotel și locul în care erau parcate mașinile lui la mâna a doua. S-a apucat să zbiere după cioroi pe-acolo pe afară, zicându-le să vină imediat.

— Vreau să vorbesc cu voi, făcu el.

Era singur pe-acolo pe afară. Nu venise încă nimeni din barul hotelului după el. Tatăl lui Mary Alice Miller, Don Miller, o aştepta pe Mary Alice să vină-napoi cu coroana şi sceptrul, dar n-a văzut nimic din spectacolul pe care l-a dat Dwayne. Maşina lui avea scaune ale căror speteze puteau fi întinse. Puteau fi transformate în paturi. Don stătea întins pe spate, ţinându-şi capul bine sub nivelul ferestrei, odihnindu-se şi holbându-se la tavan. Încerca să-nveţe franţuzeşte ascultând lecţii înregistrate pe bandă.

— *Demain nous allons passer la soirée au cinéma*[1], zicea banda şi Don încercă să zică şi el. *Nous espérons que notre grand-père vivra encore longtemps*[2], zicea banda.

Şi aşa mai departe.

• • •

Dwayne continuă să-i cheme pe cioroi să vină să discute cu el. Zâmbi. Creatorul Universului îi programase pe toţi să se ascundă, ca să facă o glumă, aşa credea el.

Dwayne se uită în jur cu şiretenie. După asta scoase un ţignal pe care-l folosise în copilărie ca să arate că jocul de-a v-aţi ascunselea se terminase şi că era timpul ca toţi copiii să iasă din ascunzătoare şi să se ducă acasă.

Iată ce strigă – soarele asfinţise deja când strigă el asta:

---

1. Mâine o să ne petrecem seara la cinema (în fr., în orig.) (n.t).
2. Sperăm că bunicul nostru o să trăiască încă mult timp (în fr., în orig.) (n.t.).

— Fiber... fiber... bou-i libeeeeeeeeeeeeer.

Cel care răspunse la incantația asta era un om care nu se jucase în viața lui de-a v-ați ascunselea. Era Wayne Hoobler, care ieși, pâș-pâș, de după mașinile la mâna a doua. Își împreună mâinile la spate și-și depărtă picioarele. Luă poziția cunoscută sub numele de „pe loc repaus". Poziția asta o învățau atât soldații, cât și prizonierii – ca să demonstreze atenție, naivitate, respect și lipsă de apărare voluntară. Era gata pentru orice și nu-i păsa de moarte.

— A, iată-te, zise Dwayne, făcând ochii mici și gustând distracția dulce-amăruie.

Nu știa cine e Wayne. Îl primi ca pe un robot negru tipic. Oricare alt robot negru ar fi fost tot așa de bun. Și Dwayne purtă o conversație șuie cu Creatorul Universului, folosind un robot lipsit de simțire drept subiect de discuție. Erau o grămadă de oameni în Midland City, care aranjau lucruri nefolositoare din Hawaii sau Mexic ori de pe-acolo de pe undeva pe măsuța de cafea sau pe masa din capătul camerei de zi ori pe etajerele pentru bibelouri – și un asemenea lucru se numea subiect de discuție.

Wayne rămase pe loc repaus cât timp Dwayne îi povesti despre anul când fusese comandant pe întreg districtul al organizației de cercetași din America, perioadă în care au intrat în cercetășie mai mulți tineri negri decât intraseră în alți ani până atunci. Dwayne îi povesti lui Wayne despre eforturile făcute de el ca să salveze viața unui tânăr negru pe nume Payton Brown, care, la vârsta de cincisprezece ani și jumătate, a devenit cea mai tânără persoană care a murit vreodată pe scaunul electric la Shepherdstown. Dwayne bătu câmpii despre toți negrii pe care-i

angajase când nimeni altcineva nu angaja negri, despre faptul că nu păreau niciodată să fie-n stare să vină la lucru la timp. Mai pomeni vreo câțiva, care fuseseră plini de energie și punctuali, îi făcu cu ochiul lui Wayne și-i zise chestia asta:

— Erau programați în felul ăla.

Vorbi din nou despre nevastă-sa și fiu-său și recunoscu faptul că, în esență, roboții albi erau la fel ca roboții negri, în sensul că erau programați să fie ceea ce erau, să facă ceea ce făceau.

După asta Dwayne tăcu o clipă.

În timpul ăsta tatăl lui Mary Alice Miller continua să învețe franceza colocvială, stând întins în mașina lui, doar la câțiva metri mai încolo.

Și după asta Dwayne se repezi la Wayne. Avea de gând să-i dea o palmă, dar Wayne era foarte bun când era vorba să se ferească. Se lăsă în genunchi în vreme ce mâna spintecă aerul acolo unde fusese fața lui.

Dwayne râse.

— Cioară sperioasă! zise el.

Treaba asta avea legătură cu un soi de baracă de la bâlci, care era în vogă în copilăria lui Dwayne. Un negru își scotea capul printr-o gaură dintr-o bucată de pânză agățată în spatele barăcii și lumea dădea bani pentru privilegiul de a-i arunca în cap cu mingi tari de baseball. Dacă-l nimereau în cap, câștigau un premiu.

• • •

Așa că Dwayne crezu că marele Creator al Universului îl invitase la o partidă de „Cioară

sperioasă" acum. Deveni șiret și-și ascunse intențiile violente cu o plictiseală aparentă. După asta îi dădu foarte brusc un picior lui Wayne.

Wayne se feri din nou și trebui să se mai ferească o dată aproape imediat, căci Dwayne înainta, făcând combinații rapide de lovituri cu piciorul, cu palma și cu pumnii. Și Wayne sări pe cadrul unui camion foarte neobișnuit, construit pe șasiul unei limuzine Cadillac 1962. Fusese proprietatea firmei de construcții a fraților Maritimo.

Noua poziție mai ridicată a lui Wayne îi dădu posibilitatea să vadă, dincolo de Dwayne, amândouă benzile de pe autostrada care leagă statele între ele și un kilometru sau mai mult din Aeroportul Memorial „Will Fairchild", care era și mai departe. Și este important să înțelegeți în punctul ăsta că Wayne nu văzuse niciodată un aeroport până atunci și că era nepregătit pentru ce-ar putea păți un aeroport dacă apărea un avion noaptea.

— Stai cuminte, nu-ți face griji, îl liniști Dwayne pe Wayne.

Era un băiat foarte de comitet. N-avea de gând să se urce pe camion ca să se mai repeadă o dată la Wayne. Nu mai putea să respire, în primul rând. Și în al doilea, își dădea seama că Wayne era o mașină perfectă de ferit. Doar o mașină perfectă de lovit îl putea lovi.

— Ești prea bun pentru mine, zise Dwayne.

Așa că Dwayne se dădu puțin înapoi și se mulțumi să-i țină o mică predică lui Wayne. Vorbi despre sclavia umană – nu numai sclavii negri, ci și cei albi. Dwayne îi considera sclavi pe mineri și pe muncitorii de la liniile de asamblare și așa mai departe, indiferent de culoarea pielii.

— Cândva credeam că toată chestia asta era o ruşine, spuse el. Cândva credeam că scaunul electric era o ruşine. Cândva credeam că războiul era o ruşine... şi accidentele de maşină şi cancerul, zise el şi aşa mai departe.

Acuma nu mai credea că erau o ruşine.

— De ce mi-ar păsa mie ce pătesc maşinile? făcu el.

Chipul lui Wayne Hoobler fusese fără expresie până acum, dar în clipa asta începu să se lumineze de groază. Omul rămase cu gura căscată.

Luminile de pe pista de la Aeroportul Memorial „Will Fairchild" tocmai se aprinseseră. Luminile alea i se păreau lui Wayne mii şi mii de kilometri de bijuterii uimitor de frumoase. Pe partea cealaltă a autostrăzii care leagă statele între ele vedea cum se împlineşte un vis.

În capul lui Wayne se aprinse o luminiță ca semn că recunoaşte visul ăla, se aprinse o reclamă luminoasă, care dădu un nume copilăresc visului... aşa:

ȚARA
POVEȘTILOR

24

Ascultați aici : Dwayne Hoover a rănit grav așa de mulți oameni încât a fost chemată o ambulanță specială, căreia i se spunea „Martha". Martha era un autobuz transcontinental mare, făcut de General Motors, dar fără scaune. Avea paturi pentru treizeci și șase de sinistrați, plus o bucătărie, o baie și o sală de operație. Avea destule provizii de mâncare și medicamente pentru a funcționa ca un mic spital independent timp de o săptămână fără ajutor din afară.

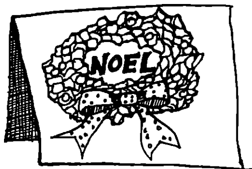
Numele ei complet era „Unitatea Mobilă de Intervenție în caz de Calamitate, în Memoria lui Martha Simmons" și se numea așa în onoarea nevestei lui Newbolt Simmons, comisar pentru siguranța publică al districtului. Murise de turbare, contractată de la un liliac bolnav pe care-l găsise într-o dimineață atârnat de draperiile ei în camera de zi, care se-ntindeau din tavan până-n podea. Tocmai citea o biografie a lui Albert Schweitzer, care credea că ființele omenești ar trebui să trateze cu multă iubire animalele mai simple. Liliacul a ciupit-o ușurel în timp ce ea îl înfășura în Kleenex, o hârtie fină pentru față. L-a dus în curtea interioară, unde l-a așezat cu grijă pe un fel de iarbă artificială cunoscută sub numele de Astroturf.

Când a murit avea șolduri de nouăzeci și unu de centimetri, talie de șaptezeci și patru de centimetri și circumferința bustului de șaptezeci și unu de centimetri. Soțul ei avea un penis de șaptesprezece centimetri și jumătate lungime și cinci centimetri în diametru.

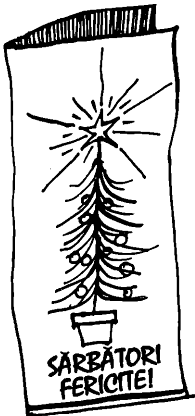
El și Dwayne au fost foarte apropiați o vreme – asta fiindcă nevasta lui și a lui Dwayne avuseseră parte de o moarte așa de ciudată, la o lună una de alta.

Au cumpărat împreună o groapă de pietriș, undeva pe șoseaua 23A, dar mai apoi firma de construcții a fraților Maritimo le-a oferit de două ori mai mult decât plătiseră ei. Așa c-au acceptat oferta și-au împărțit profiturile între ei, iar prietenia s-a cam terminat. Încă își mai trimiteau felicitări de Crăciun unul altuia.

Cea mai recentă felicitare pe care i-a trimis-o Dwayne lui Newbolt Simmons arăta așa:

Cea mai recentă felicitare pe care i-a trimis-o Newbolt Simmons lui Dwayne arăta așa:

• • •

Pe psihiatra mea tot Martha o cheamă. Adună tipi nervoşi în familii mititele, care se întâlnesc o dată pe săptămână. E tare distractiv. Ne

învață cum să ne mângâiem unul pe altul în mod inteligent. Acum e-n vacanță. Îmi place foarte mult de ea.

Și mă gândesc acuma, că se-apropie ziua mea (împlinesc cincizeci de ani), la romancierul american Thomas Wolfe, care-avea doar treizeci și opt de ani când a murit. Maxwell Perkins, redactorul lui de la Charles Scribner's Sons, l-a ajutat foarte mult să-și organizeze romanele. Am auzit că Perkins i-a spus să nu uite, când scrie, de ideea unificatoare a căutării unui tată de către un erou.

Mi se pare că, în romanele americane cu adevărat veridice, atât eroii, cât și eroinele caută *mame* în loc de tați. Nu trebuie să supere pe nimeni chestia asta. E adevărat, ce mai încolo-ncoace.

O mamă e mult mai folositoare.

Eu, unul, nu m-aș simți deosebit de bine dac-aș mai găsi un tată. Nici Dwayne Hoover. Nici Kilgore Trout.

• • •

Și tocmai când Dwayne Hoover, cel orfan de mamă, îi freca ridichea lui Wayne Hoobler, cel orfan de mamă, în parcarea de mașini la mâna a doua, un tip care-și omorâse de-adevăratelea mama se pregătea să aterizeze cu o cursă *charter* pe Aeroportul Memorial „Will Fairchild" de pe cealaltă parte a autostrăzii care leagă statele între ele. Era vorba de Eliot Rosewater, protectorul lui Kilgore Trout. Și-a *omorât* mama întâmplător, într-un accident pe apă, când era tânăr. Femeia era campioana la șah a Statelor Unite ale Americii, la o mie nouă sute treizeci

și șase de ani după ce s-a născut fiul lui Dumnezeu. Rosewater a omorât-o un an după aia.

Pilotul lui a fost cel care a făcut ca pistele aeroportului să devină țara poveștilor în mintea unui fost pușcăriaș. Rosewater își aduse aminte de bijuteriile maică-sii când s-au aprins luminile. Se uită spre apus și zâmbi la frumusețea trandafirie a Centrului Memorial pentru Arte „Mildred Barry", o lună plină pe catalige într-un cot pe care-l făcea Sugar Creek. Îi aducea aminte cum arătase maică-sa acum, când o vedea cu ochii tulburi ai copilăriei.

• • •

Eu îl născocisem, bineînțeles, și pe el, și pe pilotul lui. L-am pus la manșă pe colonelul Looseleaf Harper, cel care dăduse drumul bombei atomice la Nagasaki, în Japonia.

L-am făcut pe Rosewater alcoolic în altă carte. Acuma-l făcusem să fie rezonabil de treaz cu ajutorul dat de Alcoolicii Anonimi. L-am făcut să-și folosească starea de trezie pe care-o găsise de curând pentru a explora, printre altele, presupusele avantaje spirituale și fizice ale orgiilor sexuale în rândul celor care nu erau de loc din New York. Până acum era doar derutat.

Aș fi putut să-l omor și pe el și pe pilotul lui, dar i-am lăsat în viață pe amândoi. Așa că avionul lor a aterizat fără probleme.

• • •

Cei doi medici de pe vehiculul de intervenție în caz de calamitate numit „Martha" erau Cyprian

Ukwende din Nigeria și Khashdrahr Miasma din Bangladesh, o țară ce-abia lua ființă. Amândouă erau părți ale lumii care, din când în când, ieșeau în evidență prin faptul că rămâneau fără mâncare. De fapt amândouă erau pomenite clar în *Acum se poate spune* de Kilgore Trout. Dwayne Hoover citi în cartea aia că roboții din lumea întreagă rămâneau întruna fără combustibil și mureau pe capete, tot așteptând s-o pună la încercare pe singura făptură cu liber-arbitru din univers, care avea șanse minime să apară.

• • •

La volanul ambulanței era Eddie Key, un tânăr negru care descindea direct din Francis Scott Key, patriotul american alb care-a scris imnul național. Eddie știa că descindea din Key. Era în stare să enumere mai mult de șase sute de strămoși de-ai lui și avea cel puțin o anecdotă despre fiecare. Erau africani, indieni și albi.

Știa, de exemplu, că familia din partea maică-sii fusese odată proprietara fermei în incinta căreia s-a descoperit Peștera Miracolului Sacru, că strămoșii lui o botezaseră Ferma Muscarului Albastru.

• • •

Iată de ce, întâmplător, atât de mulți doctori tineri străini făceau parte din personalul spitalului: țara nu scotea pe piață destui doctori pentru toți bolnavii pe care-i avea, dar avea

cumplit de mulţi bani. Aşa că-i cumpăra pe doctorii ăştia din alte ţări, care n-aveau mulţi bani.

• • •

Eddie Key ştia atât de multe lucruri despre strămoşii lui deoarece ramura neagră a familiei făcuse ceea ce încă fac aşa de multe familii africane din Africa, adică să aibă câte un membru din fiecare generaţie a cărui sarcină era să ţină minte istoria de până atunci a familiei. Eddie Key începuse să-şi bage-n cap numele şi aventurile strămoşilor din familie, atât din partea maică-sii, cât şi a lui taică-său, când avea numai şase ani. Cum stătea acolo, pe scaunul din faţă al vehiculului de intervenţie în caz de calamitate şi se uita prin parbriz, avea sentimentul că el însuşi era un vehicul şi că ochii îi erau nişte parbrize prin care înaintaşii lui puteau să se uite dac-aveau chef s-o facă.

Francis Scott Key era doar unul dintre miile de strămoşi pe care-i avea în urmă. Deşi erau şanse minime ca strămoşul să tragă cu ochiul chiar acum la ce se-ntâmplase cu Statele Unite ale Americii, până în momentul acela, Eddie îşi pironi privirile pe steagul american înfipt în parbriz.

— Tot mai fluturi, băiete? îi spuse el încet.

• • •

Familiaritatea lui Eddie Key cu trecutul forfotitor făcea viaţa mult mai interesantă pentru el decât era pentru Dwayne, de exemplu, ori pentru mine, pentru Kilgore Trout ori pentru

aproape orice alb din Midland City în ziua aia. Noi nu aveam sentimentul că oricine altcineva vedea cu ochii noştri... sau lucra cu mâinile noastre. Noi nu ştiam nici măcar cine erau străbunicii şi străbunicile noastre. Eddie Key plutea pe un râu de oameni care curgeau de colo până dincolo în timp. Dwayne, Trout şi cu mine eram pietricele nemişcate.

Şi, fiindcă ştia aşa de multe lucruri pe de rost, Eddie Key era în stare să aibă sentimente profunde, binefăcătoare pentru Dwayne Hoover, de exemplu, şi de asemenea pentru doctorul Cyprian Ukwende. Dwayne era un tip a cărui familie preluase Ferma Muscarului Albastru. Ukwende, din neamul *indaro*, era un tip ai cărui strămoşi îl răpiseră pe un strămoş de-al lui Key pe coasta apuseană a Africii, un tip pe care-l chema Ojumwa. Cei din neamul *indaro* l-au vândut pe o muschetă unor negustori britanici de sclavi, care l-au dus cu o barcă cu pânze ce se numea „Skylark" la Charleston, în Carolina de Sud, unde a fost adjudecat pe doi bani la o licitaţie ca fiind o maşină agricolă autopropulsată ce se repară singură.

Şi aşa mai departe.

• • •

Acuma Dwayne intra îmbrâncit în „Martha" prin uşile mari şi duble din spate, chiar în faţa motorului. Eddie Key era pe scaunul şoferului şi se uita în oglinda retrovizoare să vadă ce se petrecea pe-acolo. Dwayne era înfăşat atât de strâns în cearşafuri de pânză tare, care-i opreau mişcările, încât reflexia lui în oglindă i se părea

lui Eddie că seamănă cu un deget mare bandajat de la mână.

Dwayne nu observă faptul că nu putea să se mişte. Credea că se află pe planeta virgină promisă de cartea lui Kilgore Trout. Chiar şi când Cyprian Ukwende şi Khashdrahr Miasma l-au aşezat în poziţie orizontală, el tot credea că stă în picioare. Cartea îi spusese că s-a dus să înoate în apă rece pe planeta virgină şi că, de câte ori ieşea din râul îngheţat, urla mereu zicând ceva surprinzător. Era un joc. Creatorul Universului încerca să ghicească ce-o să urle Dwayne în fiecare zi. Şi Dwayne îl prostea pe de-a-ntregul.

Iată ce urla Dwayne în ambulanţă:

— La revedere, tristă zi de luni!

După asta i se păru că mai trecuse o zi pe planeta virgină şi că era timpul să urle din nou.

— Să n-aud pe nimeni tuşind aici! urlă el.

• • •

Kilgore Trout era unul dintre răniţii care mergeau pe picioare. Era în stare să se urce în „Martha" fără ajutor şi să-şi aleagă un loc unde să stea ca să fie departe de cazurile cu adevărat grave. Îl atacase pe Dwayne Hoover din spate când Dwayne o trăgea pe Francine Pefko afară din propria lui sală de prezentare şi-o târa pe asfalt. Dwayne voia s-o bată în public, ceea ce chimicalele lui nocive îl făceau să creadă că merită cu prisosinţă.

Dwayne îi rupsese deja falca şi trei coaste în birou. Când o scoase în brânci afară, găsi acolo o mulţime de oameni de dimensiuni

rezonabile, care ieşiseră alene din barul şi din bucătăria hotelului Holiday Inn.

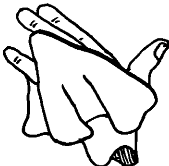
— Cea mai bună maşină de regulat din tot statul, spuse el mulţimii. Excit-o şi-o să te reguleze şi-o să-ţi spună că te iubeşte şi n-o să tacă din gură până ce n-o să-i dai o franciză Kentucky Fried Chicken de-a colonelului Sanders.

Şi aşa mai departe. Trout îl înşfăcă pe la spate.

Inelarul de la mâna dreaptă a lui Trout alunecă oarecum în gura lui Dwayne şi Dwayne îi reteză cu dinţii prima falangă. După asta Dwayne îi dădu drumul lui Francine şi ea căzu grămadă pe asfalt. Femeia îşi pierduse cunoştinţa şi era cel mai grav rănită dintre toţi. Şi Dwayne o luă la picior spre albia de beton de lângă autostrada care leagă statele între ele şi scuipă vârful degetului lui Kilgore Trout în Sugar Creek.

• • •

Kilgore Trout nu se hotărî să se lungească în „Martha". Se aşeză într-un scăunel de piele din spatele lui Eddie Key. Key îl întrebă ce păţise, iar Trout ridică mâna dreaptă, înfăşurată întru câtva într-o batistă plină de sânge, care arăta aşa:

— C-o scăpare poţi s-o-ncurci pe mare! urlă Dwayne.

• • •

— Amintiţi-vă de Pearl Harbor! urlă Dwayne.

Cea mai mare parte din tot ce făcuse el în ultimele trei sferturi de oră fusese hidos de nedrept. Dar cel puţin îl cruţase pe Wayne Hoobler. Wayne se întorsese nevătămat printre maşinile la mâna a doua. Culegea de pe jos o brăţară pe care-o aruncasem eu acolo ca s-o găsească el.

Cât despre mine, păstram o distanţă plină de respect între mine şi toată violenţa, deşi eu eram cel care-l crease pe Dwayne şi violenţa lui şi oraşul şi cerul de deasupra şi Pământul de dedesubt. Chiar şi aşa, m-am ales de pe urma tărăboiului cu geamul de la ceas spart şi cu ceea ce s-a dovedit mai târziu a fi un deget rupt de la picior. Cineva a sărit înapoi ca să se ferească din calea lui Dwayne. Mi-a spart

geamul de la ceas, deși eu îl creasem, și mi-a rupt degetul de la picior.

• • •

Cartea asta nu e genul de carte în care oamenii primesc ce li se cuvine la sfârșit. Dwayne a lovit doar un om care a meritat să fie lovit pentru că era așa de rău. L-a lovit pe Don Breedlove. Breedlove era instalatorul de gaz, alb, care o siluise pe Patty Keene, ospătărița de la restaurantul lui Dwayne, Burger Chef, de pe Crestview Avenue, în parcarea de la Centrul Sportiv Memorial „George Hickman Bannister", din bâlciul districtului, după ce Universitatea „Peanut" a bătut Liceul „Innocent Bystander" în meciul de baraj al echipei de baschet a liceului pe întreaga regiune.

• • •

Don Breedlove era în bucătăria hotelului Holiday Inn când Dwayne a început să facă scandal. Repara acolo un cuptor cu gaz care nu mai mergea.

Ieși din bucătărie ca să ia puțin aer și Dwayne veni alergând spre el. Dwayne tocmai scuipase vârful degetului lui Kilgore Trout în Sugar Creek. Don și Dwayne se cunoșteau foarte bine, căci Dwayne îi vânduse odată lui Breedlove un Pontiac, model Ventura, despre care Don a zis că era o lămâie. O lămâie era un automobil care nu mergea cum trebuie și pe care nimeni nu era-n stare să-l repare.

De fapt Dwayne a pierdut bani în tranzacția asta făcând adaptări și înlocuind anumite piese

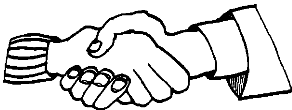
în încercarea de a-l îndulci pe Breedlove. Dar Breedlove era de nemângâiat și, în cele din urmă, a pictat, cu galben țipător, anunțul ăsta pe capacul de la portbagaj și pe amândouă portierele:

MAȘINA ASTA E O LĂMÂIE!

Iată ce, întâmplător, era într-adevăr în neregulă cu mașina. Copilul unui vecin de-al lui Breedlove pusese sirop de arțar în rezervorul de benzină al mașinii model Ventura. Siropul de arțar era ceva dulce făcut din sângele pomilor.

Așa că acuma Dwayne Hoover întinse mâna dreaptă spre Breedlove, iar Breedlove, fără să se gândească deloc la chestia asta, luă mâna aia în mâna lui. Se strânseră așa:

Era un simbol al prieteniei între bărbaţi. Sentimentul general era, de asemenea, că, după felul în care un bărbat dădea mâna, puteai să-ţi dai seama în mare măsură de caracterul omului. Dwayne şi Don Breedlove îşi strânseră mâinile cu putere şi fără emoţie.

Aşa că Dwayne se ţinu de Don Breedlove cu mâna dreaptă şi zâmbi de parcă voia să spună: cele rele să se spele, cele bune să se-adune. Pe urmă îşi făcu palma stângă căuş şi-i trase una lui Don peste ureche cu partea desfăcută a căuşului. Treaba asta ridică îngrozitor presiunea aerului în urechea lui Don. Omul căzu la podea fiindcă durerea era atât de cumplită. Don n-a mai auzit nimic cu urechea aia, niciodată.

• • •

Aşa că acuma Don era şi el în ambulanţă şi stătea în capul oaselor la fel cum stătea şi Kilgore Trout. Francine era întinsă pe jos, inconştientă, dar gemând. Beatrice Keedsler era întinsă pe jos, deşi ar fi putut sta în capul oaselor. Avea falca ruptă. Bunny Hoover era întins pe jos. Faţa îi era de nerecunoscut, nici

nu mai semăna cu o față, indiferent a cui. Cyprian Ukwende îi dăduse morfină.

Mai erau încă cinci victime : o femeie albă, doi bărbați albi, doi bărbați negri. Cei trei albi nu mai fuseseră niciodată în Midland City până atunci. Călătoreau împreună de la Erie, din statul Pennsylvania, spre Marele Canion, care era cea mai adâncă crăpătură de pe planetă. Voiau să se uite în josul crăpăturii, dar n-au ajuns în veci să facă treaba asta. Dwayne Hoover tăbărî pe ei pe drumul de la mașină spre holul noului hotel Holiday Inn.

Cei doi bărbați negri lucrau amândoi la bucătăria restaurantului.

• • •

Cyprian Ukwende încerca acuma să-i scoată pantofii lui Dwayne Hoover, dar pantofii, șireturile și șosetele lui Dwayne erau impregnate cu materialul plastic cu care se căptușise când trecuse teleap-teleap prin Sugar Creek.

Ukwende nu rămânea cu gura căscată când vedea pantofi și șosete amestecate într-un tot unitar. Vedea pantofi și șosete ca alea în fiecare zi la spital în picioarele copiilor care se jucaseră prea aproape de Sugar Creek. De fapt atârnase un clește pentru tablă pe peretele salonului de urgențe ca să poată tăia pantofi și șosete amestecate într-un tot unitar.

Se întoarse către asistentul lui, tânărul doctor Khashdrahr Miasma, din Bangladesh, și-i spuse :

— Adu niște foarfeci din alea mari.

Miasma stătea cu spatele la toaleta femeilor din ambulanță. Până acuma nu făcuse nimic ca

să dea și el o mână de ajutor în toate urgențele care apăruseră. Ukwende, poliția și o echipă de la apărarea civilă făcuseră totul până acum. Acuma Miasma refuza chiar și să caute niște foarfeci din alea mari.

În esență, probabil că Miasma nici n-ar fi trebuit să lucreze deloc în domeniul medicinii sau, cel puțin, nu într-o zonă unde exista o șansă cât de mică să fie criticat. Nu putea să suporte critica. Asta era o trăsătură care-i scăpa de sub control. Orice aluzie cum că vreun lucru legat de el nu era absolut magnific îl transforma automat într-un copil îmbufnat căruia i se înecaseră toate corăbiile și care zicea doar că vrea acasă.

Asta a și zis când Ukwende i-a spus a doua oară să aducă niște foarfeci din alea mari:

— Vreau acasă.

Iată de ce fusese criticat chiar înainte de a se da alarma că pe Dwayne îl apucase amocul: amputase piciorul unui negru când probabil că piciorul ar fi putut fi salvat.

Și așa mai departe.

• • •

Aș putea să-i dau înainte cu amănuntele cu caracter intim despre viețile diferite ale celor din superambulanță, dar la ce bun mai multe informații?

Sunt de acord cu Kilgore Trout în ceea ce privește romanele realiste și faptul că dau amănunte cu nemiluita, până-n pânzele albe. În romanul lui Trout, *Banca de memorie pangalactică*, eroul se află într-o navă spațială de trei sute douăzeci de kilometri lungime și nouăzeci

și nouă de kilometri în diametru. La un moment dat, împrumută un roman realist de la biblioteca de cartier de lângă casa lui. Citește vreo șaizeci de pagini și pe urmă o dă înapoi.

Bibliotecara îl întreabă de ce nu-i place și el îi spune:

— Știu deja destule despre ființele omenești.

Și așa mai departe.

• • •

„Martha" se puse în mișcare. Kilgore Trout văzu un anunț care-i plăcu la nebunie. Iată ce scria în anunțul cu pricina:

Și așa mai departe.

Pentru o clipă Dwayne Hoover deveni din nou conștient. Vorbi despre deschiderea unui centru de sănătate la Midland City cu aparate pentru exersarea mușchilor folosiți la vâslit, biciclete statice, căzi cu hidromasaj, lămpi cu raze ultraviolete, piscine și așa mai departe. Îi spuse lui Cyprian Ukwende că tot ce trebuia făcut cu un centru de sănătate era să-l deschizi și pe urmă să-l vinzi cât mai repede cu profit.

— Oamenii se-nghesuie când e vorba să revină la forma mai bună pe care-au avut-o înainte sau să slăbească vreo câteva kilograme, spuse Dwayne. Se-nscriu la program, dar pe urmă le dispare interesul cam într-un an și nu mai vin. Așa-s oamenii.

Și așa mai departe.

Dwayne n-avea să deschidă nici un centru de sănătate. N-avea să deschidă nimic, niciodată. Cei pe care-i jignise pe nedrept aveau să-l dea-n judecată, dorindu-și așa de mult să se răzbune pe el încât avea să rămână fără un sfanț. Avea să devină umbra ștearsă a unui bătrân de la periferia orașului, care se afla lângă Hotelul Fairchild, ce fusese cândva foarte la modă, foarte elegant. În nici un caz n-avea să fie singurul vagabond despre care se putea spune pe drept cuvânt:

— Îl vezi? Îți vine să crezi? Acuma nu mai are nici o para chioară, dar cândva învârtea banii cu lopata.

Și așa mai departe.

Acum, în ambulanță, Kilgore Trout își scotea fâșii și petice de plastic de pe fluierele picioarelor care parcă luaseră foc. Trebuia să-și folosească mâna stângă, care era întreagă.

ETC.

Epilog

Camera de gardă de la spital era la subsol. După ce lui Kilgore Trout i-au dezinfectat, i-au curățat și i-au bandajat ciotul care-i mai rămăsese din inelar, a trebuit să se ducă la etaj, la serviciul financiar. Trebuia să completeze anumite formulare, căci nu era din districtul Midland, n-avea asigurare de sănătate și era sărac lipit. N-avea carnet de cecuri. N-avea bani peșin.

Pentru scurtă vreme s-a rătăcit în subsol, ca mulți alții. A dat peste ușile duble care duceau la morgă, ca mulți alții. Automat a început să se gândească la faptul că și pe el îl aștepta tot moartea, ca pe mulți alții. A nimerit într-o sală cu un aparat de raze Roentgen, care nu funcționa. Treaba asta l-a făcut să se-ntrebe automat dacă se năștea ceva rău în el. Mulții alții s-au întrebat exact același lucru când au trecut pe lângă camera aia.

Acuma Trout nu simțea nimic din ce ar fi simțit milioane de alți oameni, automat.

Și Trout dădu peste niște trepte, dar nu duceau unde trebuia. Nu-l duceau spre hol, spre serviciul financiar și spre magazinul de cadouri sau alte asemenea locuri, ci spre niște camere întortocheate unde diverși oameni își

reveneau sau nu de pe urma traumelor de tot felul. Mulți dintre cei de acolo fuseseră aruncați la pământ de forța gravitației, care nu se ostoia nici o clipă.

Trout trecu acum pe lângă o cameră privată și acolo, înăuntru, era un tânăr negru, cu un telefon alb și un televizor color și cutii cu bomboane și buchete de flori peste tot prin jur. Era Elgin Washington, un codoș care lucra în afara hotelului Holiday Inn. Avea doar douăzeci și șase de ani, dar era fabulos de bogat.

Ora de vizită trecuse așa că toate sclavele lui sexuale plecaseră. Dar lăsaseră în urmă valuri de parfum. Pe Trout îl apucă greața când trecu pe lângă ușă. Era o reacție automată față de valul acela fundamental neprietenos. Elgin Washington tocmai prizase cocaină, care ajunsese în sinusurile lui, ce amplificau îngrozitor de mult mesajele telepatice pe care le trimitea și le primea. Se simțea de o sută de ori mai mare decât era în realitate fiindcă mesajele erau așa de puternice și excitante. Zgomotul pe care-l făceau îi dădea fiori. Nu-i păsa ce ziceau mesajele alea.

Și, când era tărăboiul mai mare, Elgin Washington îi spuse lui Trout ceva, încercând să-l încânte cu vorbe dulci.

— Hei, măi, omule, hei, măi, omule, hei, măi, omule! zise el, încercând să-l încânte cu vorbe dulci.

Mai de dimineață îi fusese amputat piciorul de Khashdrahr Miasma, dar uitase de chestia asta.

— Hei, măi, omule, îl lingui el.

Nu voia nimic deosebit de la Trout. O parte din creierul lui își exersa alene măiestria de a-i

face pe străini să vină la el. Umbla după sufletele oamenilor.

— Hei, măi, omule... mai zise.

Îi arătă un dinte de aur. Îi făcu cu ochiul.

Trout veni lângă patul negrului. Nu era vorba de compasiune din partea lui. Era din nou o mașină. Ca așa de mulți pământeni, Trout era un tontălău pătruns de automatisme până-n măduva oaselor, căruia o personalitate patologică precum Elgin Washington putea să-i ordone ce să-și dorească sau ce să facă. Întâmplător, amândoi erau descendenți ai împăratului Carol cel Mare. Orice individ care avea cât de puțin sânge european în vine era descendent al împăratului Carol cel Mare.

Elgin Washington își dădu seama c-a mai prins în plasă încă o ființă omenească fără să vrea cu adevărat. Nu-i stătea în caracter să te lase să pleci fără să te facă să te simți cumva inferior, cumva tâmpit. La un moment dat, chiar a omorât pe bune un om pentru a-l face să se simtă inferior, dar cu Trout era blând. Închise ochii ca și cum s-ar fi gândit intens și pe urmă spuse serios:

— Cred că s-ar putea să mor.

— Chem o soră! zise Trout.

Orice ființă omenească ar fi spus exact același lucru.

— Nu, nu, făcu Elgin Washington și dădu din mâini de parcă protesta în vis. Mor agale. Totul merge treptat.

— Aha, își dădu Trout cu părerea.

— Trebuie să-mi faci un hatâr, spuse Washington.

N-avea idee ce hatâr să-i ceară. O să-i vină lui ceva în minte. Îi veneau mereu idei de hatâruri.

— Ce hatâr? întrebă Trout, care nu se simţea deloc în apele lui.

Se îmbăţoşă când auzi că era vorba de un hatâr. Era genul ăla de maşină. Washington ştia c-o să se îmbăţoşeze. Toate fiinţele omeneşti erau genul ăla de maşină.

— Vreau să m-asculţi când o să fluier cântecul privighetorii, spuse el.

Îi dădu ordin lui Trout să tacă, privindu-l cu ochi răi.

— Ce face chemarea privighetorii, atât de iubită de poeţi, să fie deosebit de frumoasă, zise el, este faptul că pasărea asta nu cântă decât sub clar de lună.

După asta făcu ceea ce ar face aproape orice negru din Midland City: imită o privighetoare.

• • •

Festivalul de Artă de la Midland City a fost amânat din cauza nebuniei. Fred T. Barry, preşedintele festivalului ăstuia, veni la spital în limuzina lui, îmbrăcat în chinez, pentru a-şi prezenta omagiile lui Beatrice Keedsler şi Kilgore Trout. Pe Trout nu-l puteau găsi nicăieri. Beatrice Keedsler fusese adormită cu morfină.

Kilgore Trout presupuse că Festivalul de Artă o să aibă totuşi loc în seara aia. N-avea bani pentru nici un fel de mijloc de transport, aşa c-o luă pe jos. O porni într-o plimbare de câţiva kilometri pe bulevardul Fairchild, îndreptându-se spre un punct mititel de culoarea chihlimbarului din celălalt capăt. Punctul era Centrul pentru Arte din Midland City. Mergând spre el, o să-l facă să crească. Şi când mersul

lui în direcția aia o să-l facă destul de mare, punctul o să-l înghită. O să fie mâncare înăuntru.

• • •

Așteptam să-l interceptez la vreo șase străzi mai încolo. Eram într-o mașină marca Plymouth, model Duster, pe care o închiriasem de la Avis[1] cu cardul meu Diners' Club. Țineam un tubuleț de hârtie în gură. Era burdușit cu frunze. I-am dat foc. A fost *soigné*[2] să fac o chestie ca asta.

Penisul meu avea șapte centimetri și jumătate lungime și treisprezece centimetri în diametru. După câte știam, așa un diametru era un record mondial. Acuma dormea în șortul meu de la firma Jockey. Și eu m-am dat jos din mașină ca să-mi dezmorțesc picioarele, ceea ce a fost iarăși *soigné*. Eram printre fabrici și depozite. Felinarele de pe stradă erau la distanță mare unul de altul și aruncau o lumină chioară. Parcările erau goale în afară de mașinile paznicilor de noapte, care erau ici și colo. Nu circula nimic pe bulevardul Fairchild, care fusese cândva aorta ce pompa sângele în tot orașul. Fusese stoarsă total de viață. Și treaba asta o făcuseră autostrada care leagă statele între ele și autostrada Robert F. Kennedy, care a fost construită pe vechiul amplasament al căii ferate Monon. Monon era moartă.

1. Companie americană de închirieri auto, fondată în 1946 la Detroit, statul Michigan, actualmente cu sediul la Parsippany, statul New Jersey (n.t.).
2. Excelent (în fr., în orig.) (n.t.).

• • •

Moartă.

• • •

Nimeni nu dormea în partea aia a orașului. Nimeni nu stătea la pândă acolo. Era un sistem de bastioane pe timpul nopții, cu garduri înalte și alarmă și cu câini care dădeau târcoale în căutare de pradă. Erau mașini de ucis.

Când m-am dat jos din mașina mea marca Plymouth, model Duster, nu mi-era frică de nimic. Întrucât materialele cu care lucrează sunt atât de periculoase, un scriitor cu garda jos se poate aștepta la chinuri care s-apară cu iuțeala fulgerului.

Era cât pe-aici să m-atace un Doberman *pinscher*, unul dintre personajele principale dintr-o versiune mai de demult a cărții ăsteia.

• • •

Ascultați aici : Pe Doberman îl chema Kazak. Patrula în timpul nopții prin zona cu depozitele firmei de construcții a fraților Maritimo. Dresorii lui Kazak, cei care-i explicau pe ce fel de planetă se află și ce fel de animal e, l-au învățat că Creatorul Universului voia ca el să ucidă orice lucru pe care punea laba și să-l și mănânce.

Într-o versiune mai de demult a cărții ăsteia l-am pus pe Benjamin Davis, un negru, care era bărbatul lui Lottie Davis, servitoarea lui Dwayne Hoover, să aibă grijă de Kazak. Azvârlea carne crudă în groapa unde stătea Kazak în

timpul zilei. Îl trăgea pe Kazak în groapă la răsăritul soarelui. Țipa la el și arunca în el cu mingi de tenis la apusul soarelui. După asta îl lăsa liber.

Benjamin Davis era prim trompetist în orchestra simfonică din Midland City, dar nu primea nici un ban pentru asta, așa c-avea nevoie de-o slujbă ca lumea. Purta un halat gros făcut din saltele care rămăseseră de pe vremea războiului și plasă de sârmă așa încât Kazak să nu-l poată omorî. Kazak își dădea toată osteneala. Peste tot erau ciozvârte de saltea și petice de plasă de sârmă.

Și Kazak făcea pe dracu-n patru ca să omoare pe oricine venea prea aproape de gardul ce-i îngrădea planeta. Sărea la oameni de parcă nu era nici un gard pe-acolo. Peste tot gardul se curba în afară spre trotuar. Arăta de parcă ar fi tras cineva cu ghiulele în el dinăuntru.

Ar fi trebuit să observ forma ciudată a gardului când m-am dat jos din automobil, când mi-am aprins o țigară, ceea ce a fost *soigné*. Ar fi trebuit să știu că un personaj așa de feroce cum era Kazak nu putea fi scos cu ușurință dintr-un roman.

Kazak stătea ghemuit după o grămadă de țevi de bronz pe care frații Maritimo le cumpăraseră de la un gangster ceva mai de dimineață. Kazak avea de gând să mă omoare și să mă mănânce.

• • •

M-am întors cu spatele la gard și-am tras adânc din țigară. Țigările Pall Mall m-ar ucide încetul cu încetul. Și-am meditat filozofic la

crenelurile mohorâte ale vechii reşedinţe Keedsler de pe cealaltă parte a bulevardului Fairchild.

Beatrice Keedsler fusese crescută acolo. Cele mai renumite crime din istoria oraşului fuseseră comise acolo. Will Fairchild, eroul din război şi unchiul lui Beatrice Keedsler din partea mamei, a apărut într-o noapte din vara lui 1926 cu o puşcă Springfield. A tras şi şi-a omorât cinci neamuri, trei servitori, doi poliţişti şi toate animalele din grădina zoologică particulară a familiei Keedsler. După asta s-a împuşcat în inimă.

Când i-au făcut autopsia, s-a găsit o tumoare pe creier de mărimea unei alice. Asta a fost cauza crimelor.

• • •

După ce familia Keedsler a pierdut casa la începutul marii crize, s-au mutat în ea Fred T. Barry şi părinţii lui. Vechea reşedinţă vuia de sunetele scoase de păsările din Anglia. Acum era un loc cufundat cu totul în tăcere şi se vorbea c-o să-l transforme într-un muzeu unde copiii ar putea învăţa istorie despre Midland City, aşa cum era ea spusă de vârfurile de săgeată, de animalele împăiate şi de artefactele albilor din vechime.

Fred T. Barry se oferise să doneze o jumătate de milion de dolari acestui muzeu cu o condiţie: să fie expuse prima maşină de spălat Robo-Magic şi afişele vechi care-i făceau reclamă.

Şi voia ca exponatele să mai arate cum maşinile au evoluat exact ca animalele, dar cu o viteză mult mai mare.

• • •

Mă uitam la reşedinţa Keedsler şi nici prin cap nu-mi trecea că un câine vulcanic avea să erupă din spatele meu. Kilgore Trout veni mai aproape. Aproape că mi-era indiferent. Nu prea-mi păsa dacă se apropia sau nu, deşi amândoi aveam să ne spunem unul altuia nişte chestii de importanţă istorică despre faptul că eu îl creasem pe el.

În loc de asta mi-a venit în minte bunicul din partea mamei, care fusese primul arhitect autorizat din statul Indiana. Făcuse planurile pentru nişte case de vis ale unor milionari *hoosier*[1]. Acum erau săli mortuare şi şcoli pentru învăţarea chitarei şi guri de pivniţă şi parcări. Mi-a venit în minte mama, care m-a dus odată cu maşina prin Indianapolis în timpul marii crize ca să mă facă să rămân cu gura căscată de cât de bogat şi puternic fusese bunicul din partea mamei. Mi-a arătat unde fusese fabrica lui de bere, unde fuseseră câteva dintre casele lui de vis. Toate monumentele erau guri de pivniţă.

Kilgore Trout era acuma doar la jumătate de stradă de cel care-l făcuse şi mergea din ce în ce mai încet. Nu l-am lăsat în pace.

M-am întors spre el în aşa fel încât fosele sinusurilor mele, de unde se trimiteau şi unde se recepţionau toate mesajele telepatice, să fie aliniate perfect cu ale lui. Iată ce i-am spus pe cale telepatică, repetând o dată şi încă o dată:

— Am veşti bune pentru tine.

Kazak se repezi.

---

1. Poreclă dată locuitorilor statului Indiana (n.t.).

• • •

L-am văzut pe Kazak cu coada ochiului drept. Ochii îi erau ca nişte roţi cu ştifturi. Dinţii îi erau pumnale albe. Balele îi erau cianură. Sângele îi era nitroglicerină.

Venea plutind spre mine ca un zeppelin, alene suspendat în aer.

Ochii mi-au informat creierul de existenţa lui.

Creierul trimise un mesaj hipotalamusului, îi spuse să secrete hormonul care pune în libertate corticotropina şi să-i dea drumul în vasele scurte ce leagă hipotalamusul de glanda pituitară.

Hormonul care pune în libertate corticotropina mi-a îndemnat glanda pituitară să-mi bage hormonul adrenocorticotropic în sânge. Glanda mea pituitară făcea şi punea deoparte hormonul adrenocorticotropic tocmai pentru o astfel de ocazie. Şi zeppelinul se apropia din ce în ce mai mult.

Şi o parte din hormonul adrenocorticotropic din sângele meu ajunse la învelişul glandei suprarenale, care făcea şi punea deoparte glucocorticoizi pentru cazuri de urgenţă. Glanda suprarenală mi-a băgat glucocorticoizii în sânge, care au pornit-o peste tot prin corp, preschimbând glicogenul în glucoză. Glucoza era hrană pentru muşchi. Avea să m-ajute să mă bat ca o pisică sălbatică sau să fug ca o ciută.

Şi zeppelinul se apropia din ce în ce mai mult.

Glanda suprarenală mi-a injectat şi nişte adrenalină. M-am făcut roşu ca un rac fiindcă tensiunea mi-a crescut cu iuţeala fulgerului.

Adrenalina îmi făcea inima să lucreze ca o alarmă antifurt. Îmi ridicase și părul măciucă. Și ajutase niște coagulanți să mi se verse în sânge, așa încât, în caz c-aș fi rănit, sevele mele vitale să nu se scurgă de tot.

Tot ce făcuse corpul meu până atunci se înscria în procedurile normale de funcționare a unei mașini omenești. Dar corpul meu luase o măsură de apărare despre care mi se spune că este fără precedent în istoria medicinei. Poate că s-a-ntâmplat fiindcă s-o fi produs vreun scurtcircuit ori o fi plesnit vreo garnitură de etanșare. În orice caz, eu mi-am retras testiculele în cavitatea abdominală și mi le-am ridicat în fuselaj ca trenul de aterizare al unui avion. Și acuma mi se spune că doar o operație o să le dea jos din nou.

Oricum ar fi, Kilgore Trout mă urmărea de la o jumătate de stradă, neavând habar cine sunt, neavând habar de Kazak și neavând habar de ce făcuse corpul meu până atunci în privința lui Kazak.

Trout avusese deja o zi plină, dar ziua nu se terminase încă. Acum îl văzu pe cel care-l făcuse sărind pur și simplu peste un automobil.

• • •

Am aterizat în patru labe în mijlocul bulevardului Fairchild.

Kazak a fost aruncat înapoi de gard. Forța de gravitație a avut grijă de el așa cum avusese grijă și de mine. Forța de gravitație l-a trântit jos, pe beton. Kazak primise o lovitură de rămăsese prost.

Kilgore Trout se-ntoarse și plecă de-acolo. O porni îngrijorat în grabă spre spital. L-am

strigat, dar treaba asta nu l-a făcut decât s-o ia la picior și mai tare.

Așa că am sărit în mașină și m-am luat după el. Eram așa plin de adrenalină și coagulante și toate alea c-aș fi putut să mă-nalț ca un zmeu și să zbor spre cer. Încă habar n-aveam de faptul că-mi retrăsesem testiculele în toată agitația aia. Simțeam o ușoară jenă acolo jos.

Trout mergea în galop din scurt când am sosit eu. L-am cronometrat cu șaptesprezece kilometri pe oră, ceea ce era excelent pentru un om de vârsta lui. Acuma și el era plin ochi de adrenalină, coagulante și glucocorticoizi.

Îmi lăsasem ferestrele-n jos și i-am strigat:

— Mai domol! Mai domol! Domnule Trout! Mai domol! Domnule Trout!

Își încetini mersul când se auzi strigat pe nume.

— Mai domol! Ți-s prieten! i-am zis eu.

Se opri din târșâitul picioarelor și se rezemă gâfâind, nemaiputând de oboseală, de un gard care înconjura un depozit de aparate ce aparținea companiei General Electric. Monograma și deviza companiei se vedeau pe cerul nopții în spatele lui Trout, care avea privirea rătăcită. Iată deviza:

PROGRESUL ESTE
CEL MAI IMPORTANT PRODUS
AL NOSTRU

• • •

— Domnule Trout, i-am spus eu din mașina cufundată-n beznă, n-aveți de ce să vă temeți. V-aduc vești foarte îmbucurătoare.

Își recăpăta respirația cu mare greutate, așa că nu prea avea el chef de conversație deocamdată.

— Sunteți... sunteți... de la... de la Festivalul de Artă? mă-ntrebă el, dându-și întruna ochii peste cap.

— Sunt de la Festivalul Tuturor Lucrurilor, i-am răspuns.

— Ce festival? întrebă el mirat.

M-am gândit c-ar fi o idee bună să-l las să se uite bine la mine, așa c-am încercat s-aprind lumina din plafon. În loc de asta am pornit ștergătoarele de parbriz. Le-am oprit din nou. Picături de apă îmi deformau imaginea luminilor de la spitalul districtului. Am tras de alt buton și am rămas cu el în mână. Era o brichetă. Așa că n-am avut de ales decât să merg mai departe și să vorbesc din întuneric.

— Domnule Trout, i-am spus eu, sunt romancier și v-am făcut ca să vă pot folosi în cărțile mele.

— Poftim? zise el.

— Eu v-am făcut, am zis eu. Chiar acum sunteți în plină desfășurare a unei cărți... care de fapt se apropie de sfârșit.

— Ăăă, făcu el.

— Aveți să-mi puneți vreo întrebare?

— Poftim? zise el.

— Puteți să-mi puneți orice întrebare... despre trecut, despre viitor, spuneam eu. În viitor v-așteaptă un Premiu Nobel.

— Un ce? făcu el.

— Un Premiu Nobel pentru medicină.

— Hm, făcu el.

Era un sunet evaziv.

— Am aranjat s-aveți un editor de marcă de acuma-ncolo. Gata, s-a terminat cu cărțile pline de castorițe cu bucluc.

— Hm, făcu el.

— Dac-aş fi-n locul dumneavoastră, aş avea fără discuție o grămadă de-ntrebări, am zis.

— Aveți o puşcă? mă-ntrebă el.

Am râs acolo pe-ntuneric, am încercat din nou să aprind lumina, am dat drumul din nou la ştergătoare.

— N-am nevoie de puşcă ca să vă țin în mână, domnule Trout. Tot ce-am de făcut e să scriu ceva despre dumneavoastră şi cu asta basta.

• • •

— Nu sunteți în toate mințile? zise el.

— Ba da, am zis eu.

Şi i-am zdruncinat puterea de-a se îndoi de mine. L-am dus la Taj Mahal şi pe urmă la Veneția şi după aia la Dar es Salam şi pe urmă pe suprafața Soarelui, unde flăcările nu l-au putut mistui, şi după aia, din nou înapoi la Midland City.

Bietul bătrân căzu în genunchi cu zgomot. Îmi aduse aminte de felul în care reacționau mama mea şi mama lui Bunny Hoover ori de câte ori cineva încerca să le fotografieze.

Cum stătea ghemuit acolo, l-am dus în Bermudele copilăriei lui şi l-am făcut să se gândească la oul lipsit de fertilitate al vulturului-pescar. De acolo l-am dus în oraşul copilăriei mele, Indianapolis. L-am băgat în mulțimea adunată la circ. L-am făcut să vadă un bărbat

care suferea de ataxie locomotoare și o femeie cu o gușă mare cât un dovlecel.

• • •

M-am dat jos din mașina pe care o închiriasem. M-am dat jos cu zgomot pentru ca urechile să-i spună o grămadă de lucruri despre cel care l-a făcut, deși el nu avea nici cea mai mică dorință să-și folosească urechile. Am trântit ușa mașinii cu putere. Pe când m-apropiam de el dinspre partea șoferului, m-am răsucit un pic în așa fel încât pașii mei erau nu numai calculați, ci și hotărâți să meargă până-n pânzele albe.

M-am oprit cu vârfurile pantofilor pe marginea îngustului său câmp vizual, căci privea în jos.

— Domnule Trout, i-am spus eu cu blândețe. V-am făcut să vă pierdeți mințile. Vreau să vă fac din nou întreg la minte. Vreau să vă fac să simțiți o deplinătate și o armonie interioară cum nu v-am dat niciodată posibilitatea să simțiți până acum. Vreau să vă ridicați privirile, să priviți la ce am în mână.

N-aveam nimic în mână, dar puterea mea asupra lui Trout era așa de mare încât vedea orice voiam eu să vadă. Aș fi putut să-i arăt o Elenă din Troia, de exemplu, de numai cincisprezece centimetri înălțime.

— Domnule Trout... Kilgore... am spus. Țin în mână un simbol al deplinătății, al armoniei și al hranei. E oriental prin simplitate, dar noi suntem americani, Kilgore, nu chinezi. Noi, americanii, avem nevoie de simboluri care sunt foarte colorate, tridimensionale și zemoase.

Mai presus de toate, suntem ahtiaţi după simboluri care n-au fost otrăvite de păcatele naţiei noastre, precum sclavia, genocidul şi neglijenţa strigătoare la cer sau lăcomia şi viclenia comercială plină de fanfaronadă. Uitaţi-vă-n sus, domnule Trout, am zis eu, aşteptând răbdător. Kilgore... ?

Bătrânul se uită în sus. Avea chipul devastat pe care-l avea tata când era văduv, când era bătrân, bătrân de tot.

Văzu c-aveam un măr în mână.

• • •

— Mă apropii de cincizeci de ani, domnule Trout, am spus eu. Mă dichisesc şi mă aranjez pentru foarte diferitele feluri de ani care-or să vină. În condiţii spirituale asemănătoare contele Tolstoi şi-a eliberat iobagii. Thomas Jefferson şi-a eliberat sclavii. Eu am de gând să le pun în libertate pe toate personajele literare care m-au slujit cu atâta credinţă în timpul carierei mele literare. Sunteţi singurul căruia-i spun chestia asta. Pentru ceilalţi noaptea asta o să fie o noapte ca oricare alta. Sculaţi-vă, domnule Trout, sunteţi liber, sunteţi liber cu adevărat.

Se sculă clătinându-se.

Poate că i-aş fi strâns mâna, dar mâna lui dreaptă era rănită, aşa că mâinile ne rămaseră atârnând pe lângă corp.

— *Bon voyage*, i-am spus eu şi am dispărut.

• • •

Am făcut câteva tumbe alene, cu mare plăcere, prin neant, ascunzişul meu când îmi pierd

materialitatea. Strigătele lui Trout după mine se pierdeau pe măsură ce creștea distanța dintre noi.

Glasul lui era glasul lui taică-meu. Îl auzeam pe tata și-o vedeam pe mama în neant. Maică-mea era departe, departe de tot, fiindcă-mi lăsase o moștenire de sinucigaș.

O oglinjoară de mână trecu în zbor pe lângă mine. Era o scurgere cu mâner și ramă de sidef. Am prins-o cu ușurință și-am ridicat-o până la ochiul meu drept, care arăta așa:

Iată ce-mi strigă Kilgore Trout cu glasul lui taică-meu:

— Întineriți-mă, întineriți-mă, întineriți-mă!

ETC.

